

Papp Diána

Bodza Bisztró

21.
SZÁZAD
KIADÓ

Papp Diána

Bodza Bisztró

bookline

Budapest, 2012

© Papp Diána, 2012

© XXI. Század Kiadó, 2012

Borító illusztráció: Keszeg Ágnes

ISBN 978 615 5247 040

1. fejezet

Apa

Késő este szállt le a vonatról, és bár minden eshetőségre felkészült, ez mégsem jutott eszébe: lekéste a csatlakozást. Már teljesen besötétedett, miközben ott állt előtte félórányi gyalogút, mert ha hiszi, ha nem, ma már nem közlekedik több busz a falu felé.

– Tényleg ennyi volt? Itt fognak elütni a két falu között, mert még egy rohadt járda sincsen? És itt talpalok a munkahelyi ünneplőmben! Hogy lehettem ekkora idióta, hogy nem tornacipőben indultam neki az útnak? – füstölgött magában, ahogyan elhaladt a jegypénztár mellett, amit gyerekkorában látott utoljára. Akkor viszont belekarcolta a falba kedvenc együttese nevét. Bros forever, írták ki a barátnőjével, de nem sokáig örülhettek, már rájuk is rontott a pénztáros. Ki gondolta volna, hogy a váróterem és az iroda fala közös, és hallják, ahogyan vésik a betűket?

Ma már nem volt kedvenc együttese, évek óta ugyanazt a tíz cédét cserélgette a lejártszóban. Már ha egyáltalán hallgatott zenét.

Átment a sorompón, és gyaloglás közben egyre ismerősebb lett a táj. Éppen a hársfa virágzott, és már automatikusan nyúlt a telefonja után, hogy megörökíti..., ha nem is az illatot, hát a képet.

– Mit fogok én dokumentálni itt? Mivel szórakoztatom a haverjaimat a Facebookon? – mindezt legszívesebben világgá kiabálta volna, és majdnem sírt.

Kulcsár Petra éppen hazafelé tartott. Mármint az apja otthona felé. Nem járt a Bükkben azóta, hogy nagykorú lett. Onnantól úgy gondolta, kizárólag ő dönt az életéről, ha már a szülei olyan hamar cserbenhagyták. Tizennégy éves volt, amikor elváltak, anyja nem bírta tovább a vidéki létet. Visszakiváncozott Pestre, amíg nem késő, meg akarta valósítani önmagát. Otthagytak mindent, egy tizenharmadik kerületi albérletben kezdtek új életet. Petra egy ideig még járt az apjához, de csak ímmel-ámmal, ha a válásig nem, utána már miért alakult volna ki köztük szorosabb kapcsolat?

Alig ment el mellette autó, csak gyalogolt a sötét országúton.

Már csak tíz perc, és beér a faluba. A második ház az első szerelme szüleinek a háza. Vajon vele mi lehet? Azóta se hallott róla. Csak nem lakik még mindig itt, az isten háta mögött?! Egy Whitney Houston-szám jutott eszébe, *I Will Always Love You* – de sokat lassúztak rá akkoriban!

– Lassan összeállíthatok egy nosztalgiaválogatást – villant át az agyán. – Michael Jackson, George Michael tuti lesz rajta. Remélem, ez nem valami tényleges előjele annak, amit egyébként is gondolok – megérkezem a faluba, ahol megállt az idő?

Pittyegett a telefonja, a Facebookon várta egy értesítés. Spontán bulit szervezett az egyik haverja, csak a zárt csoportnak küldött üzenetet. Petrát elöntötte a düh. Eddig minden ilyen programon részt vett. Ha nem volt min, hát kitalált. Ő a két lábon járó eseménynaptár. Nem múlhat el nap anélkül, hogy ne írna bele valami trendi és tartalmas eseményt a határidőnaplójába. Most viszont? Örülhet, hogy van 3G az országúton, és fogja az adást. MZ/X, MZ/X jelentkezz, nem veszítheti szem elől a civilizációt!

Petra apja hat héttel korábban halt meg. Szívinfarktust kapott, minden előzmény nélkül. Akkor már talán három hónapja is volt annak, hogy utoljára beszéltek. Most az ügyvéd hívta fel, hogy apja mindent ráhagyott. A házát, a hatvanas évekbeli amerikai Ford Mustangját és az éttermét. Vagyis inkább kocsmáját, korrigált rögtön Petra, amint hallgatta a telefonban az ügyvéd beszámolóját.

A temetésre anyjával utazott le, így biztosnak tűnt, hogy nem kell majd senkivel sem szóba elegyednie. A szertartás alatt csak arra gondolt, hogy apja szinte soha nem kereste a társaságát. Nem volt ott soha, amikor szüksége lett volna rá. Aztán persze megvoltak nélküle. Anyjától csak azt hallotta, apja nem fizet még gyerektartást se. Amikor nagykorú lett, más kifogással állt elő. Az anyja ezért nagyon haragudott, de a megoldás érdekében semmit sem tett. Petra és apja végképp eltávolodtak.

A kultúrház mellett haladt el, most már csak pár perc és megérkezik. Nem volt nála nagy pakk, úgy tervezte, csak jön és megy.

Aztán majd szépen, lassan kitalálja, hogyan tovább. Egy lélek nem mászkált a faluban. Zárva volt az élelmiszerbolt, a vasbolt, a kocsmá is talán. Az étterem, na, az étterem az biztosan. Kiszedte a zsebéből a telefonját, és Palit tárcsázta. Pali volt apjánál a pincér, a pultos, a kukta egy személyben.

– Jó estét, Pali. Kulcsár Petra vagyok. Megérkeztem, oda tudnád hozni a házhoz a kulcsot?

Leült a kapu elé, a sporttáskájára. Minden erejével azon volt, hogy valahogyan internetet varázsoljon a telefonjára, amikor feltűnt a sarkon egy nyurga férfi. Energikusan lépkedett Petra felé, egy szatyor volt a kezében. Petra a sötétben is megismerte, a temetésen már találkoztak.

– Szia, bocsánat, hogy megvárakoztattalak – köszöntötte a férfi, aki olyan 40 körüli lehetett.

Petra feltápáskodott, és megint észre kellett vennie, hogy mennyire magas. Legalább 190 centinek saccolta.

Milyen viccesen mutathattak apámmal. Mint Stan és Pan – gondolta.

– Nem tudom, meddig leszek itt. De majd hívlak, ha indulok vissza Pestre.

– Szívesen segítek bármiben, pár perc alatt ideérek, ha gondolod.

– Köszönöm. Nem hiszem, hogy szükség lesz rá – mondta Petra, és már nyitotta is a kaput. Búcsút akart inteni, amikor a férfi még odanyújtotta neki a szatyrot. – Majdnem elfelejtettem. Vacsora. Jó étvágyat hozzá.

– Köszönöm, nagyon kedves – felelte zavartan Petra. Átvette a csomagot, gyorsan hátat fordított, és elindult a kis kerti úton a ház felé.

Hűvös volt bent, enyhe fűszerszagot érzett. Több éve nem járt már itt, de első ránézésre semmi sem változott. Az ülőgarnitúra a nappaliba akkor került, amikor ő megszületett. Több helyen ki volt szakadva már, a lyukakat ronda takarók próbálták leplezni. A valaha

fehér függöny sárgán lógott a karnisról. Mintájának semmi köze nem volt a szőnyeg motívumaihoz. A sötétbarna koloniál szekrény polcain könyvek, befőttes üvegekben lecsó, lekvár sorakozott. Apja nem arról volt híres, hogy rendezett, ízléses otthonban él.

A hálósobában halomban álltak a könyvek. Szeme végigfutott a gerincükön, egytől egyig szakácskönyvek voltak. Az éjjeliszekrényen két fénykép, ódivatú keretben, az üvegről le kellett törölni a port. Mind a kettő őt ábrázolta. Egyiken az apjával volt, egy szánkón ült, talán kétéves, ha lehetett. A másikon már iskolás, és Fülöpöt, a macskáját simogatja épp. A cica nem költözött velük Pestre, apja egyetlen társa volt, amíg pár évvel ezelőtt meg nem halt. Neki az anyja soha nem szerzett új macskát.

– Na, mi van? – látta meg telefonján az üzenetet. Zsuzsi, a barátnője érdeklődött a messzi fővárosból.

Petra tárcsázta a számát, gondolta, inkább szóban számol be, de a hívás csak nem akart létrejönni. Ránézett a térerőt jelző pálcikákra, és meglepve látta, hogy hálózat, az bizony nincs.

– Ezt nem hiszem el! Mi lesz itt velem? Egy percet sem bírok ki így! Hogy fognak így elérni a barátaim vagy az anyám? És ha rettegni fogok éjjel, hogyan hívok fel bárkit is, hogy szórakoztasson vagy akár megmentsen? – Kétségbeesetten járkált fel-alá a házban, és kereste, hol talál elérést.

A kamrában sikerrel járt. Gyorsan felfordította az ott talált kólásrekeszt, ráült, és végre kicsörgött a telefonja.

– Zsuzsi, szia! Alig egy órája érkeztem, de már az idegösszeomlás szélén állok. Se térerő, se internet. Itt ülök az elhagyatott házban, és fogalmam sincs, mit keresek itt. Amióta begyalogoltam a vonattól, egy autót láttam és összesen egy élő embert, az is Pali volt, apám segédje. Hogy engedhetted meg, hogy idejöjjenek?

– Már ne is haragudj, de én mondtam, hogy ne menjél. El lehet intézni ezeket a dolgokat Pestről is. Megmondod ennek a Palinak, hogy tegye ki az eladó táblát a házra, és az étteremre is. Az ügyvéd meg szedje össze apád papírjait, ha már egy rokonod nincsen, aki segítsen.

– Mit csinálsz most?

– Mindjárt festem a körmöm. Tejeskávészínű legyen, vagy piros? Tudod, ma van a vacsora annál a Grétinél. Vagy nem is tudsz róla, mi? Ma találta ki. Mindenki visz egy üveg bort, az ország különböző tájegységeiről, és végigkóstoljuk őket. Remélem, enni is ad valamit, különben csúnya vége lesz a mulatságnak – nevetett fel.

– Basszus, és pont erről maradok le? Hogy ez milyen jó ötlet!

– Nyissál ki te is egy üveggel. Csak találasz valamit apádnál.

– Köszönöm a tippet, biztosan pont olyan jól fogom érezni magam, mint ti.

Bekapcsolta a tévét, ilyen utoljára talán tavaly karácsonykor tett. Sosem nézett semmit a televízióban, sajnálta rá az időt. Inkább olvasott, vagy barátokkal lógott. De most szüksége volt valamire, amitől nem érzi annyira egyedül magát. És valóban, mindenki régi jó ismerőse, a híradó műsorvezetőnője beszélt éppen, és Petra rögtön jobb hangulatba került. Odavitte az étkezőasztalhoz a csomagot, amit Pali adott a kezébe, és elkezdte kipakolni. Volt benne egy kis vekni kenyér. Egy szál kolbász. Paprika, paradicsom, hagyma. Néhány kockasajt. Egy műanyag dobozban padlizsánkrém. És egy üveg bor.

– Én a mai estén a helyi borvidéket képviselem. De szeretem az egri borokat! Kár, hogy egyedül fogok inni – húzta el a száját, aztán kivett kést, tányért a konyhaszekrényből, és nekilátott Pali terület-terület asztalkájának.

Igazán rendes tőle, hogy idehozta nekem ezt a pakkot. Nem hiszem, hogy tudtam volna ételt rendelni a kínaiból. Késő is van, és majdnem biztos vagyok benne, hogy a legközelebbi kínai legalább harminc kilométerre van innen. Vagy inkább több, gondolta.

Aztán csak bepakolta a mosogatóba a tányért, tenyerébe söpörte az asztalról a morzsákat, még ivott egy pohár bort, az üveget pedig visszadugaszolta, és bevitte a kamrába. Onnan írt az anyjának egy SMS-t. Minden rendben, majd jelentkezem. – Na, biztos kiakad, hogy mindössze ennyit közlök – fintorgott.

Percekig gondolkodott, hol aludjon, végül a nappali szakadt kanapéja mellett döntött. Apja szobájában nem akart, a saját

gyerekszobája felé nem volt ereje elmenni. Bevackolta magát a kanapén, egy díszpárna és egy pléd volt az ágyneműje. Egy ideig még hallotta a tévé hangját, aztán álomba zuhant. Másnap reggel kilenckor volt találkozója az ügyvéddel.

– Jó napot, kisasszony! Ugye, nem tévedek, ön Kulcsár Tibor lánya? – kérdezte a kövérkés, ötven körüli férfi, akiről már kora reggel folyt a víz.

– Jó napot, igen, én vagyok.

– Jöjjön, már nyitom is az ajtót. Könnyen idetalált?

– Hát, könnyen. Az első ember, akit kérdeztem, már mondta is, hogy hol az ügyvédi iroda, és ugye még gyerekkoromból ismerem azt a pár utcát, ami ebben a faluban van – nézett rá csodálkozva Petra.

– Foglaljon helyet, aztán térjünk is a tárgyra. Csak még főzök egy kávé, a nélkül nekem nincsenek reggel gondolataim. Kér egy csészével? – kiabált ki az ügyvéd már a konyhából.

– Nem, köszönöm – mondta Petra. – *Csak gyere már, hogy elérjem a deles vonatot* – gondolta.

– Képzeld, még az édesapjától kaptam ezeket a csészéket, micsoda véletlen, ugye? – nevetgélt az ügyvéd, miközben egyensúlyozott kifelé a tálcával. – Ha jól emlékszem, az étteremben az egyik készletből szinte az összes csészealj eltört, csak pár szett maradt, és azt nekem adta.

– Hát ez nagyszerű. – Petra tükön ült, feszengett, utálta az egész helyzetet. Soha nem volt még ilyen tárgyaláson, hogyan is lett volna. Nem tudta, mi a feladata, mire kell figyelnie, nem akart ő még ennyire felnőtt lenni. A munkája során a telefontársaságnál nyilván nap mint nap megbízható, felelősségteljes munkatársként bizonyított. De a magánéletében? Ott inkább még a nagyon fiatal, alig felnőttek életét élte. Két hónapja még csak bulizott esténként, munka után vagy egy haverhoz mentek, vagy egy kávézó teraszán ücsörögtek, hogy aztán csoportosan átvonuljanak egy romkocsmába. Haza csak aludni járt. A pici, harminc négyzetméteres otthona egyet jelentett a

jelentősen megnőtt devizahittel, amit bár sikeresen forinttra váltott, a lakásért így is valószínűtlenül magas törlesztőrésztet fizetett. Az eladása reménytelen volt, pedig sokszor gondolt már rá, hogy inkább hagyná az egészet a fenébe, mit neki saját ingatlan. A nyugalma fontosabb annál, mint hogy a fizetése majdnem felére egy bank tegye rá a kezét. Ennyit nem ért az egész.

– Tehát arról van szó, hogy örökölt egy házat az édesapja után, ezenkívül az éttermét itt a faluban. És hát a kisbuszát, valamint a hobbiautóját. Más vagyona nem volt, a bankszámláján nem maradt jelentős összeg. Tartozásról viszont nem tudunk, és sajnos azt kell mondanom, manapság már ennek is örülni kell. Számtalan olyan esetem van, amikor csontvázak esnek ki a szekrényből, már ne haragudjon, hogy pont ezzel a kifejezéssel élek. Szóval rengeteg dolgot tisztába kell tenni, és kiderül, hogy az örökösnek adóssága van.

– Kell ezek után valamit fizetnem az államnak? Bocsánat, hogy ilyen alapvető kérdéseim vannak, nem néztem utána semminek sem.

– Nem, most nincsen semmi. Csak az étterem pár hónapnyi rezsijét kellene kifizetni.

– Hát ez óriási! – bukott ki Petrából. – Tudnám, mi a fenéből? Van valami fizetési határidő? Vagy részletfizetési lehetőség? Amíg eladom az éttermet.

– Ön el szeretné adni az éttermet? – Hallani lehetett az ügyvéd hangján, hogy nagyon meglepődött.

– Persze. Mégis mit gondolt? – kérdezett vissza élesen Petra.

– Nem is tudom. Az édesapjának ez volt az élete. – Az ügyvéd zavarba jött.

– Én viszont teljesen más területen dolgozom. Sosem érdekelt sem apám étterme, sem úgy általában a vendéglátózás! – csattant fel Petra. Egyre jobban felidegesítette magát.

– Persze. Ahogy gondolja. Kérem, itt írja alá a papírokat. – Az ügyvéd szeme összeszűkül, szája keskeny lett.

– Nagyszerű. Van még valami dolgom? – Petra ránézett az órájára, és elégedetten látta, el fogja érni a tervezett vonatot.

– Itt semmi. Csak Pali jelezte, hogy még egy-két számlát át

szeretne adni. Kérte, hogy ha befejeztük itt a megbeszélést, mindenképpen szóljunk, mert akkor odarohan az étteremhez.

– Akkor telefonáljon neki, kérem, mert megy a vonatom.

Palival az étteremnél kellett volna találkoznia. Legalább tíz percet várt, mire befutott a férfi.

Na, itt falun tényleg lelassul az idő, ezt most a saját bőrömmön tapasztalom. Hát ez a pasi azt hiszi, nekem öröm az ittlét? – gondolta.

– Ne haragudj, meg kellett várnom, amíg anyám meggyes pitéje megsül, azt mondta, mindenképpen hoznom kell neked. Tessék, itt van – nyújtott át egy színes pléhdobozt.

– Köszönöm szépen, nagyon kedves az anyukád. Imádom a meggyes pitét. De most oda tudnád adni gyorsan azokat a papírokat, amikről az ügyvéd úrnak beszéltél? Csekkek, mittudoménmik.

– Persze, persze, már nyitok is.

Beléptek az étterembe. Petra egy kezén meg tudta számolni, hányszor járt itt. Félhomály uralkodott, pedig már majdnem 11 óra volt. – Ja, persze, kicsik az ablakok, ez egy régi vályogház – jutott eszébe.

Leült a pulthoz, amíg Pali eltűnt az irodában csekkeket keresni. Apja semmit nem bízott a véletlenre, ebben az étteremben minden ott volt, amire az számít, aki falusi turizmusra fizeti be magát. Paprikafüzérek, kemence, szöttes a falakon, az asztalon. Vázák, szárazvirág-koszorúk, kitömött fácánok. Petra elkapta a fejét. Pont olyanok, mint otthon, Pesten, a munkahelyéhez közel lévő utcában, a preparálóbolt kirakatában.

– Tizenöt asztal, nem számítva a teraszt – nézett körül Petra. – Elég rémesen fest kívül-belül, én biztos nem jönnék be az utcáról – állapította meg.

– Te, Pali! – kiáltott a férfi után. – Ide jár valaki?

– Hát most már hetek óta nem, mivel zárva vagyunk – dugta ki a fejét az ajtókeretnél Pali.

– Nagyon vicces. És egyébként?

– Egyébként igen. Nem mondom, hogy annyira dübörgött, de hát akkor nyilván ezt az örökségeden is látnád. De a környező településekről is átugrottak néha hétvégenként. Hét közben elvéve jöttek vendégek, inkább a csütörtök–vasárnap közötti időszak volt erős. Hétfőtől szerdáig jóformán kocsmaként működtünk. Azt még fel is futtathattuk volna, de apád nem akart játékgépet, tévét a focimeccsekhez.

– Nem akart teljesen kocsmát csinálni belőle, érthető. És Pali, te most mit csinálsz? – nézett fel Petra, miközben a borítékokat bontogatta.

– Én? Most semmit. – A férfi kissé zavarba jött. – A döntésedre várok.

– A döntésemre?

– Igen. Hogy mit kezdesz az étteremmel.

Petrát Pali vitte ki a vonathoz egy régi, rozoga Fiattal, mert megint nem volt busz a faluból. Az úton már apró-cseprő dolgokról beszéltek. Petra megígérte, hogy hamarosan jelentkezik.

A vonatra várva rögtön tárcsázta a barátnőjét. Zsuzsi azonnal felvette.

– Na, már alig vártam, hogy visszatérj az életbe, itthon vagy már?

– Nem, még kábé két óra.

– Jó, akkor már a Tintába gyere, tudod, abba az új kávézóba. Ott kezdünk, aztán majd meglátjuk, mi lesz. De az új haverunk, Gyuri, valami menő éttermet akar ma kipróbálni, amiről most olvasott a kedvenc blogján.

– Rendben, ott leszek.

Ezután anyját hívta.

– Szia, édesem, hát nem hiszem el, hogy végre méltatod az anyád. Mi újság, hol vagy, mit intéztél? Már annyira aggódtam érted.

– Nem kell, hogy aggódj, anyu, minden rendben, már miért is lenne gond? – Petra érezte, ahogy elönti a feszültség.

– Biztos voltam benne, hogy az ügyvéd mindenféle borzasztó

dolgot talál neked elő. Mondd, biztos, hogy semmi probléma nem merült fel?

Petra úgy érezte, inkább kinyomja a telefont, annyira nem tudta elviselni anyja őszintétlen hangját. Láta maga előtt, ahogyan éppen lehúzható ráncaltalanító maszkkal az arcán, kombinében áll, húzogatja a bokáján a túsarkúja pántját, és a szekrényben válogat, hogy melyik miniruháját húzza magára.

– Nem, anyu. Bármilyen meglepő, nem volt semmi. Aláírtam az örökösödési papírokat, és kész. Már indulok is haza.

– Ó! Még ma hazajössz?

– Igen, hiszen, hétfőn már dolgoznom kell. Tudod! – Petra egyre ingerültebb lett.

– És mikor találkozunk?

– Nem tudom, anyukám. Ma már nem. Este programom van a barátaimmal. – Petra nagy levegőt vett.

– Na persze. Értem. Én nem is számítok.

– Ugyan már, anyu. Nehogy már azt mondd, hogy ma nem mentek sehova a barátnőiddel! – Petra nem bírta tovább.

– Most már megint mi a bajod? – fortyant fel hisztérikusan az anyja, és Petra tudta, ma megint nem jutnak semmire. Ennek ellenére önuralomra volt szüksége, hogy ne szóljon vissza valamit, ami a szívéből jött volna.

– Mit kellene mondanom? A telefonban? Hogy jóképű volt az ügyvéd? Lepattant volt a lakás? Hogy valaki emlegetett téged?

– Nem is értem, miből gondolod, hogy én erről szeretnék tudni. – Anyja hangja sértődötten szólt.

– És melyik ruhádat veszed ma fel, anyukám? – váltott hangnemet Petra, mert elunta az értelmetlen társalgást.

– Most, hogy a héten fogytam egy kilót, éppen beleférek a fekete alapon apró fehér pöttyös ruhámba. Ági meg fog pukkadni, ha meglát benne. Egyébként a Katica sörözőbe megyünk, élő zene lesz. Jön még Éva és Anikó is.

– Éreztétek jól magatokat – sóhajtott fel Petra, és letette a telefont.

Ahogy telt az idő, egyre kevésbé értették meg egymást az anyjával. Már egy ideje sejtette, hogy valószínűleg ugyanígy

viselkedett akkor is, amikor még ő gyerek volt, és hármában éltek. Finoman szólva nem volt egyszerű eset. Petra talán emiatt is volt koraérett, már gyermekként sem szerette és tisztelte feltétel nélkül az anyját. De a válásért sohasem hibáztatta. Egész egyszerűen az azóta kettesben eltöltött évek tehettek arról, hogy valamelyest kiábrándult belőle.

Kamaszkorában okozott neki egy-két nehéz pillanatot, amikor apja valahol a Bükkben, eltávolodva egykori családjától, anyja pedig szintén frissen elvált barátnőivel egy kerületi étteremnek nevezett sörözőben üldögélt. Utólag visszagondolva azon csodálkozott, hogy ilyen szülői háttérrel nem voltak korai alkohol- és drogproblémái, és hogy ilyen jól meg tudta válogatni tinikorában a barátait.

2. fejezet

Forever young

Hétfő hajnalban be kellett vennie egy fejfájás-csillapítót, hogy megelőzze a másnaposságot. Túl jól sikerült a vasárnap este is, és már megint nem tudta, hol a határ. Akármelyik helyre vándoroltak barátaival az este folyamán, mindenhol ki kellett próbálniuk, milyen a helyi fröccs. A lába még reggel is nagyon fájt. Az egész éjszakát abban a hihetetlenül drága és hihetetlenül kényelmetlen magas sarkú cipőben csinálta végig, amit az egyik női magazinban látott, és úgy érezte, ha nem veszi meg, többé nem élet az élet.

– Hogy fogom kibírni a mai értekezletet, azt nem tudom! – Petra próbálta összeszedni magát. Kitöltötte a narancslét, készített egy presszókávét, és rutinosan nekiállt egy jó nagy szendvics összeállításának, tudta, ez segít majd igazán kibírni a délelőttöt. Tett a cipőjába rukkolát, szárított sonkát, mozzarellát, aszalt paradicsomot, kevéske őrölt borsot. Felvette a sötétkék szoknyáját, a sárga-fehér rövid ujjú csíkos blúzá, és egy szolid magas talpú szandált. A haját becopfozta.

– Nagyon unom ezeket a cuccokat. Miért nincs egy olyan munkahelyem, ahova olyan ruhában járhatok, ami tényleg kedvemre való? – dohogott magában. – Egy jó kis szakadt farmernadrág, egy bordás trikó, meg egy tornacipő. Vagy egy szuper tizenkét centis sarkú szandi. Egyszer így kellene bemennem... Sziasztok, kedves kollégák! Ja, hogy nem ismertek meg? Én vagyok a kisfőnök, Petra. Hogy furcsa a cuccom? Pedig hétvégén mindig így öltözöm ám! Hogy nem illik a pozíciómhoz? Hát, kedves kollégák, lehet, hogy én sem illek a pozíciómhoz. Majd elgondolkodom rajta, jó? Bár a ti szempontotokból én vagyok a jobb megoldás. Csak nekem nem biztos, hogy így a jó. – Petra ezt a beszélgetést sminkelés közben próbálta el. Nem először. És nem ez volt az egyetlen monológja a munkájával kapcsolatban.

Egy telefontársaság ügyfélszolgálati osztályán dolgozott csoportvezetőként. Ez volt a diploma megszerzése óta a harmadik munkahelye. Szépen lépegetett felfelé a karrierlétrán, egy ideig egész jó eredménynek tartotta, hogy harmincéves korára csoportvezető lett. Mostanában kezdett csak azon gondolkodni, hogy van-e bármi

értelme a foglalkozásának. Azon kívül, hogy fizetést kap érte, amiből törleszti a hitelét. Na de mindegy is. Ez pont elég indok, hogy bemenjen dolgozni. Aztán majdcsak eltelik a nap valahogyan, és este megint találkozik a csapat.

– El ne felejtsem feladni apám csekkjeit! – jutott eszébe. – Bár arról fogalmam sincs, hogy miből fogom.

Egyvalamiben volt biztos, anyjának még csak említést sem tesz róla. Nincs szüksége rá, hogy még halálában is szidja az apját.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy apja, a ház, az étterem eszébe jutott. Legközelebb másfél hét múlva kapott a fejéhez, amikor az utcán meglátott egy réges-régi, újrifestett, kifényesített autót.

– Meg sem néztem apu Mustangját. Egyáltalán hol tárolja? Hátra, a kertbe se mentem ki, hogy lecsekkoljam, mi változott. Vajon még mindig ott van a hintám az udvar jobb sarkában?

A következő pillanatban viszont már el is hessegette a gondolatot, ugyanis meglátott az egyik butik kirakatában egy nagyszerű táskát. – Majdnem olyan, mint az a Gucci, amit kinéztünk magunknak Zsuzsival. Csak hát lényegesen olcsóbb. Mondjuk úgy háromszázötvenezerrel. És pont húszezerrel több, mint amennyim van rá.

Gyorsan kikereste a telefonjában a bankja egyenlegértékesítéseit. A számláján annyi volt, hogy nagyjából kijöjjön következő fizetésig. Nem tudta jól beosztani a pénzt, sosem volt fegyelmezett ebben. Nem is volt honnan jó példát látnia, anyja is mindig úszott az árral. Ő sem gondolkodott, hogy beújítsa egy szép blúzt fizetés előtt egy héttel, vagy ne. Persze hogy megvette, aztán fokhagymás pirítóson éltek. És a villanyszámla is ráért.

Mivel a hitelkártyájára sikeresen visszatolta fizetéskor a hiányzó összeget, úgy határozott, ismét engedélyez magának egy kis kilengést, és mielőtt meggondolta volna magát, gyorsan be is ment a csau színű, hatalmas bőrtáskáért az üzletbe. Se látott, se hallott, csak a céltárgyra összpontosított, nehogy véletlenül a próbafülkében találja magát néhány leértékelt ruhadarabbal.

– Zsuzsi, nem hiszed el, megvettem magamnak a Gucci hasonmását töredékáron – hívta rögtön a barátnőjét.

– Jaj, ne haragudj, én is láttam a kirakatban, elfelejtettem szólni.

– El akartad titkolni, mi?

– Nem, isten bizony nem. Főleg, hogy én már másik táskába vagyok szerelmes.

– Akkor jó. Legalább ezért nincs lelki-furdalásom. A hitelkártyám miatt annál inkább.

– Na jó, azt ne is hozd szóba. Megint anyáméktól kell majd kérnem, hogy visszapótoljam.

– Örülj, hogy van kitől kérned. Ma este mit csinálunk?

– Arra gondoltam, elnézhetnénk a pezsgőfesztyválra. Hogy mi is növeljük a kettesével bóklászó nők létszámát. Remélem, nincs a homlokunkra írva, hogy nemcsak inni megyünk, hanem titkon pasivadászaton is vagyunk.

– Szerintem lehet, hogy jobb, ha ez van ránk írva. A másik verzió, miszerint olyan férfit fogtunk ki, aki csütörtök este nem jön el velünk egy ilyen programra, vagy éppen mi nem akarjuk, hogy ott legyen, talán még rosszabb változat.

– Hát, édesem, szeretném már nagyon, ha meglenne az összehasonlítási alapom.

– Mondtam már ezerszer, Zsuzsi, kövesd a példám. Nem parázom rá, jól érzem magam egyedül, és majdcsak utamba sodródik az igazi. Hidd el, nem vagyunk lekésve semmiről.

– Dehogynem, és ne hazudozz! Legalább magadnak ne! És ha már megint itt tartunk. Egyre kevésbé tudom tartani a súlyom! Ha egyszer az életben elvesz valaki, nem merem majd feltenni a Facebookra az esküvői fotómat, mert szétfolyok a ruhában, ráadásul tiszta ránc leszek.

– Zsuzsi, hát mire van a Photoshop? Majd berakom a fotódat valami jó kis optikai karcsúsító és ráncatlanító programba, és az anyád sem ismer rád. Nehogy fogyózz, az isten szerelmére, akkor mindig hisztérikus vagy.

– Jól van, szívem, megnyugtattál. Akkor este találka a Deákon. Az új táskáddal gyere, belefér egy-két pohár, ha megtetszene

valamelyik.

Már órák óta egy prezentációt próbált összerakni a munkahelyén, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Nagy meglepetésére Pali volt az.

– Ne haragudj, hogy zavarlak, de van egy kis gond. Megpróbáltam megoldani önállóan, de nem megy. Csak családtag intézkedhet.

– Miért, már megint mi van? – Petra hangja felcsattant, de azonnal meg is bánta. Mit tehet Pali minderről, miért őt kell büntetnie?

– Az étterembe ajánlott levélről hozott értesítést a posta, az adóhivaltól jött, de én nem vehetem át. Az jutott eszembe, hogy például legközelebb írhatnál egy meghatalmazást nekem, és akkor nem kellene, hogy felhívjalak minden apró-cseprő dologgal. Már ha te is azt gondolod, hogy ez megoldás lehet.

– Persze. De ehhez, ha jól értem, most megint le kellene mennem. Meg hát ki tudja, mit akar az adóhivatal. Remélem, nincs semmi gond.

– Nem hiszem. Akkor várhatunk téged a hétvégére?

– Hát, nincs más választásom. Kivel vársz?

– Anyukámmal.

– Pali, neked nincs családod?

– Nincs, én anyámmal élek.

– Ó – Petra csak ennyit tudott mondani. – Akkor péntek este lemegyek, kábé úgy, mint a múltkor. Odahozod a kulcsokat?

– Persze. Köszönöm, Petra.

– Én köszönöm.

Nagyot sóhajtott, amikor letette a telefont. Nem így képzelte a hétvégéjét. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy megint el kell utaznia. Vonaton zötykölődnie, buszt néznie, hogy ne kelljen még egyszer gyalogolni. Le akarta söpörni magáról ezt az egész terhet.

– És, hiányzik az apád? – kérdezte tőle Zsuzsi váratlanul, fejenként négy pohár pezsgő elfogyasztása után.

– Nem tudom. – Petra zavarba jött. Pontosan tudta, hogy ennél nagyobb baromságot nem is válaszolhatott volna.

– Mi van? – Zsuzsi meglepve nézett rá.

– Nem tudom. – ismételte el Petra, és ő se hitte, hogy újra ugyanazt a mondatot mondja, amiért tulajdonképpen szégyellte magát. – Apámat évek óta nem láttam. Ünnepekkor beszéltünk telefonon. Gyerekkoromban nagyon szerettem őt, sok közös élményünk is volt, de, Zsuzsi, az már annyira régen volt, hogy talán igaz sem volt. Szóval, nagyon sajnálom, nagyon sokszor eszembe jut, igazságtalannak tartom a sorstól, hogy alig múlt hatvanéves, és ennyi. De őszintén bevallom neked, nem úgy gondolok erre az egészre, mintha az apám halt volna meg. Tudom, hogy ez nem normális. Tényleg, szégyellem is magam érte. Máskor meg örülök, hogy megkímélt a sors a gyásztól és a fájdalomtól.

– Nem kellene pszichológushoz menned?

– Már miért kellene?

– Hát mert ez tényleg nem normális. Mégiscsak az apád volt. Nem is volt vele igazi konfliktusod. Eltávolodtatok egymástól, de valószínűleg mindketten ugyanúgy szerettétek egymást, mint régen.

– Ugyan már, Zsuzsi, jókor jössz ezzel a szöveggel. Eddig miért nem tartottad fontosnak mondani? Ismersz már jó pár éve, ismerted a szituációt. Ha így gondoltad volna, nógattál volna, hogy látogassam meg az aput, vagy legalább felhívjam. Vagy visszahívjam, amikor keres.

– Én mondtam! Sőt azt is kitaláltam, hogy szervezzünk tajcsi tábort apád kertjében.

– Ó, de akkor összevissza beszéltél.

– Na persze. Hagyjuk, inkább menj, hozzád még két kis pohárral. Ilyen formájú még nincs az otthoni fesztiválereklye-készletemben. És szerintem akkor sem vagy komplett.

– Ezt nem hiszem el, megint nincsen busz! Hát milyen település ez, hogy még a tömegközlekedést sem tudják megszervezni?
– Petra nagyon dühös volt. A sorompóig téblábolt el, és ott elszakadt a cérna, Palit tárcsázta.

– Szia! Értem tudnál jönni az állomásra? Megint nincsen busz. Ne haragudj, de nem érzem magamban az erőt, hogy begyalogoljak.

– Persze! Öt perc és ott vagyok.

Petra leült egy kilométerköre, és várt. Most bezzeg volt autóforgalom, nem úgy, mint a múltkor. Többen le is fékeztek, azzal a szándékkal, hogy felvennék, nem győzött kedvesen nemet inteni.

– Na, mikor jön már? – folyamatosan a másik irányt figyelte, Palit várva.

Egyszer csak átvágott az úton és lefékezett mellette valaki egy robogóval. Nem hitt a szemének, a férfi motorral érkezett. Kereste a szavakat.

– Most majd tolod mellettem, és begyalogolunk? Vagy hogyan képzelted? Tizenhárom éves koromban ültem utoljára egy Simpson motorkerékpáron, az első szerelmem mögött. Emlékezetes motorozás volt, a kipufogó megégette a lábamat. Ne haragudj, de én ugyan fel nem ülök mögéd. Azt hittem, autóval jössz.

– Nincs autóm – mosolyodott el Pali. – Apukád kisbuszával jártam áruért. Ha kell autó, akkor kölcsönkérem az egyik haverom kocsiját vagy motorját, mint most. Na, ne féljél, ezen már nem éget a kipufogó, a Simpsonon tényleg nem volt jó helyen.

– Az eszem megáll, Pali, hogy te mikre kényszerítesz. Nem elég, hogy megint elrángattál Pestről, de még üljek is mögéd egy robogóra? – Petra meg sem próbált udvarias lenni. Kijött a sodrából, legszívesebben visszafordult volna, és futott volna az állomáshoz, hátha pont arra téved egy vonat Pest felé.

– Hát, ha gondolod, be is sétálhatunk vele, de szerintem semmi értelme. Hidd el, nem lesz semmi baj, majd jó lassan megyek!
– Palit nem tudta kizökkenteni. Végül hirtelen felindulásból mögé ült, megkapaszkodott a derekában, összeszorította a száját, és elhatározta, hogy soha többé nem szól a férfihoz. Abban az esetben sem, ha véletlenül épségben beérnének a faluba.

– Na, túlélted? – nevetett Pali, amikor leszálltak a motorról a

fiú háza előtt. – Úgy szorítottad a derekamat, hogy szinte fájt.

– Utálok motorozni – morgott Petra. – De ezt mintha már mondtam volna. Na, mi lesz, kihozod azt a cetlit? – Miközben beszélt, nem tudta nem észrevenni, hogy mennyire szedett-vedett a férfi ruházata. Egy erősen elhasznált farmer, régi, koszos tornacipő és egy semmitmondó póló volt rajta.

– Nem akarsz bejönni? – Pali eléggé csalódott arcot vágott. – Ne csináld ezt velem, anyám teljesen beleélte magát, hogy találkozik veled.

– De miért? – Petra megrökönyödött.

– Hogyhogy miért? Egyszerűen csak kíváncsi rád. Tudod, hogy mennyit nőttél, meg ilyenek. Na, jó, a temetésen látott, de hát nem szóltatok egymáshoz. És ő nagyon szeret beszélgetni. Főleg nem falubeliekkel. Ha már nem bírod tovább, csak jelezz, és én kimentelek.

– Honnan veszed, hogy bemegyek?

– Mert csak a szád nagy. Valójában te egy kedves, tisztelettudó lány vagy. És különben is, tudod, a pitét személyesen illik átvenni.

– Ó, megint készült pite? Na jó, bemegyek, de nem maradok sokáig.

Másfél órát ült Paliéknál. Kati néni annyira örült neki, mintha legalábbis ismernék egymást. Bár az asszony állította, hogy ismerik is, csak hát Petra még gyerek volt akkoriban, amikor ő és Petra anyja jó barátnők voltak.

Pali nem nagyon vett részt a társalgásban, pedig Petra hálás lett volna, ha nemcsak lényegre törő, saját magával kapcsolatos kérdésekre kell válaszolnia, hanem csevegethetnek másról is. A férfi egy ideig a konyhában ügyködött, addig még oda-odavakkantott valamit, utána viszont átvonult egy másik szobába, és soha többé nem került elő.

Mekkora bunkó ez a Pali, gondolta Petra a szandálja becsatolása közben, a bejárati ajtó kilincsébe kapaszkodva. – És ahhoz képest, hogy Kati néni állítólag jóban volt anyámmal, szóba sem hozta őt, azt sem kérdezte meg, hogy mi van vele. Apámat is alig hozta szóba. Az bezzeg érdekelte, hogy én mit értem el eddig. Milyen

tapintatos asszony. Én barom, még vissza se kérdeztem: és a te fiad? Merő passzióból lakik veled? – zúgolódott magában.

Búcsúzóul még kapott pótpitéket is, ha megéhezne, és újra egy szatyor ételt, vacsorára és reggelire. Persze rögtön meg is bánta az előző gondolatait. Pali szolgálataiból nem kért, isten őrizze, hogy ma még egyszer motorra szálljon. Inkább gyalogolt.

Az apja háza felé menet rengeteg ismerős épület mellett haladt el. Szinte egyáltalán nem változott a környék. – Vajon még mindig Márta néniék laknak a sárga házban? És a kis tacsó, ott a zöld kerítés mögött, akinek az iskolából hazafelé mindig odaadtam az uzsonnát... – jutottak eszébe a gyerekkori emlékek.

Elhaladt a templom mellett is, ahova annak idején gyakran elkísérte a nagymamáját. Mindig a freskókat nézegette a mise alatt, és izgult, nehogy neki is sorba kelljen állnia ostyáért. – Vajon a nagy menyi ostyát evett meg az évek alatt? – merengett el. – Milyen jó lenne megint bemenni egy misére! Annyira megnyugtató volt a padon üldögelni, lóbálni a lábam, oda sem figyelni, csak hallani az ismerős hangokat, dallamokat, aztán hazagyalogolni. A nagy jött a vele egykorú asszonyokkal, én meg előreszaladgáltam, mert annyira lassan sétáltak, és én mindig türelmetlen lettem. Aztán amikor hazaértünk, a nagy megcsinálta a vacsorát. Ha jó idő volt, mindig kint ettünk. A nagypapa lement a pincébe borért, és elkészítette a két fröccsöt. Vacsorára mindig kolbász volt, szalonna, a kertből frissen leszedett, még langyos paradicsom. Finom paprika, hideg, főtt krumpli, sózott hagyma, Mackó sajt, és olyan kenyér, amit kizárólag a nagyszülőknél ettem.

Felnőttkorára jött rá, hogy a szokatlan ízét, állagát a kenyér annak köszönhette, hogy spájzban tartották, és soha nem volt friss. Hiszen a nagyszülők nem dobtak ki semmit. Ha meg is volt a következő, friss vekni, az előzőnek kellett először elfogynia, hogy az újat megvághassák.

– Mennyire szívesen ennék most egy két-három napos szikkadt, savanykás szeletet – sóhajtott. De már nem volt kihez

mennie, a nagyiék házában idegenek éltek. Az apai nagyszülők pár éve haltak meg, mindössze két év különbséggel. Petra az utolsó években már alig találkozott velük, és amint mindezt végiggondolta, a templom utcájában gyalogolva az eddig lappangó szorongás élesen körvonalazódni kezdett a gyomortájékán.

– Ez a Kertész Pali egész jóvágású, kár, hogy ennyire elhanyagolt. Valaki igazán gatyába rázhatná – gondolkodott Petra, miközben szedte ki a szatyorból a vacsoráját. – Magas, még pocakja sincs, pedig a vele egyidős férfiak körében ez már mindennapos. A hajában még valami hullámkezdeményt is látok, nyilván azért vágatja rövide, mert nem akar foglalkozni vele. De tiszta gáz, hogy az anyjával él. Se lakás, se kocsi. És most tényleg nem dolgozik semmit? Miattam? Na, az ilyen pasit kerülük el nagy ívben a nők. Nincs is neki senkije se! Bár még simán kiderülhet, hogy valahol él egy volt feleség. Meg egy tizenöt éves kamasz lány. Na, azt kellett volna megtudni Kati nénitől! Már nagyon untam a záporozó kérdéseit, mégsem volt merszem visszatámadni. De vajon miért nem érdeklődött az anyámról? És az apámról? – Petrának volt min gondolkodnia, ám egyszer csak csengettek a kertkapun. Összerezzen. *Ki a jóisten lehet? Semmi kedvem jópofizni* – gondolta. – Mi volna, ha nem nyitnám ki? – lázadt fel elsőre, de aztán hamar rájött, hogy ennek semmi értelme. A redőnyök fel vannak húzva, égnek a lámpák, jól látszik, hogy valaki van a házban. Kelletlenül kiment a kapuhoz, ahol egy tagbaszakadt, szemüveges, hosszú hajú, szakállas ötvenes fickó állt egy trikóban, egy bokszerben és egy westerncsizmában.

– Ááá, helló, édes, annyira jó, hogy találok itt valakit! Hát majdnem belebolondultam már a magányba. Én vagyok a szomszéd, helló, kedves Petra, merthogy az vagy, tudom én, rengeteget beszélt rólad Tibi. Ááá, hát én nagyon bírtam a te apádat, istenemre mondom, iszonyúan hiányzik, hihetetlen jó fej volt! – mondta el egy szuszra, erős akcentussal, érződött, hogy nem a magyar az anyanyelve.

– Helló. – Petra mindösszesen ennyit tudott kinyögni, annyira lenyűgözte a jelenet.

– Ja, bocs, a nevem, a nevem Young. Örök fiatal vagyok, ha nem látnád – hadarta a fickó, megszorította mindkét kezével Petra kezét, és csak nevetett és nevetett.

– Örülök, hogy találkoztunk, Young, miben segíthetek?

– Ááá, semmi különös, csak már annyira vágytam társaságra – miközben mondta, már tolt is arrébb finoman Petrát, és ment be a házba. – Mégsem beszélgethetek egész nap Gizi nénivel. Tudod, ő a másik szomszédom. Nem tudod? Na, majd őt is megismered. Nem ért a zenéhez, és sehogy sem tudom rászoktatni a dzsesszre. Pedig elhiheted, évek óta próbálom. Azt mondja, dipressziós lesz tőle. Érted ezt? A zenétől dipressziós? Hát az az élet értelme! Az alfája és az ómegája. Én nem tudok létezni nélküle. Akarod, hogy áthozzam a gitáromat? És mondd, van valami kajád? Irtó éhes vagyok.

– Hát tessék. Gyere be. Apám munkatársa adott vacsorát, a Pali. Abból meg tudlak kínálni – mondta Petra, még mindig megbabonázva. – Ül le itt a teraszon, mindjárt kihozom a kaját. – Miközben bent elkezdte összeszedni a tányérokat, evőeszközöket, egy pillanatra megfordult a fejében, vajon jó ötlet volt-e beengedni a férfit. Pillanatnyi paranoiájából az zökkentette ki, hogy Young már mögötte állt.

– Segítek, ne cipekedj. Nagyon hálás vagyok, hogy adsz ennem, de még hálásabb vagyok, hogy végre van társaságom! – Villámgyorsan felmérte, mit kell kivinnie, és már indult is vissza a terasz irányába.

Petra nézte a férfit, a háta közepéig érő hatalmas, sötétbarna loboncával, ami szemmel láthatóan festett volt, ahogyan a szakáll is. Úgy nézett ki, mint Rumcájsz rosszabb napjain, a jicsíni erdőben. Egyáltalán nem tartott tőle. Éppen ellenkezőleg, megmagyarázhatatlan bizalmat érzett az ismeretlen Young iránt. Aki már újra a konyhában volt, éppen a kamraajtót nyitotta ki, nyilvánvalóan otthonosan mozgott a házban.

– Még keresek savanyút, és kell lenni itt még egy kis szalonnának is.

Petra kiment, leült a poros, koszos asztalhoz, és várta, mivel érkezik vissza Rumcájsz Young.

– Na. Ugye te is kérsz a szalonnából? Ez volt apád kedvence. Képes volt oda-vissza kétszázötven kilométert autózni érte.

– Hát akkor mindenképpen megkóstolom – szólalt meg végre.

– Na, mindjárt jobban leszel, meglátod. Nem vagy valami jó

bőrben, anyám. – Petra meglepetten nézett fel Youngra.

– Bocs, de mi a bajod velem?

– Látom a szemeiden a tanácstalanságot, a zavart, a bánatot, a reményvesztettséget, a...

– Állj, állj, hát mindjárt én is dipressziós leszek, mint Gizi néni. Pedig még a zenédet sem mutattad meg! – nevetett fel Petra. – Hát mi vagy te, pszichológus?

– Tudtam, hogy valami nem stimmel! – ugrott fel Young. – De ugye, nem akarsz magadat megölni?

– Dehogyan, meg vagy te örülve? Esküszöm, én nem értek semmit. Hogy jutottunk el ilyen hamar idáig a beszélgetésben? – hüledezett Petra.

– Tudod, amikor hippi voltam Amerikában...

– Te hippi voltál? Hát ez szuper! Ezt tudja Gizi néni is? Bár ő talán azt se tudja, mit jelent. Viszont örülök, hogy nekem elmesélted. Legalább témát válthatunk. Ma már eleget beszéltünk rólam. Áruld már el nekem, Young, hogyan kerültél te Amerikából ide, az isten háta mögé? Hát ide még én se akarok kerülni, pedig én csak Pestről jöttem!

– Majd szép lassan mindent elmesélek neked. Bőven lesz időnk. Most pedig gyere, hátramegyünk a kertbe, csillagokat nézni. Csak nem fogjuk ezt kihagyni ilyen szép nyári éjszakán! Hozd a bort, én keresek nyitót.

A kertben leültek a hintára, amiről be volt szedve a szivacs, és nem volt teteje. Apja figyelme a kerti berendezésekre se terjedt ki, állapította meg Petra. Young mesélt a gyerekkoráról, amit Floridában töltött. Mesélt az évtizedekig tartó hippikorszakáról. A három feleségéről. Arról, hogy nincsen gyereke. Hogy szerencséjére a Magyarországról emigrált apja sok pénzt hagyott rá. Így igazából mindig úgy élhetett, ahogy szeretett volna. Hogy aztán egyszer csak itt ragadt Magyarországon. Egy szerelem miatt. Ami persze már rég elmúlt. És hogy a Bükkbe hogyan került? Hát arra már nem is emlékszik. De Petra apjával rögtön összebarátkoztak. Az öreg – mert az elenyésző korkülönbség ellenére így hívta – szívesen hallgatta az amerikai történeteit, és ő is rajongott a régi kocsikért.

– És mesélj, Petra, mik a terveid? – kérdezte, miközben

kitöltötte az utolsó pohár bort.

– Úgy gondoltam, átnézem apám papírjait, összepakolom a holmiját. Aztán beszélek Palival, hogy szerintem mennyit érhet az étterem. És megpróbálom eladni azt is és ezt a házat is.

– Te most biztosan hülyéskedsz! – emelte fel a hangját Young.
– Nem adhatsz túl az apai örökségeden ilyen könnyen! Tibornak ez volt az élete! Imádott itt élni, imádta az éttermet csinálni! Főzni, vendégül látni! Láttad valaha őt az étteremben? Munka közben? Ha egyáltalán nevezhetjük munkának, amit csinált.

– Nem, soha nem láttam. Biztos mesélte apám, hogy alig találkoztunk. Meg hát észre is vehetted, hiszen mi is most látjuk egymást először. Nem nagyon látogattam őt.

– Tudom, és azt is, hogy ez mennyire bántotta.

– Bántotta? Ugyan már! – hördült fel Petra. – Hát erről anyám mesélhetne! – Young erre már nem válaszolt.

– És te mivel foglalkozol pontosan? Apád mondta, hogy egy multinál dolgozol, brrr, nem is tudom, hogy képesek emberek arra, hogy egy lélektelen nagyvállalatnál robotoljanak egész életükben.

– Az ügyfélszolgálati csoportvezetője vagyok egy telefoncégnél.

– És szereted?

– Szeretem? Nem is tudom. Igen is, meg nem is, de olyan nagyon még nem töprengtem ezen, mindig elhessegetem magamtól a gondolatot.

– Jesus Christ! Sosem gondolkodtál? Hát hogy lehet, hogy egy harmincnégy éves nő még sosem gondolkodott el azon, hogy szereti-e a munkáját, van-e értelme annak, amit csinál? Legalább erre kell tudnunk a választ!

– Harminckét éves vagyok. És azt hiszem, szeretem a munkámat.

– Ugyan dehogy. Az első válasz ért. Ha rám hallgatsz, otthagysz a francba, idejössz és vezeted apád éttermét.

– Micsoda? – kiáltott fel Petra. – Ezt te sem gondolhatod komolyan!

– Dehogynem, édesem! – mosolyodott el a torzonborz Young, aztán hirtelen megdörzsölte a szemét. – Nagyon elálmosodtam, most

hazamegyek aludni. Holnap találkozunk, jó éjt! – felpattant, és mintha soha ott sem lett volna, eltűnt a hintaágyról.

3. fejezet

Gyümölcsöző kapcsolatok

Petra reggel tíz körül ébredt, és pár pillanatig azt sem tudta, hogy hol van. Hosszú ideje nem aludt ilyen jól. Meglepetten vette tudomásul, hogy automatikusan az ágyhoz ment lefeküdni, kihagyta a szakadt kanapé kényelmetlen rugóit. Egy ideig még lustálkodott, beleszagolt az apja ágyneműjébe. Az öblítő illatán kívül érezte benne a ház és a cigaretta szagát is. Ahogy feküdt, a nagypárnát szorosan átölelve, egyszer csak könnyek tolultak a szemébe. Aztán már rázta a zokogás. Hosszú percekig keresztül sírt. Most először az apja halála óta. Siratta az apát, akitől így eltávolodott, siratta a gyerekkorát, és siratta saját magát is, azt a tanácstalan, reményvesztett lányt, akit olyan pontosan meghatározott tegnap Young. Lassan képes volt kitápaszkodni az ágyból, készített magának egy kávéat apja nagyszerű kávéfőzőjével.

– Tényleg, apu mennyire szeretett kávézni! Mindig megadta a módját, és nem sajnálta rá az időt! – Petra egy hirtelen ötlettől vezérelve fogta magát és pizsamában kiment a teraszra, hogy ott igya meg a maga tejporos, kissé felvizezett változatát. Különös béke telepedett rá.

Nézte a kertet, a burjánzó növényeket. A sárgabarackfát, amiről még ő is szedett gyümölcsöt. Mekkora nőtt! És valami sárgállik rajta! Na persze, hát a sárgabarack, te marha, most van szezonja – döbönt rá. – És ezt most ki fogja leszedni? Vagy itt fog elrohadni a termés? – gondolkodott a kávéját kavargatva.

Lábát a nádszékre felhúzza szemlélődött, nézte a különböző színű rózsákat, amelyeket látszólag soha senki nem gondozott, csak nőttek vadon. Nyugalmában egy idős asszony kiabálása zavarta meg:

– Jó napot, kedvesem, Gizi néni vagyok, beengedne?

Petra a kertkapuhoz szaladt.

– Csak egy kis barackot szeretnék szedni, a süteménybe. Szabad? – kérdezte.

– Persze – mondta sietve Petra, de valójában eléggé meghökkent a helyzeten. Itt áll pizsamában, kávéval a kezében, a kerítés túloldalán egy ismeretlen öregasszony, aki mintha mi sem lenne természetesebb, jönne be a kertbe, gyümölcsért. – Hozzak

kosarat? – emberelte meg magát végre Petra, végtére is mi van ebben, nyilván az apja szoktatta rá a nénit, hogy átjárjon.

– Nem, köszönöm, elég lesz annyi, amennyit ebbe a kosárba bele tudok szedni – nevetett az idős asszony. – Tibor mindig megengedte, hogy csak átszaladjak, és leszedjek annyt, amennyire szükségem van az édességekhez. Cserébe persze kapott a süteményekből – kacsintott. – Sajnálom, hogy édesapád ilyen fiatalon meghalt. Jó ember volt, nagyon hiányzik ám nekünk, fogadd őszinte részvéteimet, kislányom – váltott tegezésre. – Még sosem láttalak, pedig itt lakom majd húsz éve, hogy lehet az? – kérdezte, és tekintete fürkészővé vált.

– Nagyon elfoglalt voltam. Ritkán jöttem. Sajnos. Segítsek szedni? – terelte a témát Petra.

– Kedves tőled, csak alulról lekapkodom gyorsan, amit elérek.

Az asszony fürgén hátrament a fához, Petra pedig visszarogyott a kávéja mellé.

– Kislányom, ez a barack lassan túlérlik, le kellene szedni sürgősen – hallotta az asszony kiabálását. Aztán már ott is volt mellette: – Tudsz lekvárt főzni?

– Nem, dehogyis – nézett rá Petra meglepetten.

– Na, akkor majd segíték. De a leszedésben nem. Ahhoz én már öreg vagyok. Kérd meg Palit, szerintem, ő rendes gyerek. Ezt a Jángit fölösleges, nem szeret ez dolgozni. Aranyos fiú, csak a munka bűdös neki. Na, szaladj el Palihoz megbeszélni, mikor lesz a barackszüret. Ha leszedtétek, szóljál, és már főzzük is. Ja, vegyél cukrot, vagy tíz kilót. A többit majd én hozom – adta ki az utasítást Gizi néni, és elviharzott.

Petra pedig a kamrába rohant, a telefonjához. Csodálkozott is hirtelen, hogy ennyi ideig elfeledkezett róla, hiszen eddig minden reggel az volt az első dolga, hogy megnézzé, kapott-e üzenetet, e-mailt, mi újság a Facebookon és a nagyvilágban. Anyja kereste, úgylát gyorsan visszahívta.

– Na végre, Petra, miért nem hívtál tegnap? Még egy „minden rendben”-SMS-t se küldtél. Én meg nem tudtalak elérni. Minden rendben, kislányom?

– Igen, anyu, nem volt térerőm tegnap, aztán sokáig aludtam, most itt volt a Gizi néni, és azt mondta, hogy szedjem le a barackot, mert különben kárba megy.

– Te? – anyja felnevetett. – Jaj, ne haragudj, hogy nevetek, de ennél viccesebbet el se tudok képzelni, mint hogy te ott állsz egy létrán.

Én igen, mégpedig azt, hogy te!, gondolta Petra, de inkább nem szólt semmit. Elképzelte anyját talpig sminkben, nejlonharisnyában, körömcipőben, enyhén tupírozott hajával a barackfán, és már neki is nevetnie kellett. De inkább visszafojtotta, anyjának nem volt humorérzéke. Csak másokon szeretett nevetni.

– Van egyáltalán nálad tornacipő? És ha leszded, mi lesz? Kiviszed a piacra? Vagy mondok még jobbat: lekvárt főzöl? Jézusom, megborzongok még a gondolattól is, hogy mitől menekültem meg! Na, ezt nem bírtam én elviselni, kislányom. Most legalább a saját szemeddel látod, a saját bőrödön tapasztalod! – Anyja már szinte kiabált.

Petra nem egészen értette anyja kirohanását, de már semmin sem lepődött meg vele kapcsolatban. Azon viszont annál inkább, hogy ő maga miért nem berzenkedik annak a lehetőségétől, hogy kisvártatva baracklekvárt fog főzni.

Beszaladt a fürdőszobába a pink teletömött neszesszerével, beugrott a kádba egy gyors zuhanyra. Miközben folyatta magára a vizet, alaposan megszemlélte a csempét, a mosdót, apja fogkefét, a ronda pipereszekrényt. Vajon mi mindent rejthet? Legutóbbi látogatása alkalmával szinte csukott szemmel közlekedett a házban, nehogy bármi kizökkentse, nehogy bármi rontson a különben sem túl rózsás hangulatán. – Fú, de utálom a takarítóeszközöket a kád szélén látni – húzta a száját. – És ez a kádkilépő? Jézusom, apu ezt biztos vagy tíz éve vette, és soha ki nem mosta.

Azon kapta magát, hogy régi jó szokásához híven már éppen áttevessz. Gyerekkora óta kedvelt elfoglaltsága volt, hogy ha nem tetszett neki valahol az enteriőr, utána napokig tervezgette, gondolkodott rajta, hogyan is lehetne élhetőbbé varázsolni az otthont. Hatalmas gyűjteménye volt lakberendezési magazinokból. És több mappája újságokból kivágott képekkel, amelyeken hol egy szép

csempe, hol egy rózsás bögre, hol egy borostyánnal befuttatott spaletta volt.

A saját gyerekszobájával is mindig ezt csinálta. Szülei nem fordítottak túl nagy figyelmet a berendezésére. Nyilván ennek anyagi akadálya is volt, meg hát apját egyszerűen nem vonzotta a lakberendezés. Anyja még érdeklődött volna iránta, de csakis önmagával összefüggésben. Számára ugyanis csak saját maga volt fontos. De ezt Petra csak sokkal később értette meg.

Miután felkapta magára a táskájából előkotorászott holmikat, tudatosult benne, hogy nem tud visszamenni Pestre.

– Szia, Pali, Petra vagyok. Átjött a Gizi néni reggel, és azt mondta, sürgősen le kellene szedni a sárgabarackot, különben ránk rohad. Azt mondta, te biztosan segítesz. Segítesz? – hadarta el egy szuszra a telefonba, a kamrában állva.

– Szívesen, mikor menjek? – A férfi nem sokat gondolkodott.

– Hát, amikor tudsz. Mondjuk, gyere fél óra múlva, addig elmegyek a postára a levélért, és a boltba cukorért.

– Cukor?

– Ja, Gizi néni azt mondta, lekvárt főzünk utána. Pali, meg tudod nézni valahol, mikor megy az utolsó vonat Pestre? Nincs türelmem itt a kamrában kivárni a netet.

– Persze. Akkor jövök nemsokára.

Petra a polcok alatt talált egy régi kosarat, abba beledobta a pénztárcáját. Gyorsan megnézte, mennyi készpénz van nála, nem akart olyan helyzetbe kerülni, hogy csak kártyával tudna fizetni, és arra meg esetleg nincs lehetőség az aprócska falu aprócska élelmiszerboltjában. Azt meg ki tudja, hol talál automatát. Már elképzelte, hogy ha más nincs, hát fizetés helyett otthagyja majd az óráját. Vagy csak megszánja valaki...

A postát hamar letudta, de utána a boltban nem hitt a szemének. Itt aztán tényleg csak a legszükségesebb dolgok voltak. Mini zöldségspult krumplival, hagymával, almával. Miért is lenne itt más, hiszen sokan megtermelik a szükségeset. Aki meg nem, és nem a

faluban dolgozik, az megveszi hazafelé a hipermarketben.

– Kolbász, szalonna, párizsi, virsli, itt aztán keresheted, anyám, a mortadellát – tanulmányozta a hűtőpultot.

Végignézte az összes pultot. Megvette a cukrokat. Hét kilót, mert apjánál talált hármát a kamrában. – Hát, nem tudom, hogy fogom hazavinni, lehet, hogy kerekeket kellett volna szerelnem a kosárra. Vagy kérni Gizi nénitől gurulós bevásárlókocsit, neki biztos van – mosolygott magában. Gyorsan még bedobott a bevásárlókosárba egy kenyeret, és kért húsz deka párizsit. – El kell érnem az utolsó vonatot, különben estére éhen maradok.

A kasszánál nem bírta ellenállni egy piros kakasos nyalókának, még a Vörösmarty téri vásárban sem látott évek óta, illetve vett egy ananászkrémes csokikockát is, amiről már a bolt ajtajában lefejtette a fóliát. A nyalókával pedig majd a barátait fogja felvidíteni jövő héten valamelyik este.

Az apja háza előtt összefutott Younggal, aki ma valamivel összeszedettebben festett, mint előző nap. Börnadrágot és bőrmellényt viselt. A mellény alól kivillant a szőrös mellkasa és a hatalmas hasa.

– Van kedved barackot szedni velem és Palival? – szaladt ki a száján.

– Mikor? Most? Sajnos nem jó az időpont. Nagyon fontos feladatam van, mindennap pontosan ilyenkor meditálok és jógázom. Ne haragudj, nem tudok veletek tartani. De este egy pohár borra szívesen átmegyek, hogy ne legyél egyedül.

– Köszí, Young. Az ivás megy egyedül is, és hát remélem, este már nem leszek itt. A fára mászáshoz kellett volna segítség.

– Fára mászni? Oh, my Gosh. Még gyerekkoromban sem csináltam ilyesmit. Inkább egy jó könyv a fa alatt.

– Na jó, bocs, hogy megkérdeztem, valójában nem gondoltam komolyan – nevette el magát Petra.

Ahogy letette a pakkját, már látta is, hogy Pali igyekszik befelé az udvaron, most egy régi versenykerékpárt tolt maga mellett. Ha lehet, még rémesebben festett, mint egyébként. – Itt van egy egész jó pasi, és ilyen szakadt göncöket vesz magára! Hát nincs legalább az anyjának szeme? – fakadt ki Petra magában.

– Anyám még nem készült el az ebéddel, de ha éhes leszel, csak szólj, és eltekerek a kajáért. Brassói lesz.

– Zavarba hoztok, hogy állandóan ti etettek, amikor itt vagyok. Egyszerűen soha nem gondolkodom előre. Otthon megszoktam, ha éhes vagyok, felhívok egy házhoz szállító céget, vagy kimegyek a kapun, és biztosan találok valami kajáldát, akkor is, ha éjszaka van. De most vettem kenyeret és felvágottat a boltban – büszkélkedett.

– Igen, tudom.

– Tudod? Honnan?

– Mondta a Boltos Feri.

– Ki?

– Hát a Boltos Feri. Nem egy férfi volt a pénztárban?

– De.

– Na ő. Átszaladtam néhány doboz sörért az előbb.

– És itt nincs más téma, mint hogy én mit vásárolok?

– Hát, Petra, nem sok – nevetett Pali. – Tudod, itt nem sok minden történik. Kicsi falu, sok idős emberrel. Idejön egy titokzatos, tartózkodó, csinos fővárosi lány. A falu meg tele van várakozással. Ne csodálkozz!

– Jó, hogy ez kiderül, akkor majd jobban odafigyelek – mondta –, és micsoda szerencse, hogy nem gyakran jövök ide le – tette hozzá gondolatban.

A barackszüret sokkal tovább tartott, mint Petra gondolta. Alig egy órát szedték szépen csendben, fegyelmezetten, amikor ő már el is unta.

– Te, Pali, készítenél rólam pár fotót? – A férfi csodálkozva nézett rá.

– Most? Nem lehetne inkább utána?

– Most kéne, hogy ki tudjam tenni a Facebookra.

– Mit?

– Ne csináld már, Pali. Hát azt, hogy én most barackot szedek. Hadd csodálkozzanak a barátaim, milyen menő programom van.

– Menő? Érdekes megközelítés.

– Várjál, hozom a gépet.

Míg Pali szorgalmasan szedte a barackot, Petra az elkészített

fotókat tette be különböző programokba, képkeretekbe, lelkesen készítette fel őket a Facebook-szereplésre. Csak amikor elkészült, jött rá, hogy nem tudja feltölteni a képeket, mert nincsen internetelérhetőség. – Nem hiszem el, mindig elfelejtem – bosszankodott. – Este a vonaton feltenni már utánlövés.

– Petra, ne haragudj, hogy megzavarlak, de segítenél egy kicsit? – hallotta egyszer csak Pali hangját. – Az összes kosár megtelt, nem néznél körbe, van-e még valahol valami tároló?

– De, bocs, aztán jövök, segíték is. Alulról ne szedjél többet, én azt csinálom, létrára tuti nem mászom.

Legalább fél órán át szó nélkül szedték a gyümölcsöt, Palinak látszólag természetes állapot volt, Petra is elvult a gondolataival.

– Mióta dolgoztál apuval? – szólalt meg aztán.

– Öt éve.

– És mit csináltál előtte?

– Elektroműszerészként dolgoztam a következő faluban.

– És akkor hogyan jött a pincérkedés?

– Megszűnt a munkahelyem, épp hazaköltöztem anyámhoz a válásom után, és úgy éreztem, nincs más választásom. Nagyon hálás voltam apádnak a felajánlott lehetőségért. Főleg, hogy egy idő után azt is engedte, hogy kipróbálhassam magam mellette a konyhában.

– Gasztrocsatornákon nevelkedett hobbiszakács vagy?

– Igen, valami olyasmi – nevetett Pali.

– Én is szívesen nézem a főzőműsorokat, vasárnap délelőttönként az ágyban heverészve.

– Ágyban heverészve? Na, ha ezt anyám hallaná – vigyorgott a férfi. – Nem kell főznöd, vagy ilyesmi?

– Főznöm? Dehogy kell. Kinek? Egyedül élek. Elég ritkán állok a tűzhely elé a saját kedvemért.

– Pedig olyan hamar össze lehet ütni igazán finom falatokat. Mégiscsak jobb lenne tőlük a napod. Akarod, hogy elmondjak néhány receptet?

– Jaj, Pali, attól mentsen meg az úristen.

– Hát, nem vagy valami lelkes. Nem is értem, hogyhogy igent mondtál a barackszedésre Gizi néninek.

– Most, hogy így rákérdeztél, én sem – mosolyodott el Petra.

– De foglalkozzunk most inkább veled. Szóval elváltál.
– Ez már régi történet, hagyjuk.
– Csak pár kérdés. Miért?
– Mert a feleségem összeszűrte a levet a haverommal.
– Ó. Ez igazán kínos. Remélem, már egyikőjünkkel sem beszélsz.

– Így van. Szerencsére már az országból is elköltöztek. Így könnyebb is. Különben egy igazi balfasznak érezném magam továbbra is.

– De ez már régi történet.
– Az, de a dühöm még nem párolgott el.
– Talán ha jól megverted volna a haverodat.
– Na igen.

– Sziasztok, fiatalok! – Young ordítása zavarta meg őket a beszélgetésben. – Meg akarom kóstolni, milyen a barack.

Kiszedett egy szemet az egyik kosárból, és pofátlanul elkezdte csócsálni. Gizi néni is megérkezett, nem sokat teketóriázott, a fiúkat elzavarta, és kiosztotta a munkát Petrának, barackmosás, üvegmosás, nem volt megállás.

Gizi néni nem viccelt: először összefőzött kevés levendulát némi vízzel egy kis serpenyőben. Forrás után levette a tűzről, és hagyta, hadd érjenek össze egy fedő alatt az ízek. Pár perc múlva leszűrte az elegyet, és az így nyert levendulás vízhez keverte a cukrot. Közben Petra egyre csak a barackot magozta, majd lassú tűzön főzni kezdte, amíg teljesen egységessé, lekvárszerűvé nem vált a gyümölcs. Ekkor Gizi néni beletette a levendulás cukrot, egy kiló gyümölcshöz kb. ötödannyit – magyarázta az egyre kimerültebb Petrának. Innentől kezdve már csak pár percig kellett a tűzhelyen rotyogtatni, és mehetett is a lekvár a steril üvegekbe.

Pali és Young a kamrából kihoztak egy üveg fehérbort, koccintottak Petrára és Gizi nénire, majd a maradék borral kivonultak a teraszra. Petra pedig bent inaskodott, és bosszankodva hallgatta a nevetgélésüket. Szívesebben üldögélt volna kint velük, és nem a lekvárfőzéstől izzadt volna a forró konyhában.

Gizi néni szerencsére teljesen beleélte magát a főzésbe, így Petrának nem kellett két nap alatt kétszer mindent elmesélnie

magáról. De bármennyire is koncentrált az asszony, egyre biztosabbá vált, hogy Petra még egy éjszakát apja házában fog aludni.

Amikor az utolsó csepp lekvárt is beletöltötték az üvegbe, és az összes üveget behordták a hálósobába, hogy az ott található dunyhákkel jól betakargassák, Pali és Young is beténfergett a házba.

– Petra, mit szólnál, ha kipróbálnánk apád Mustangját? – vetette fel Young kissé spiccesen.

– Szerintem nem jó ötlet, talán várjuk meg a holnapot – felelte Petra.

– Jángi, már megint többet ittál a kelleténél! Mindig mondom az uramnak, ne töltse neki a fröccsöt már ebédttől, mert aztán még ittott ráiszik, és lesz nemulass! Bekapcsolja a magnóját, én meg megörülök. Tudod, kislányom, micsoda zenét hallgat ez a fiú, ha részeg? Borzalmasat! Pedig én aztán szeretem a muzsikaszót, mindig hallgatom a rádiót, egyszer még kívántam is az uramnak a *Kettőtől ötig*-ben. De amit ez a Jángi hallgat! Az isten óvjon meg tőle. Kisfiam, kísérd haza a Jángit, ne okvetetlenkedjen itten nekünk – súgta oda Palinak.

Amikor Pali visszaért, Petra a kamrában üldögélt. Nemcsak Pali írta fel, hanem Zsuzsi is megküldte neki a vonatindulásokat, egyértelmű volt, hogy az utolsót sem éri el. Barátnője nem felejtett el beszámolni arról sem, hogy ma a Római-parton töltötték a napot a barátokkal, ettek hekket, fröccsöztek, és elkezdtek tervezni a szokásos őszi hosszú hétvégét.

– Hány üveg lett? – törte meg a csendet Pali.

– Hm?

– A lekvár.

– Ja, fogalmam sincs, ész nélkül tettem, amit Gizi néni mondott.

– Nem vagy éhes?

– De, nagyon.

– Akarod, hogy elmenjünk anyámhoz? Tudod, brassóit...

– Nem szeretnék, Pali, ne haragudj. Egy hétvégére elég volt

nekem egy találkozás.

– Jó, jó, megértem, van, hogy nekem is sok. Mondjuk én lehurrogom.

– Ebbe inkább ne menjünk bele. Elképesztő, hogy elmúltál negyven, és az anyáddal élsz.

– Jó, tényleg ne menjünk bele. Viszont meg szeretnélek etetni. Mit találjak ki neked? – amikor ezt kimondta, már fel is csillant a szeme. – Megvan! Mit szólnál, ha elmennénk az étterembe? Megnézem, itt mi van a kamrában, nyilván ott is van néhány használható alapanyag, és ha még mindig hiányzik valami, akkor eltekerek az anyámhoz. Nyugi, neked nem kell jönnöd!

– Az étteremben? De mit főzöl?

– Legyen meglepetés!

Petra felpattant, felkapta magára a dzsekijét. Pali pedig bejutott a felszabadult kamrába, így alaposan körbenézhetett. Benézett a mélyhűtőbe, a krumplitárolóba, a fűszerek közé. Amit talált, dobta is bele egy zacskóba.

Kellemes este volt, se nem hideg, se nem meleg, miközben sétáltak az étterem felé. A neonvilágítás le volt kapcsolva, így szerencsére csak az látta a nevet, aki tudta egyébként is: Étterem a Bicikliző Angyalhoz. Petra mindig is rosszul volt tőle. Hogy tudta ezt a marhaságot kitalálni az apja?

– Akkor te most üljél le, foglald el magad valahogy, azt hiszem, itt talán találsz internetet – vigyorgott Pali. – Én meg nemsokára feltálolok neked valami vacsorát.

– Biztos ne segítsék? – kérdezte Petra, de a hangja nem volt őszinte.

– Nem, csak érezd jól magadat. Te ma már dolgoztál. Ezt még hónapokig mesélheted a barátaidnak. Barackot szedtél, lekvárt főztél vidéken – gúnyolódott.

Pali elvonult, Petra pedig magára maradt. Egy perc sem telt el, már nyúlt a mobilja után. Pont úgy, ahogyan minden alkalommal, amikor valahol valakire vár, legyen szó baráti találkozóról vagy munkáról.

Persze hogy nem volt internet. Kínjában a fotóit kezdte el nézegetni. Ám egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a hangfalakból

zene szól. Diana Krall zongorázott és énekelt. Petra meglepetten felnézett, a konyha irányába figyelt, de Pali már nem volt a konyha előtti bárpultnál.

– Milyen hangulatos itt – kukkantott be a férfihoz. – Segíthetek valamiben?

Pali egyszerre sütötte a húst, főzte ki a tésztát, és készítette a szószot.

– Dehogyan! Egyedül szeretek lenni a konyhában! Vagyis nyugodtan maradhatsz, de én főzök. Esetleg tölts ki bort, a bárpultnál találsz, ott van a borhűtő.

Petra két pohár vörösborral érkezett vissza a konyhába, letelepedett az egyetlen székre, letette a hűvös fémpultra a poharakat.

Pali közben a szűzerméket kezdte kiolvasztani, hagymát dinsztelt, és rátett egy evőkanál piros paprikát. Gyorsan beleszeletelt még pár paradicsomot, paprikát. Amikor megpuhultak a zöldségek, és elfőtt a lé nagyja, sózott-borsozott. Az ujjnyi vastag szűzerméket rátette a lecsós alapra, és erős lángon pár percig sütötte mindkét oldalukat. Kevés párolás, és már készen is volt, ekkor Pali még pár kanál tejföllel felhígította. Spagettit talált a konyhában, pár perc alatt kifőzte, és már tálalt is.

– Gyere, Pali, koccintsunk az első lekvárfőzésemre!

– Rendben, igyunk a sárgabarackra!

– És kérlek, mesélj valamit apámról.

– Mire gondolsz?

– Nem tudom. Például hogy miért nevezte el Bicikliző Angyalnak az éttermet. Vagy bármi.

– A névadásról csak annyit tudok, hogy apád látott valami újságban egy festményt, amelyen egy bicikliző angyal is volt. Ez a kép annyira tetszett neki, hogy amikor ki kellett találni egy étteremnevet, rögtön ezt választotta. És néha beszélt arról, hogy milyen jó lenne, ha egyszer megvásárolhatná ennek a festőnek egy művét. Lehetőség szerint bicikliző angyallal. Végül nem teljesült ez a kívánsága.

– Nahát, most, hogy mondod, van néhány festmény a házban, de csupa ócskaság. Az egyiket nagyon szerettem gyerekkoromban, azt, ami a nappaliban lóg a kanapé felett. Ismered? Szegény emberek

erdőszéli házai, erdei út és magas fák. Annyira hangulatosnak találtam, hogy legszívesebben beleléptem volna a festménybe, és az ott lakók életébe.

– Sejtem, melyikről beszélsz, de igazság szerint soha nem nézegettem. Viszont egy másik kedvencedet jól ismerem. Éspedig a rakott krumplit.

– Rakott krumpli? Szerintem húsz éve ettem utoljára.

– Tudom én azt! Akárhányszor áthívott magához az apád sörözni, mindig előszedett valamit a hűtőből. Rakott krumplit elég gyakran csinált. És minden alkalommal, amikor a sütőben, a jénaiban melegítette nekem, elmondta, hogy ez Petra kedvenc étele.

– Drága apukám – szaladt ki Petra száján. Aztán el kellett fordulnia, hogy ne lássa a fiú, mennyire zavarba jött saját, őszinte sóhaja hallatán.

Pali nemcsak finomat főzött, de még a tálaláshoz is volt érzéke.

– Akkor igyunk az első lekvárodra!

– Így van, az első lekváromra!

– Szeretnéd holnap eltenni a következő adagot? Talán érik a szilva is. Ha gondolod, kimehetünk a termelői piacra – vigyorgott Pali.

– Kösz, egyelőre nem szeretnék ismételni. És már nincs is több váltóruhám. Tudod, kicsit izzasztó sport a fazék mellett állni.

– Majd ne felejtjük el megírni a meghatalmazást, hogy ne kelljen mindig eljönnöd.

– Megírni már nem kell, a munkahelyemen elkészítettem, ki is nyomtattam. Már csak alá kell írunk. Holnap kiviszem a vonathoz? Hívlak, amikor felébredek.

– Persze. A bicikli vázán jó lesz?

Szokatlanul hamar kelt fel reggel, nem is lustálkodott az ágyban, hanem ellenőrizte a dunyha alatt pihenő üvegeket, főzött egy kávé, és úgy döntött, hogy itt az idő, nem kerülgeti tovább, bemegy a régi gyerekszobájába.

Pontosan az volt, amitől félt: mindent ugyanúgy talált. A narancssárga huzatú ágát, a falakon a posztereket, a polcokon a mesekönyveket, amiket a költözéskor már nem vitt magával. Limara, Pódium márkájú üres dezodorok, egy dobozban csokipapír-gyűjtemény, a német rokonoktól kapott édességek csomagolásával tele. Leült az ágyra, és kinyitotta a dobozt, majdnem mindegyiknél emlékezett rá, kitől, mikor kapta. Elég ramaty állapotban volt a doboz tartalma, nem lett volna meglepve, ha érttetemet is talál.

A ruhásszekrény alja tele volt rámolva az általános iskolás könyveivel, füzetekkel. Külön nejlonzacskóban volt az összes ellenőrzője. Szórakozottan betúrt a tankönyvek közé, és lapozgatni kezdte a negyedik osztályos énekkönyvét. Egy hetedikes munkafüzetből órai levelezések apróra összehajtogatott papírlapjai hullottak ki. Előkerült a rádiógyűjteménye is, pink, illatos, béka formájú rádiók hada. A szekrény polcán megtalálta még az óvodáskori pillangójelmezének a ruháját, és a csápokat is. És az óvodáskori piros esőkabátját. – Milyen megható emlékek! Vajon anyu ezeket miért nem vitte magával annak idején? – töprengett.

Az asztal fiókjában volt néhány fénykép osztálytársakról, régi haverokról, Petra el is határozta, rájuk keres a Facebookon, vajon mi történt velük azóta. Talált még egy érmet, amit egy nyári sporttábor futóversenyén elért harmadik helyezéseért kapott nyolcéves korában. A mai napig nem érti, mit keresett ő egy sporttáborban, hiszen mindig felmentést kért tornaórán, annyira utálta a tantárgyat, vagyis inkább azt, ahogyan oktatni próbálták.

– Emlékszem, mikor rajzszögeltem fel ezt az A-ha-posztet a falra, mennyire tetszett akkor Morten Harket – mosolygott Petra.

Nosztalgizálásából a csengő zökkentette ki. Indult, hogy beengedje Palit, de Young állt a kapuban.

– Ma már mindenképpen ki kell hogy próbáljuk apád kocsiját, Petra, egész éjjel arról álmodtam, hogy suhanunk a Mustanggal az országúton a két falu között – jött be nagy elánnal, kissé kacszázva, színes kockás halásznadrágban. Felül nem viselt semmit, Petra döbbenetn nézte az óriási, szőrös testet.

– Nagyon figyelmes vagy, de én éppen indulnék vissza Pestre.

– Ugyan már, hova sietsz, állandó feszültségben élsz, nem is

kell mondanod, érzem én ezt rajtad. Mi a baj, bébi, meséljél.

– Nincs semmi, csak szeretnék hazamenni – morogta Petra.

– Miért, mit csinálsz otthon? Randizol talán? – Young észre sem vette a megváltozott hangnemet.

– Ezt meg honnan veszed?

– Hát, csak nem anyádhoz rohansz haza! Vagy azért, hogy egyedül legyél. Nem, nem, furcsa lány vagy, de egyedül nem szeretsz lenni, abban biztos vagyok.

– Nem randizom – higgadt le Petra.

– Jesus, mióta nincs pasid?

– Felhívnám a figyelmedet, hogy mi még nem ismerjük egymást annyira régen, hogy erről kellene beszéljünk.

– Figyelj, akarod, hogy megnézzem a horoszkópodat?

– Na, ne. Erre senki nem figyelmeztetett. A szomszéd néni is csak annyit mondott, hogy furcsa a zenei ízlésed, de arról nem beszélt, hogy csillagjegyguru is vagy.

– Ó, pedig az övét is rendszeresen nézem. Na, hozod a slusszkulcsot?

– Dehogyan hozom. Várom Palit, kivisz az állomásra.

– Á, Pali, mondd Petrának, hogy menjünk autózni! – Pali végszóra érkezett, a haverja kocsiával.

– Annyiban igaza van Youngnak, hogy érdemes lenne egy pár kört menni vele, mert lemerül az aksi.

– Az eszem megáll tőletek! Na jól van, menjünk! De csak a szomszéd faluig meg vissza, arra van idő. Aztán megyek haza – adta meg magát.

A két férfi indiánszökellésben rohant a garázshoz, és izgatottan várták, hogy Petra kihozza a slusszkulcsot.

A falu minden járókelője felkapta a fejét az autó látványára, bizonyára azt hitték, kísértetet látnak. Petra ült hátul az apja Mustangjában, a két pasi elől feszített, letekert ablakból integettek ki a bicikliző bácsikáknak és a malterkeverő előtt álló kortársaiknak. Szerencsére Pali vezetett.

– Figyeljetek! Pont ma van a bolhapiac a szomszéd faluban. Átnézünk? – közölte szinte rögtön Young.

– Hányszor mondtam el, hogy haza kell utaznom Pestre?

– Olyan uncsi vagy, Petra, semmi olyan indokot nem tudtál mondani, amiért azt mondanám, rohannod kell.

– Már miből gondolod, hogy neked fogok bármit is elmesélni?

– Na, ne legyél rögtön ilyen ideges. Tudtam én, hogy jógáznod kéne.

– Csendet kérek, ilyen hangzavarban nem tudok vezetni! – szólt közbe Pali.

– Mi van? Hát ezt nem hiszem el, hogy te meg ilyen rutintalan sofőr vagy. Young vedd át a vezetést, légy szíves, te biztos láttál már ilyen kocsit a messzi Amerikában hosszú életed során.

– Hogy te milyen faragatlan vagy. Na már ezért sem vezetek. Meg azért sem, mert nem tudok, nincs is jogsim – tört ki Youngból a nevetés.

– Emberek, mi legyen, menjünk a bolhapiacra? – kérdezte Pali. – Ha megyünk, tankolni is kell. És nálam egy fillér pénz sincs.

– Nálam se! – jelentette ki Young.

– Hát ez csodálatos. Ha jól érzékelem, meghívhatlak titeket pár kilométernyi benzinre, aztán még egy kis sörre, üdítőre is, mert ha nem teszem, duplán bunkó vagyok – csattant fel Petra. – Micsoda pasik vesznek itt körül engem az isten háta mögött! – méltatlankodott.

– Na, ne dicsérj, ne dicsérj! – Youngot semmi nem zökkentette ki, Pali viszont elkomorodott.

A lerobbant benzinkúton Petra ment be fizetni, már azon is csodálkozott, hogy tankolni képesek voltak a fiúk. Vagyis hát Pali kezelte a pisztolyt, Young az autó körül sétált peckesen, nyilván azért, hogy minél többen lássák, mennyire jó kocsival van.

Petra imádott a töltőállomások shopjaiban lézengeni, mindig vett magának egy magazint vagy egy jó csokit. Na, itt semmit sem árultak. Csak motorolajat. Annak is ronda volt a csomagolása. A benzinkutas a nevére üdvözölt, erre képtelen volt megfelelően reagálni. Félelmetesnek érezte, hogy mennyire kicsi ez a település, mennyire nem lehet itt az embernek magánélete.

– De, gondolom, azt is érzékelted, hogy az emberek alapvetően jóindulatúak veled. Ezt az apádnak köszönheted. Nagyon sokan szerették – mondta neki Pali, amikor Petra már újra a hátsó ülésen ült.

A bolhapiac legalább egy focipálya méretét foglalta el. Rengetegen voltak. Sok motoros, mert kiderült, hogy ezt a börzét alapvetően nekik tartják, mindenféle alkatrész és felszerelés talál itt gazdára. De azért Petra nagy öröme sok régiség-, illetve kacatárus is kivonult. Akadt báméskodnivaló! A fiúkkal tartott, mert kordában akarta tartani őket. Youngnál nem volt telefon, attól tartott, ha egyszer elereszti, soha többé nem tudja majd összeszedni őt. A két férfi szinte mindegyik árusnál megállt, élvezettel nézegették a régi benzintartályokat, több évtizedes megsárgult könyveket különböző autókról, motorokról. Petra alig tudta arrébb rángatni őket. Palit szerencsére érdekelték a régi szódásüvegek, pincekulcsok is. Petra a kuglófformákat nézegette, meg a régi hímzett terítőket.

– Nahát, ezt meg kell vennem – kiáltott fel, amikor meglátott egy rózsás kis csészét.

– Ne ilyen hangosan – sziszegett Pali, és már tolt is arrébb. – Hát hogyan alkudom így le neked, ha ennyire hangosan el vagy ragadtatva tőle?

– Micsoda rutin! – kuncogott Petra. – Egy ünnepelt szarrágóhoz van szerencsém?

– Nem. Szimplán nem vagyok idióta, annál inkább praktikus, és próbálok két lábbal a földön járni.

– Jól van, na, bocsánat.

– Ugyan, nem tesz semmit, kezdem megszokni a stílusodat.

– Hasonlít apáméra? Végül is ő sem palástolta nagyon a véleményét.

– Hát... – Pali a kelleténél hosszabban gondolkodott. – Végül is, igen. Hasonlítasz rá.

– Na, alkudd le nekem ezt a kis csészét, legfeljebb egy ezrest adok érte.

– Ezer forint? – Pali szeme fennakadt. – Ne viccelj már.

Az alkudozást kétszáz forintról kezdte, végül ötszázért hozták el a rózsás porcelánt. Petrát nagyon feldobta a szerzemény. Úgy

döntött, a mai napon csak a virágos csészékre, bögrékre fog vadászni, és megveszi az összes jó darabot. Főleg, ha ilyen olcsó.

Végül még egyet talált, azt hatezerre tartotta az eladója.

– Hagyjad, valójában nem akar megválni tőle – mondta neki Pali. – Az alkudozás szórakoztatja, meg egyáltalán az, hogy hétről hétre egy másik településen állítja fel az asztalát. Nyilván nem ebből él.

Petrának nagyon tetszett a bolhapiac hangulata, sütött a nap, az emberek jókedvűnek tűntek, az egyik árus éppen a reggeli rántottáját sütötte a villanyrezsóján, a szerszámok mellett a pulton.

– Fiúk, gyertek, együnk mi is valamit, ezt így nem lehet kibírni! – szólította fel a két nagyra nőtt óvodást.

Míg sorban álltak az egyetlen büféhez, Young azt ecsetelte, mennyire vágyik az innen a harmadik sorban található bakelitárusnál kapható Z’Zi Labor-gyereklemezre. Alapvetően a borítója tetszett meg neki, az a zöldessárga robot, biztos van az albumban fantázia. Petra gyerekkorából ismerte a lemezt, úgy ítélte meg, tetszeni fog ennek a vén hippinek. Megígérte neki, a lángosozás után megkapja. Persze feltéve, hogy Pali fillérekre lealkudja, mert azért ő sem bolondult meg.

Végül mindannyian sült kolbászra szavaztak, kovászos uborkával és fejenként három szelet kenyérrel. Petra és Young fröccsöt, Pali kólát ivott.

A lemezen kívül még két kártyanaptárt is beszereztek. Hosszasan túrták az évszámok szerint már előre kiválogatott gyűjteményt. Pali kapott egy 1972-est, Petra pedig egy 1980-ast, a születési dátumaik alapján. A régebbin egy Pepsi Cola, az újabbon a Coca-Cola reklámja volt. Petra sokáig kereste a kellően divatosnak számító retrokártyákat.

– Meg kellett volna vennem azt a kuglófformát is. Milyen jól mutatna az étterem falán – mondta, már a kocsiban ülve.

– Jól hallottam, annak az étteremnek a falán, amit éppen el akarsz adni? – fordult hátra Pali.

– Ezt meg ki mondta neked? – Petra elpirult.

– Az ügyvéd. Petra, ez egy falu, hányszor mondjam neked. Kevés ember él itt, azok nap mint nap találkoznak, kapcsolatban

vannak.

– Azt hittem, Young volt. Neki mintha mondtam volna.

– Édesem, én nem kavarom a szart. Én a világbékére törekszem – ásított az anyósülésen az óriás.

– Ez most nem vicc, tényleg el akarod adni? – Pali a visszapillantóban nézte Petrát.

– Nem tudom. Hagyj ezzel a témával, kérlek! – Petra inkább kinézett az ablakon.

– Tudjátok, hogy én a világbékére törekszem, de Petra, azért azt nem kérheted, hogy Pali ne feszegesse ezt a kérdést, hiszen a megélhetése múlik rajta.

– Igen, erre már én is rájöttem, köszi. Pali, ne most beszéljünk erről, hagyjál nekem egy kis időt. Nem kérek sokat, tudom, hogy türelmetlen vagy, és még ha kerülöm is a témát, gondolkodom ezen. Jelentkezni fogok hamarosan, és elmondom, mire jutottam.

– Hát jó, pár hét ide vagy oda, már úgyis mindegy. És ugye különben sem most kezdeném először újra. – A fiú már nem nézett Petrára, csak az utat figyelte.

4. fejezet

Dönteni kell

Pesten egyenesen abba az újonnan nyílt borbárba ment, ahol a barátai már késő délután óta üldögéltek. Büszkén varázsolta elő a táskájából a zsibvásáros szerzeményét, hogy megmutassa Zsuzsinak.

– A nagyanyámnak egy csomó ilyenje van a kredencében. Ha legközelebb megyek hozzá, elkunyerálom neked, jó? Hihetetlen, hogy mennyi hülyeséget gyűjtesz. Kakast, pléhbögrét, most ez lesz a legújabb?

– Nagyon úgy néz ki – mosolygott elégedetten Petra.

– Szerintem néhány dolgot azért kidobhatnál a lakásodból. Tudod, hogy bejöjjenek az újak!

– Ez igen, ezt most meg hol olvastad? – nevetett fel.

– Mit szólnál, ha mi is szerveznénk garázs vásárt? – Zsuzsi eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Mégis hol? Melyikünk belvárosi otthonának a balkonján gondoltad? Figyelj, most inkább ne szervezkedjünk, hanem igyunk és dumáljunk.

Hétfőn munka után felment az anyjához bejelentkezés nélkül. Régóta nem tett már ilyet, kulcsa se volt, mindig telefonált, ha várható volt az érkezése. Anyja csak enyhén volt ittas, találta már ilyen esetekben rosszabb állapotban is. Egy borzalmas selyemköntösben mászkált a lakásban, Petra elképzelni sem tudta, hol turkálhatta. Ment a tévé a nappaliban, a konyhában szólt a rádió. Pár órával ezelőtt nekiállhatott valami levesnek, a zöldségek fonnyadtan vártak a sorukra a pulton.

– Nem voltál ma dolgozni, anyu?

– Nem. Éjszaka sokáig néztem tévét, és reggel nem bírtam felkelni, ezért beteget jelentettem.

– Tudod, hogy a tűzzel játszol? Ha elunja a főnököd ezt, és kirúg, hol találsz új munkahelyet?

– Akkor elmegyek betegállományba és aztán nyugdíjba! – csattant fel az anyja.

– Anyu, már ezt is ezerszer megbeszéltük. Manapság már nincs így. Neked még elég sokáig dolgoznod kell, bármennyire unod a banánt.

– Kérsz egy kis pezsgőt? – váltott témát az anyja.

– Nem, köszönöm – Petrának az anyja társaságában soha nem volt kedve inni. Vagy részeg volt már, amikor felkínálta neki a lehetőséget, vagy túl hamar berúgott. Petra már régen nem érezte ettől kínosan magát, de a partnere nem tudott lenni. Kamaszként még beleöntötte anyja italait a lefolyóba, néha kiabált vele, volt, hogy meg is rángatta, de semmire nem ment vele. A barátnői sem tudtak segíteni rajta. Pont annyira volt alkoholista, hogy a munkahelyén nem tudták róla megállapítani, hogy mindennap keményen iszik. Ennek a jelenségnek Petra évek óta a csodájára járt.

– Akkor kérsz egy kis szendvicset? Nézd, kentem neked májkrémeset – nyújtott oda neki egy tálcát, és Petra gyomra felfordult a kenyérszeletek láttán. Egyértelmű volt, hogy az előbb a konyhában az anyja az egész tálat leejtette, aztán mintha mi sem történt volna, szépen felszedegette a szendvicseket a nem éppen tiszta padlóról.

– Anyu, most elmegyek – pattant fel. – Elfelejtettem, hogy Zsuzsi előbbre hozta a találkozónk időpontját.

– Hát jó, nem szereted te már az anyádat – rogyott le az asszony a kanapéra.

– Kérlek, ne kezd. Most mennem kell. És, anyu, már ne igyál ma többet, jó?

– Miért, talán részeg vagyok? – Anyja hangnemet váltott.

– Dehogy, csak már egy icipicit megártott a pezsgő. Igyál inkább szárazat, tudod, az finomabb is – sóhajtott fel Petra, megpuszilta az anyját, és kiment a lakásból. Az örökségről, az étteremről szeretett volna beszélni vele, apjáról, Paliról, saját magáról. De megint csak abban erősödött meg, amit eddig is tudott, hogy mindezekről csakis egymaga dönthet.

Egész héten nem tudott koncentrálni a munkahelyén, vagy csak elbambult, vagy az internetet pásztázta. Megnézte, van-e honlapja a falunak. Ki a polgármester? Van-e még búcsú minden novemberben? Rákeresett a Facebookon Palira, de hiába, a fiú nem regisztrálta magát. Rákeresett Youngra. Őt persze megtalálta. Üzenőfalán

számtalan fotóra bukkant, évtizedekkel ezelőtt készült beszkenelt papírképekre is az amerikai életéről. Minden jel arra mutatott, Young még Woodstockban is ott volt, de Petra ezt nem akarta elhinni. A hírfolyama pedig tele volt életbölcsességekkel. Nagyon úgy tűnt, szisztémája van, minden napot egy aforizmával indít, amit aztán szívesen ki is fejt, ha valaki bátorodik hozzászólni. A YouTube-ról is belinkelt néhány számot, Petra találomra ráklikelt az egyikre. Herbie Hancock muzsikált, neki nagyon tetszett, de pontosan értette Gizi néni fenntartásait.

Aztán beütötte a keresőbe az étterem nevét. Persze honlapot nem talált. Viszont meglepetésére néhány fórumon rábukkant pár kommentre, csupa dicsérő mondatra. Méltatták az étlapot, az ételeket és a kiszolgálást is. Valaki még a két férfiről – akiknek a nevét sajnos nem tudja, de úgy viselkedtek, mint apa és fia – is írt kedves szavakat. Petra egyszerre volt izgatott és büszke. És teljesen bizonytalan. Fogalma sem volt, mit csináljon. Próbálta az örökség eladása és megtartása melletti érveket felsorolni. Hogy jobban lássa, A4-es papírlapot húzott ki a nyomtatóból, félbehajtotta, és elkezdett a két oszlopba írni. Ha odajött valaki az asztalához, megfordította a papírt, és ráklikelt a monitorján valami táblázatra.

– Mellette szól, hogy akár pénz is lehet belőle. Ám ellene, hogy először, valószínűleg nem kevés ideig nekem kellene befektetnem pénzt és energiát – kezdte Zsuzsinak másnap este, amikor ő a díványon, Zsuzsi a szőnyegen kényelmesen elhelyezkedett Petra otthonában.

– Mellette szól, hogy ennek a Palinak továbbra is lesz munkája, és neki van tapasztalata is már az étteremvezetésben, nem kell mást keresned helyette. Ez már három plusz, egy mínusz – folytatta Zsuzsi.

– Mellette szól, hogy apám nyilván ezt akarta volna, négy-egy.

– Munka mellett hogy csinálod? Mégiscsak 150 kilométer, oda-vissza 300. Ez mínusz.

– Vezetnem kellene. Na, ez teljesen kizárt. Négy-három.

– Jó, ez nem érv, már ne is haragudj. Ülj már be végre egy autóba, aztán meglátod, hogy gyerekjáték. Hát csak megszerezted azt a jogsit, könyörgök. Nem hiszem el, mit művelsz évek óta. Nem látod,

mennyi örült rohangál az utakon?

– Hát ez az! Tehát most így képzeljük a helyzetet: nem adom el se a házat, se az éttermet. A házat már csak azért sem, mert valahol aludnom kell, ha elmegyek oda. Azonkívül egy tehermentes ingatlan, vagyis bármikor vehetek fel rá hitelt, ha kell a fejlesztéshez.

– Ebbe azért ne éld bele magadat, nem hiszem, hogy annyira sokat ér.

– Jó, ezzel most ne foglalkozzunk. Folytatom, és figyelj, mert már én sem tudom követni magam, amióta ekkora gazdasági szakember lettem a jövőm érdekében.

– Fantasztikus, hogy nem azt mondtad, hogy Pali jövője érdekében. Kezdtém azt hinni, hogy képes lennél beáldozni magadat az ő boldogulásáért.

– Udvarias, önzetlen lány vagyok, Zsuzsi, de azért ennyire nem – vigyorodott el Petra. – Szóval, megmarad a ház, az étterem, Pali állása, a kisbusz, hogy járhasson áruért. Legfeljebb a Mustangot adom el.

– Szép. Más csak azt tartaná meg ebből az egész kócerájából.

– Kérlek, ne bizonytalaníts el. Pali viszi majd az üzletet, de fel kell venni valakit, hiszen egyedül nem tud alapanyagért rohanni, főzni, kiszolgálni, adóellenőrzésnél helytállni.

– És neked mi a szereped?

– Néha elmegyek, majd megbeszélem vele, milyen gyakran, hogy átbeszéljük a teendőket.

– És hogy felmarkold a pénzt? Remélem, ez eszedbe sem jutott! Inkább állj úgy hozzá, hogy ebből neked nem lesz semmi bevételed egyelőre.

– Azért valami pénzt szeretnék. Tudod, hogy ne érezzem úgy, hogy Paliért csinálom.

– Az apád emlékéért teszed.

Zsuzsi feltápáskodott, hogy nézzen valami ennivalót maguknak. Tanácstalanul álldogált a hűtő előtt, végül Petra találta fel magát, hogyan készítsenek a semmiből ételt maguknak. Kenyeret, jó sok hagymát, és nagy meglepetésére kapribogyót talált, valamint kevés sonkát, füstölt sajtot, tejfölt a hűtőben. A kenyeret szeletekre vágta, és belefektette egy kivajazott tepsibe. Felmelegítette a sütőt, és

a tepsit betette úgy 10 percre. Közben a tejfölt összekeverte kevés fűszerpaprikával. Amikor kivette a kissé megsült kenyeret a sütőből, rögtön rá is öntötte ezt az öntetet. A maradék sonkát csíkokra vágta, szétterítette a kenyéren. A hagymát felszeletelte és azt is rászórta, ahogy a kapribogyót is. Ezután már csak a reszelt sajt következett. A tepsit visszatette a sütőbe, és sütötte még további húsz percig. Mire elkészült, már annyira éhesek voltak, hogy sem Zsuzsit, sem Petrát nem érdekelte, mekkora kalóriabombát juttatnak a szervezetükbe.

A következő hétvégén akart elutazni, hogy Palival közölje a döntését, de mivel pont azon a szombaton lépett fel a kedvenc zenekara a Szigeten, elhalasztotta. Csak néha szégyellte magát, hogy egy koncert miatt egy-két héttel később közli valakivel az életét befolyásoló döntését.

Az augusztus 20-i hétvégén érkezett a faluba – csodával határos módon busszal –, mégis meglepte a felfordulás. Színpad a művelődési ház előtt, a mellette lévő kocsmának nemcsak az udvarában, hanem a bejárata előtt is hosszú asztalok és padok. A kultúr másik oldalán lévő kis téren, a fenyőfa körül kempingasztalokon mindenféle zöldség és gyümölcs volt kiállítva, és egy, a fenyőfára akasztott tábla hirdette, hogy ez nem más, mint a terményszépségverseny. Szólt a zene, láthatatlan hangszórókból áradt a körzeti rádió műsora, de a színpadon is már állította fel a hangszereit a zenekar. Petra maga is meglepődött azon, mennyire feldobta, hogy ekkora eseményre érkezik vissza a faluba.

– Mondd, Pali, te is fel fogsz lépni a nagyszínpadon? Úgy képzem, hogy te egy verssel készültél – élcelődött, amikor találkoztak a megbeszélt helyen, a kocsmá előtt.

– Vicces lány vagy, Petra, már megbeszéltük, hogy én is tudom, nem kell mindig bizonygatni. Mit kérhetek neked?

– Egy bodzás limonádét.

Pali kisvártatva egy pohár sörrel és egy málnaszörppel tért vissza.

– Tessék. És ezt is becsüld meg. Csak azért van málna, mert

néhány törzsvendége a kocsmának málnával issza a fröccsét.

– Legalább szódával töltötték fel?

– A szörpöt? Egy fenét. Ásványvízzel.

– Mondd, hogy nem igaz!

– Pedig de.

– Örület. Minden valamirevaló vendéglátó-ipari egységben kell hogy legyen málna, bodza és szódagép. És persze limonádé.

– Miről beszélsz? Ötven évvel ezelőtről? A Bambi koráról?

– Nem, Pali, az isten megáldjon, mostanról. Nehogy már azt mondd, hogy nem tudod, hogy újra ez a divat. Trendi a fröccs, meg a bodzaszörp. Minden étterem, amelyik azt a látszatot akarja kelteni, hogy követi a legújabb irányzatokat, kénytelen felvenni az itallapjára ilyesmiket. – Petra a fejét fogta.

– Hát, nem tudtam – vakarta meg a fejét a férfi. – Ez most nagy hiányosságnak számít?

– A többi hiányosságod mellett elenyésző – szaladt ki Petra száján, és legnagyobb meglepetésére a fiú nem szólt semmit.

Elcsendesedett a zene, de csak azért, hogy a színpadra érkező zenekar belecsaphasson a húrokba, a *Csinibaba* című film dalaiból állt a repertoárjuk. A közönség is elkezdett gyűlni, a növénybemutatóról és a kocsmá pultjától is átmentek az emberek a sörpadokhoz, hogy hallgassák a számokat és beszélgessenek. Petra orrát sülő flekken illata csapta meg.

– Pali, légy szíves hozzá! nekem enni valamit, természetesen adok pénzt – mondta, és már kezdett is kotorászni a táskájában a pénztárcája után.

– Figyelj, csináljuk úgy, hogy ezt még én fizetem, hadd ne süllyedjek el teljesen a szégyentől, aztán ha elfogyott a pénzem, szólok, és akkor te jössz, jó? – Pali zavarban volt.

– Rendben – felelte gyorsan Petra. A fiú elment a sült húsért, és ő elkezdett gondolkodni azon, hogyan is vezesse elő neki az elképzelését. Az utóbbi napokban már vagy százszor eltervezte, de egyik variációt sem találta megfelelőnek.

– De jó, hogy salátával hoztad, már azt hittem, most is annyira megterhelem a gyomromat, mint a múltkor a sült kolbász-kenyér kombinációval – örvendezett, amikor a fiú visszatért a két tányérral.

– Arra gondoltam, mielőtt elkezdenénk enni, gyorsan elmondom, hogy miért jöttem. Nyilván te is gondolod, hogy nem a falunapon szerettem volna mindenáron részt venni.

– Akkor vágj bele – tette le a szájához emelt falatot Pali.

– Arra gondoltam, hogy folytatjuk. – Pali kérdően nézett rá. – Nem adok el semmit, nem zárom be az éttermet. De mindebben nagyon számítok rád! – A fiú elmosolyodott, látszott rajta, szíve szerint megölelné Petrát.

– Nagyon örülök ennek, Petra. Megmondom őszintén, erre már egyáltalán nem számítottam – mondta végül. – Azt hittem, azért jössz, hogy végelszámoljunk. Hát most legszívesebben felugranék erre az asztalra, és torkom szakadtából kiabálnék – ujjongott. – Mikor kezdünk? Hogy akarod? Én éjt nappallá téve dolgozom, mindent megteszek, remélem, ezzel tisztában vagy.

– Csak reméltem – mosolyodott el Petra. – Viszont azt meg te tudod, hogy fogalmam sincs az egész étterembizniszről, amivel persze nem élhetsz vissza, együtt kell mindent kitalálnunk.

– Rendben, de most elrohanok pezsgőért. És tudom, hogy nem hiszed el, de én fizetem – kacintott.

– Egyben biztos vagyok, Pali. A neve egyelőre marad, hogy odataláljanak az emberek. Már az a kevés, aki eddig vitte a hírét az interneten. Aztán majd meglátjuk. Viszont a berendezésen változtatni szeretnék. Az nagyon nem tetszik – mondta Petra pár pohár pezsgővel később.

– Azért te is tudod, hogy nem ez a legfontosabb – jegyezte meg óvatosan a fiú.

– Tudom, tudom, de nekem is kell találnom valamit ebben, amihez értek, ami igazán motivál. De most már beszéljessünk inkább másról, úgyis holnap is itt vagyok. Délelőtt találkozunk az étteremben, és elkezdjük a munkát.

Tényleg nem beszéltek aznap többet az étteremről, de nem is lett volna alkalmuk, hiszen annyi témával szolgált a falunap. Pali mindenkit bemutatott Petrának, persze még véletlenül sem szemtől szembe. Az asztalnál ülve számolt be arról, ki kicsoda, és milyen viszonyban van vele, illetve volt Petra apjával. Megmutatta, ki a virágboltos, ki a falu művésze, melyik asztalostól érdemes

konyhaszekrényt rendelni. Hallgatták a zenét, és figyelték, hogyan kezd egyre vadabb táncba idős és fiatal. Petra időnként aggodalmaskodott, nehogy őt is felkérje egy megtáptosodott nyugdíjas, de erre nem került sor. Pali sokan üdvözölték, olyankor rá is kedvesen mosolyogtak, főként amikor megtudták, hogy kinek a lánya. Éjfél körül ballagtak haza, a kapuban elbúcsúztak a másnapi viszontlátásig.

– Először is kidobom a kitömött madarakat, a hímzett falvédőket, a lopótököket! – Már kezdte is összehordani egy asztalra a feleslegesnek ítélt holmikat másnap reggel az étteremben. Egész tekintélyes kupac gyűlt össze, mire befutott Pali is.

– Hát csak ezzel kezded! – nevetett. – Biztos te valami fengsujbajnok vagy!

– Úgy látszik, mégiscsak hatott rám, amit Zsuzsi barátnőm mondott! Mondjuk ő a pesti otthonomat akarta kirámoltatni velem. Szerinte túl sok értelmetlen tárgyat halmozok fel benne, túl kis területen. Én viszont nem tudok megválni tőlük, és teljesen tudatosan vásárolok meg egy-egy funkció nélküli lakásdísz.

– Itt viszont mindenféle érzelem nélkül dobálsz ki apád tárgyait.

– Jaj, ne kezd! Egyelőre csak idehordom az asztalra, aztán majd meglátjuk, mi lesz. Igazság szerint ezt kellene tennem apám házában is.

– Te tényleg először ledózerolsz mindent, hogy aztán új alapokra építhess.

– Nagyszerűen megideologizáltad. És most segíts! Ma már nem tudok mással foglalkozni. Ma szanálunk, holnap tervezünk.

– És takarítani ki fog?

– Na, azt már nem. Azt otthon is csak nagy ritkán szoktam. Arra kell majd valaki. Eddig kit hívtatok?

– Anyukámat.

– Jaj. És mit gondolsz, megsértődne, ha most is megkérnénk?

– Anyám nem az a sértődős fajta. Tizenöt éve halt meg az

apám, azóta egyedül él, és nagyon jól feltalálja magát. Minden munkát elvállal, és nem csinál belőle presztízskérdést.

– És te, te is minden munkát elvállalsz?

– Persze. Most éppen alkalmi kertész vagyok. A barackszedés adta az ötletet. Az anyám barátnőinél szedem a gyümölcsöt és nyírom a fűvet.

– Fillérekért.

– Igen. Jól érzékelem, hogy neked attól férfi egy férfi, hogy jó iskolája, jó munkája, sok pénze, háza és autója van?

– Valami ilyesmi. De legyen jóképű is – vigyorgott Petra.

– És találkozta már ilyennel? Akinél minden stimmelt?

– Persze, csak vagy házas, vagy pszichopata volt – nevetett fel.

– És ha már te így megtalálasz engem az elevenembe vágó kérdéseiddel, én is feltehetek egy-kettőt? Neked miért nincsen senkid? Ebben a korban már férjjel, két gyerekkel kellett volna idevonulnod. Nem gondoltál még rá, milyen csodálkozva nézegetnek itt téged a nénik, amikor megérkezel a furcsa ruháidban, a nagy pakkoddal péntekenként?

– Honnan tudod? Kertrendezés közben erről beszélgetsz az öregasszonyokkal?

– Én ugyan nem. Ők egytől egyig szóba hozzák, aztán én nem válaszolok rá semmit.

– És még azt állítod, hogy itt jóindulatúak az emberek!

– Petra, ez nem rosszindulat, ez kíváncsiság. Szóval miért nincsen férjed?

– Mert még barátom sincsen. Párom, élettársam, pasim. Vagy hogy nevezzem.

– Mióta?

– Két éve? Nem tudom.

– Azért néha valaki?

– Ja. Néha. Valaki. Egytől egyig idióták.

– Hol ismerkedsz meg velük?

– Szórakozóhelyen, interneten, munkahelyen. De most ne úgy képzeld, hogy minden héten mással bújok ágyba.

– Hát?

– Most tényleg azt várod, hogy részletezzem? Ennél a pontnál álljunk meg, ha kérhetem.

– Rendben! Vedd úgy, hogy nem kérdeztem semmit.

Egész nap pakoltak az étteremben. Szólt a rádió, Petra betekert rajta egy nemzetiségi adót, és nagyon jól szórakozott a zenei műsoron. Először a vendégteret fésülték át. Nem kímélte a szinte műanyag csipketerítőket, a kristályutánzatú üvegvázákat, a ronda, virágos székpárnákat. Legszívesebben a széket is velük együtt kihajította volna, de azt legnagyobb sajnálatára egyelőre nem tehetette. Viszont a falról leszedte a képeket. És biztosította Palit arról, hogy hamarosan a lambériákat is le fogják feszegetni.

Azon kapta magát, hogy álmodozik, ugyanúgy, mint gyerekkorában. Adott egy lerobbant helyszín, és az ő feladata széppé varázsolni. Durván vakolt, hófehér falakat képzelt, régi, egyesével összeszedett csempékből kirakott aljzatot. Álmában az étteremben minden asztal másmilyen volt, hát még a székek. Retró piros-fehér kockás abrosz, iskolai tábla, rajta a napi kínálattal. Hirtelen minden eszébe jutott, amit eddig a különböző bisztrókban, bárókban, romkocsmákban látott Pesten. A lámpák, az étlapok, a fizetési mód. Lesz még itt munka bőven! Petra egyre izgatottabb lett, de inkább nem szólt egy szót sem, mert már így is túllőtt a célon.

Késő délután engedélyezett pihenőt, addig még SMS-t írni sem állt meg. Akkor leültek az egyik asztalhoz, hogy megigyanak egy kávé, Petra még rágcsált volna egy kis kekszet vagy csokit is, de semmit nem talált.

– Esti programnak mit tervezte? – kérdezte Pali.

– Hogy? Szerintem alszom, eléggé elfáradtam. Vagy van valami ötleted?

– Nem, nem, csak érdeklődtem.

Petra kissé csalódottnak érezte magát.

Este alig bírta megállni, hogy apjánál ne folytassa a pakolászást. Aztán feküdt az ágyban, nagyokat ásítózott, és megállás nélkül járt az agya. – Ablakkeretet nem tudok cserélni, marad ez a ronda redőny is, de le kellene slauggal mosni. A kanapé nem maradhat, nem hat meg, hogy gyerekkoromban ezen ugráltam. A parkettát fel kellene csiszoltatni. Az egy vagyon. Lehet, hogy

egyszerűbb lenne sima laminált padlóra kicserélni. A konyhabútor is borzalmas. És hát ne is beszéljünk a fürdőszobáról. Apu, mit szólsz a terveimhez? Remélem, nem bánod, hogy kicsit módosítok az álmaidon.

Reggel Pali a szokásos telepakolt szatyrával állított be, Petra éppen csak felkelt, már készítette neki a reggelit. Csak sündörgött a fiú körül, elkészítette a kávéját, de egyébként egy szalmaszálat nem tett keresztbe.

– Tojást kérsz?

– Nem szeretem, csak a lágyat.

– Jó, akkor te azt kapsz, magamnak tükörtojást készítek. Kaptam pritaminpaprikát, úgyhogy kipróbálom azt, amit az interneten láttam.

– Azt, hogy felkarikázod a paprikát, és az lesz a kerete a tojásnak, abba öntöd a serpenyőben?

– Azt! Te is láttad?

– Persze, körbement a világon. De ha így csinálod, akkor én is inkább azt kérek. Lefotózom, aztán felteszem a Facebookra.

– Mondd már meg, mi értelme ennek a Facebooknak?

– Hát ha józan pillanatomban kérdezel, azt mondom, hogy nem sok. Azért jó, mert az üzenőfalról értesülsz egy csomó eseményről, ahova aztán elmész. Vagy nem. De a lényeg, hogy tudsz róla, nem vagy lemaradva. Aztán tarthatod a kapcsolatot a barátaiddal. Nem kell őket felhívni, találkozni velük – ekkor már nevetett.

– Rémesen hangzik.

– De én egy csomószer felhúzzom magam. Például amikor az első három posztból az egyiken a háromszoros anyuka volt csoporttársam miniszoknyában áll. Kétméteres, gyönyörű lába körül csoportosulnak a gyerekei. Vagy amikor egyre-másra teszik ki az ismerőseim az esküvői fotóikat. Azt utálok. És hát kicsit szeretem is. Olyan jó csámcsogni rajta Zsuzsival. Ne nézz így, tisztában vagyunk vele, hogy kínunkban csináljuk. Na de váltsunk témát. Mikor tudsz

újranyitni?

– Bármikor. Reggel beszerezem az árut, kinyitok, egy-két főtt étel lesz csak egyelőre, egy leves, egy sütemény. Felhívom az ital- és cigibeszállítókat, hogy hozzanak árut, lehetőleg utólagos fizetéssel. Lehet, hogy ezért cserébe ki kell tennünk néhány reklámtáblát, meg csak bizonyos márkák lesznek.

– És ki fog mosogatni?

– Anyámra gondoltam. A régi mosogatólány egyébként sem vált be.

– És kiszolgálni?

– Én.

– Egyszerre főzöl és kiszolgálász?

– Persze. Nem láttál még francia filmeket provence-i kis bisztrókkal, ahol a tulaj a szakács és a pincér is egyben?

– De. Minden álmom, hogy egyszer személyesen is láthassak ilyet.

– Remélem, teljesül az álmod. Addig pedig be kell érned a Bükkel! – Pali nagyon fel volt dobva.

– Legalább egy hónapra elegendő pénzre szükségünk lenne rezsire és alapanyagra. Nekem nincs félretett pénzem, és nem is örökölttem készpénzt. Mi volna, ha eladnám a Mustangot? – vetette fel.

– Petra, manapság se házat, se autót nem lehet eladni, elfelejtetted? Hobbiautót még csak-csak, na de ahhoz képest, amennyit apád költött rá, fillérekért túladnál rajta?

– Akkor mit csináljunk?

– Figyelj, nem kell egy hónapra elegendő pénz. Próbáljuk meg a felével. Nagyon ügyesen fogok vásárolni. Most ez úgyis csak az átmenetről szól, aztán majd meglátjuk. Csak legyen meg a folytonosság. Lássák, hogy nyitva vagyunk.

– Biztos, hogy tudsz elég változatosan főzni?

– Jókor jut eszedbe ez a kérdés, persze hogy tudok! – horkant fel Pali.

– Azért készíthetnél jövő hétre egy étlapot.

– Rendben, megkapod e-mailen, azt is kiszámolom, mihez mennyi alapanyag kell, és az nagyjából mennyibe kerül. És milyen

gyakran járnál ide?

– Azt még nem tudom. Tartjuk a kapcsolatot telefonon, e-mailen. Csak azt nem tudom még, miből lesz pénz, hogy elkezdjük. Meg kell hogy oldjam, érzem, hogy lesz megoldás. Ma is megyünk börzére? – váltott hirtelen témát.

– Nem, ma nincsen. Havonta csak egyszer van. Ha akarsz, megnézem, hogy mikor. Így még motiváltabb leszel a lejövetelben. Bolhapiac, növény szépségverseny, falunap, adventi vásár.

– Tényleg írd meg, nézünk ezt-azt az étterembe is.

– Például egy rozoga biciklit és egy angyalt?

– Kizárt. Mondtam már, hogy át fogom keresztelni. Ez így nem maradhat. Nem tudok azonosulni vele. Szerintem apámnál is csak pillanatnyi elmezavar lehetett. Tudod, hogy min csodálkozom? Hogy még nem volt itt Young. És a falunapon sem láttam. Nem ugrott be se egy potyapiára, se azért, hogy térítsen.

– Nincs ezen mit csodálkozni, Amerikában van rokonlátogatás. Ilyenkor heteket tölt kint.

– De jó neki! Minden vágyam eljutni Amerikába.

– Na meg Provence-ba.

– Miért gúnyolódsz, neked nincsenek álmaid?

– Nem igazán, eddig semmi sem jött be.

– Talán azért, mert nagyon rossz a hozzáállásod, nem gondolod? Már máskor is akartam mondani, hogy meglepően negatívan viszonyulsz a dolgokhoz.

– Ugyan már! Azért, mert két lábbal állok a földön? És inkább felkészülök mindig a rosszabbik verzióra, hogy ne érjen meglepetés?

– Így viszont be is vonzhatod a rosszat.

– Ezzel a dumával várd meg Youngot, én nem vagyok vevő rá.

– Pedig legalább elgondolkodhatnál rajta. Majd amikor pucolod a krumplit itt a nagy magányban, töprengj egy kicsit ezeken a mondatokon.

– Mindenképpen. Akarsz, hogy lenyírjam a füvet? Már térdig gázolunk benne.

– Annyira figyelmes vagy. Köszönöm a reggelit is.

Pali kiment, Petra pedig a mosogató mellől, az ablakból figyelte, hogyan próbálja beindítani a százéves fűnyírót. Az ötödik

indításnál fogta fel, hogy itt bizony gereblyézni is kell majd. Nagyot sóhajtott, levette a kötényt, és kiment segíteni. Nem ismert magára.

5. fejezet

Őszi menü

- Hogyan szerezzek pénzt? Ezt mondd meg nekem, Zsuzsikám!
- Petra egy menő thai büfében vacsorázott barátnőjével.
- Esetleg kölcsönkérni Gyuritól? – improvizált Zsuzsi két falat között.
- Kizárt. Kölcsön csak banktól vagy ismerős ismerősétől. Rokontól, baráttól nem. Bármilyen probléma felmerül, aztán oda a jó viszony. És még az is lehet, hogy nem is ő haragszik meg rám, hanem én gyűlölöm meg őt.
- A kocsis?
- Nem jó ötlet, sajnós. Én is mondtam már Palinak, de azt mondta, gombokért vennék csak meg ahhoz képest, amennyibe apámnak volt.
- Anyukádnak mondtad, hogy pénzre van szükséged?
- Most viccelsz, gondolom. Dehogyan mondtam. Nem számítok a segítségére, mert csak hallgathatnám, hogy mit meg nem tesz értem, illetve hogy mennyire felelőtlen vagyok, hogy ebbe az egészbe belevágok, nemhogy menekülnék ettől a tehertől. Tudod, ő már megmondta húsz évvel ezelőtt, hogy mennyire elviselhetetlen vidéken élni, és hogy lehetetlen ott boldogulni.
- Semmit nem kérdez tőled?
- Dehogyan kérdez! Nem hagyja, hogy bármi is megzavarja az ő kis életét. Tudod, hogy neki csak az a fontos, hogy legyen otthon piája, legyen csacsognivaló a barátnőivel, és legyen valami pasi, aki teszi neki a szépet.
- És apukád holmijai között semmi nincs, amit eladhatnál?
- Még nem túrtam át a házat, de kétkedem, hogy nagy értékű ékszerre bukkannék. A tévéje is régi, nincsenek otthon konyhagépei, bár azt most nyilván bevinném az étterembe. Csak egy ócska számítógép áll a sarokban. Nem nagyon érdeklődött a technikai újdonságok iránt. Mondtam már neked, hogy úgy néz ki a ház, mint egy lomtár. Mintha visszamennél harminc évet az időben. Tiszta retró.
- Akkor megvan, mit csinálj. Adj el belőle mindent, ami nem kell. Két vásárt csinálj. Válogasd szét a holmikat aszerint, hogy a

falubéli apád korabelieket érdekelheti-e, vagy inkább fiatalok vennék meg az otthonukba.

– A faluban alig van fiatal. Mindenki elment a közeli városokba a munkalehetőség miatt.

– Akkor a fiataloknak szánt holmikat dobáld be a kisbuszba, és itt Pesten rendezünk belőle ócskapiacot. És természetesen nem úgy fogjuk meghirdetni, hogy hagyatékból eladnánk ezt meg azt, hanem úgy, hogy garázsvásár.

– Hogy te mennyire rá vagy kattanva erre a garázsvásárra!

– Persze, iszonyat menő! Figyelj, a pesti vásárral ne törődj, csak szedd össze a cuccokat. Én mindent megszervezek. De először találj egy időpontot a másik aukciónak, annak a helyszíne legyen egész egyszerűen az apád kertje. Ott is nagyon szívesen segítek neked. Micsoda ütős programunk lesz, Petra, nem győzzük majd besöpörni a lájkokat!

– Hát én inkább a pénzt söpörném be, Zsuzsi, de nagyon rendes vagy, hogy ötletelsz.

– Ne teketóriázz, ez az egyetlen megoldás. Lefotózhatod és egyesével felteheted egy adok-veszek oldalra is, de abba belebolondulsz. Így meg két jó buliban is részt veszünk! Na, mikor lesz az első?

– Arról szeretnék beszélni veled, hogy a kimutatásaink szerint az utóbbi időben több panasz érkezett be az ügyfélszolgálatosokra. – Petrával ezt a főnöke közölte nem túl szívélyesen, rögtön hétfő reggel. Ennél jobb időpont talán csak a péntek délután lehetett volna, amikor egy egész hétvégeje lett volna őrlődni ezen a megjegyzésen.

– Nem is tudom, mit mondjak, pedig még uborkaszezon is van. Összehívok egy kis értekezletet és megpróbálom kideríteni az okokat, hét végére pedig elkészítek egy jelentést – próbálta Petra menteni a csapatot és magát. Valójában fogalma sem volt, miről beszél a főnöke, az utóbbi időben rutinszerűen végezte a munkáját. Nem ellenőrizte megfelelően a kollégákat, sőt örült, ha minél kevesebbet kell beszélni velük. Persze nem volt nehéz elképzelnie,

miért nem megfelelő a kolléga stílusa az ügyféllel. Ha az ügyfél tudná például, mennyit keres, akivel ordít, tán éppen hogy összebarátkoznának, hogy egymás főnökét szidják üvöltve, és természetesen rögzítve. Petra több tréningen is részt vett, ami arról szólt, hogyan kell kezelni az ügyfeleket, de neki a legjobban az tetszett, amit egyszer egy újságban olvasott. Az ügyfélszolgálaton dolgozó nő elmesélte, hogy ő bizony reggelenként kimegy a kertbe és ordít párat, már jó előre, hogy bírja a napot. Petra értekezleten kívül gyakran tanácsolta ezt a munkatársainak.

Nem örült annak, hogy pluszfeladata van a hétre, és főleg annak nem, hogy az ő felelősségéről is szó van. – Jó lenne, ha nem most raknának ki innen, amikor egyébként is minden bizonytalan – gondolta, és meglepve tapasztalta, hogy a munkahelyi stressz okozta ideg, ami évek óta nem látogatta meg, most újból visszatért.

Munka után fel akarta hívni az anyját, hogy alibibeszélgetést folytassanak, nagyjából összefoglalja, mire jutott, mi a következő lépés az étteremmel és a házzal, de végül nem volt ereje hozzá. Megvan a maga baja, most még hallgassa őt is? Hol túlságosan fel van dobva, hol túlságosan mélyen van. Mindegyiknek az alkohol az oka. Nagyon ritka, hogy úgy éri el, nem borízú a hangja.

Haza is akart menni, meg nem is. Jó lett volna kicsit bekuckózni, rendelni egy pizzát, váltogatni a tévében a csatornákat, és egyáltalán nem internetezni. Egyre gyakrabban unta, hogy minden este van valahol. Hogy csak aludni esik haza. Hogy sokszor nem is emlékszik másnap, hogy egyáltalán lemosta-e az arcát, és mikor vetkőzött le. És még csak nem is részeg, mindössze a fáradtság tehet róla. Petra maga sem tudta pontosan, mi hajtja. Tényleg jól érezte magát a barátnőkkel, barátokkal? Tényleg fontos volt számára, hogy minden eseményről, újonnan nyílt helyről tudjon? Hogy esténként úgy legyen felöltözve, ahogyan a divatmagazinokban látta? Hogy kényszeresen végigrohanjon hetente egyszer a Váci utcán, és ellenőrizze a ruhaüzletek kirakatait, vajon lemaradt-e valamiről?

Néha azért elgondolkodott rajta, mit is akar pontosan az élettől. Vajon ő miben más, mint a többi ember? Ő milyen egyedit tett le eddig az asztalra?

Szülei válása ide vagy oda, annak idején azt képzelte, ő már

huszonévesen férjhez megy. Ahhoz képest évek óta nem volt egy rendes pasija. Amikor nagyon magába nézett, pontosan tudta, ez az igazi baja. Ezért nincs otthon egy percet sem, ezért menekül, mert ő azok közé a nők közé tartozik, akiknek alapigényei közé tartozik a párkapcsolat. Persze kordában tudta tartani magát, igyekezett természetesen kezelni a valójában cseppet sem szomorú, társ nélküli állapotot, de igazából mindig arra vágyott, hogy végre egy hétvégét, urambocsá még többet úgy töltsön el, hogy a lakását, az ágyát megoszthatja valakivel. Nem kell azon aggódni, hogy a férfi meggondolja magát, csak semmi taktikázás. Helyette viszont őszinteség, elfogadás, talán szerelem. Na, a szerelemben viszont már alig-alig hitt.

Természetesen nem ment haza. A tervezett pizzáját megehette, mert egy önkiszolgáló olasz étteremben kezdtek, utána Aperol Spritzet ittak, mert újabban az volt a divatos. Petra kissé keserűnek találta, de megitta, azzal biztatta magát, ha ilyen menő, nem lehet, hogy ne legyen finom. Biztos csak neki rossz a szájíze.

– Anyám, te tök ciki vagy. Na, ezért nincs semmi eredeti benned – beszélt magához, miközben iszogatott, nem is figyelt a többiek beszélgetésére. – Mi volna, ha egyszer az életben végre felvállalnád magadat, és nem a csordát követnéd?

– Basszus, tényleg, ha ennyire fáradt vagyok, miért nem mentem haza? Otthonra nem kell feltétlen programot szerveznem, lehet akár aludni is.

Még egyet-kettőt kortyolt az italból, aztán hirtelen felállt. – Ne haragudjatok, de nagyon fáradt vagyok, nem húzom le a társaságot, inkább elmegyek haza.

Meglepve néztek rá, ilyet még sosem produkált. Gyuri, a baráti körhöz nem olyan régen csapódott fiú fel is ugrott, és felajánlotta, hogy hazakíséri. Bizonyára azt hitte, hogy valami baja van.

– Akarod, hogy menjünk taxival? – kérdezte.

– Nem, köszönöm, inkább kiszellőztetném a fejemet. De ne

fáradj, Gyuri, miattam ne változtass az esti programodon – állt meg hirtelen Petra az étterem előtt.

– Ne viccelj, örömmel vagyok veled. És különben is, holnap már korán reggel lesz egy meeting, ahol elő kell adnom magamat, nem baj, ha én is hazamegyek.

– Hogy én mennyire utálok a meetingeket. Eleve már magát a szót! Miért nem lehet értekezletnek hívni? Mennyivel rokonszenvesebbé tenné már az átnevezés! És azt a sok mellébeszélést is gyűlölöm. Tiszta időpazarlás! – kelt ki magából Petra szenvedélyesen.

– Én azért ennyit még nem gondolkodtam ezen. Kit zavar, hogy hívják? A munkám része, és kész.

– Bocs, tényleg elragadtattam magam. Mindent a szívemre veszek, és mindenből ügyet csinállok mostanában.

– Nem tesz semmit. Nekem így tetszel – nézett rá mosolyogva a fiú, mire Petra zavartan elmosolyodott.

– Mondtam már, hogy nem adom el az éttermet, amit apám rám hagyott?

– Nem, én még ott tartottam, hogy nem tudod, mit csinálj. De csak nem akarsz leköltözni abba a porfészekbe?

– Miért mondod, hogy porfészek, amikor még nem is láttad?! – csattant fel Petra. Azon kapta magát, hogy személyes sértésnek veszi a falut ért kritikát.

– Jól van, ne haragudj. Ha te mondod, biztosan nem az. Na de csak nem költözől oda?

– Nem, nem áll szándékomban. Csak majd gyakrabban járok le. Szerencsére van egy segítségem.

– Nem lop meg?

– Jézusom, Gyuri, te aztán tele vagy előítélettel. Porfészek falu, lopós alkalmazott.

– Ugyan, most is túlzol. Csak ugyanazt mondom, ahogy bárki más reagálna, ha hallaná, mik a terveid. Egyébként pedig nagyon szívesen segítek bármiben. Bátor lány vagy, ez tetszik nekem – nevetett.

– Hát, köszönöm a felajánlást, lehet, hogy élnem kell majd vele. Nem látom pontosan magam előtt a közeli jövőt. – Petra

összehúzta magán a blézerét, kissé hűvösek voltak már az esték. Ha arra gondolt, hogy mindjárt vége a nyárnak, rögtön eggyel több oka lett arra, hogy rosszkedvűvé váljon. A munkahelyi probléma pedig csak púp volt a hátán. Nagyon várta, hogy megérkezzenek a háza elé, elég volt a társaságból is. A bejárat kapu előtt rövidre zárta a beszélgetést Gyurival, mondván a héten még úgyis találkoznak. – Mintha mondani akart volna még valamit – vélte Petra, miközben gyalogolt fel a második emeletre.

Lezuhanyozott, fogat mosott, és bebújt az ágyába. Biztos, ami biztos, még egyszer kezébe vette a telefonját, végigpörgetni a Facebookot, történt-e valami az elmúlt egy órában. A képernyőn egy Zsuzsától kapott SMS jelent meg: – Te tetszel a Gyurinak.

Pár pillanatot tudott ezen a megállapításon gondolkodni, aztán elaludt.

Másnap még ebédelni sem ment ki a munkahelyéről. Számtalan e-mailet írt, kimutatást készített, végére akart járni annak, amivel a főnöke megtalálta. Nagyon remélte, talál magyarázatot a minőségi visszaesésre, és abban is nagyon bízott, hogy nem az lesz a gond, hogy ő nem tudja megfelelően vezetni a csapatot. Délután ért rá először megnézni a privát levelezését. A különböző kedvezményeket, akciókat kínáló e-mailek között ott volt Palié is.

ŐSZI MENÜ

HÉTFŐ

SÜTŐTÖKLEVES

RÓKAGOMBÁS, TEJSZÍNES TAGLIATELLE

FOKHAGYMÁS SÜLT TARJA ROZMARINGOS

PIRÍTOTT KRUMPLIVAL

SZEDRES PITE

KEDD

ERDEIGYÜMÖLCS-LEVES APRÓ TÚRÓGOMBÓCCAL
TÖKÖS LECSÓ
KECSKESAJTOS, GYÖNGYHAGYMÁS LEPÉNY
MANGALICASZALONNA-PÖRCCEL
CSOKIFELFÚJT

SZERDA

BAZSALIKOMOS PARADICSOMLEVES
MOZZARELLAGOLYÓKKAL
HARCSAPAPRIKÁS TOJÁSOS NOKEDLIVEL
SÜLT RIZS CSIRKÉVEL, KELETI FÚSZEREZÉSŰ
ZÖLDSÉGEKKEL
MANGÓFAGYI

CSÜTÖRTÖK

ZELLERKRÉMLEVES
VADDISZNÓKOLBÁSSZAL TÖLTÖTT KARAJ,
HÉJÁBAN SÜLT KRUMPLI FÚSZERVAJJAL
PISZTRÁNG CITROMMÁRTÁSSAL,
SZALMAZÖLDSÉGGEL
SZÓLÓS GYÜMÖLCSTORTA TÚRÓKRÉMMEL

PÉNTEK

MINISTRONE LEVES
NÉGY SAJTOS PIZZA
SÜLT CSÜLÖK ERDEIGOMBA-MÁRTÁSSAL,
ZSEMLEGOMBÓCCAL
TIRAMISU

SZOMBAT

HIDEG KAPROS-JOGHURTOS KOVÁSZOSUBORKA-
LEVES
SÜLT KACSACOMB KÁPOSZTÁS KOCKÁVAL
SÜLT TÚRÓTORTA

VASÁRNAP

HÚSLEVES CÉRNAMETÉLTTEL
RÁNTOTT HÚS, RÁNTOTT KARFIOL, GOMBA
RÖSZTIBURGONYÁVAL, KÁPOSZTASALÁTÁVAL
SÁRGABARACKLEKVÁROS PALACSINTA

Petra nyelt egyet. Nem értett hozzá, de tetszett neki az étlap. Ő biztosan minden napra tudott volna választani magának két egymáshoz illő ételt. Azt is észrevette, hogy Pali figyelt arra is, hogy kínálatával megtalálja a faluban élőket és az arra tévedő városiakat is.

– Ahogy apádtól tanultam, ügyeltem, hogy megjelenjenek a vidék sajátosságai is a kínálatban – írta. – Gombát, vadat helyi beszállítótól szerzek. De a húshoz, zöldségekhez egyébként is így szeretnék hozzájutni. Tésztát majd anyám gyúr. Ha nem bírja, segítséget kér a barátnőitől. Az édességeket is anyám készíti. Kivéve a mangófagyit. Annak én vagyok a specialistája.

Pali küldött árkalkulációt is, valószínűsíthető vendégszámot, itallapot. Amelyen persze ott szerepelt a málnaszörp, a bodzás limonádé és az Aperol Spritz is.

– Látom, készült – mosolyodott el Petra, aztán kilépett a levelezéséből. Mindent át akart gondolni, mielőtt válaszol Palinak.

Öt perc múlva újra belement a postafiókjába, és továbbította az étlapot néhány barátjának. Kíváncsi volt, hogy a lelkes étteremtesztelő, ám kissé sznob fővárosiak hogyan értékelik.

Elsőnek Gyuri válaszolt, el volt ragadtatva, a kelleténél talán valamivel jobban. Ismét felajánlotta a segítségét, bármit is tervez Petra. Zsuzsi lelkes volt, ahogy a többiek is. A vegetáriánus Gréti az iránt érdeklődött, hogy a szerdai és a csütörtöki menüt kérheti-e némi módosítással. Petra elmosolyodott: – Na, ha ők nem hőkölnék hátra az étlap láttán, az egyik célcsoport megvan. Már csak bizonyítani kell. Hogy tudunk főzni, hogy tudunk vendégül látni. Az pedig legyen Pali dolga, hogy odaédesgesse a falusiakat.

– Szuper étlapot terveztél, pénteken megyek, tesztétkezésre. A hétfői menüt kérem estére. Igen, teljes egészében – írta gyorsan Palinak. Aztán észbe kapott: – Légy szíves gyere ki értem az állomásra, elmegyünk, és együtt beszerzünk mindent. Szombatra

szanalást terveztem apu házában. Kérhetem a segítségedet?

Zsuzsit pedig felhívta, hogy találjanak ki egy időpontot a pesti garázsvásárra.

– Ha most pénteken elmész, akkor vasárnap délutánra végzel a selejtezéssel. Ahogy ismerlek, addig nem nyugszol, amíg a végére nem érsz. Meg kell kérned Palit, hogy a jövő héten valamikor elhozza egy nagyobb autóval az itteni piacra szánt holmikat a két helyszínről. Petra, remélem, érzékeled, hogy ebben az évben minden egyes hétvégéd az újraindításról fog szólni – figyelmeztette Zsuzsi.

– Ez elég rosszul hangzik.

– Ugyan. Örülj neki inkább! Végre teszel valami értelmeset. Úgy irigyellek érte! A pesti bolhát két hét múlva hétvégén kellene tartanunk. A nagynéném kertjére gondoltam, már beszéltem is vele. Nemcsak a Facebookon, hanem a ház környékén még a lámpaoszlopokon is meghirdetem, hogy minél többen jöjjenek. Az egyik kollégám tervezi a plakátot. Alig várja, ez a hobbija. Én meg lefoglalom. A munkája úgyse köti le. És azt már tudod, hogy mit adunk enni a piacozóknak? – Zsuzsi nagyon lelkes volt.

– Ja, igen, hát sütit. Tudok sütni meggyes pitét és, mondjuk, csokis muffint mogyoróval. Így jó?

– Tökéletes. Készítünk limonádét, szörpöt. És mentateát. Még a kert díszítését kell kitalálnom, úgyhogy most le is teszem a telefont, erről fogok fantáziálni.

Pali biciklin ment ki Petráért a vasútállomásra.

– Na, ne bámulj ilyen kikerekedett szemmel, ezt nem hagyhattam ki – hahotázott. – Gyere, ülj fel a vázra!

– Te tényleg azt hiszed, hogy vicces vagy? – Petra legszívesebben felborította volna Palit a kerékpárral együtt. Végül erőt vett magán, elmosolyodott, és megkérte, hogy először talán rögzítsék a csomagtartón a sporttáskáját. Míg Pali ezzel foglalkozott, Petra fejében megfordult, hogy felpattan a biciklire és elteker. Pali pedig csak gyalogoljon. Ebben kizárólag az tartotta vissza, hogy annyira régen kerékpározott, hogy félő volt, akármennyire is nehéz

vele felborulni, ő képes lesz rá pillanatokon belül. Az pedig kinek kell, hogy rajta röhögjön Pali és az autóforgalom?

Végül lehiggadt, és vígan betekertek a faluba. A szél erősen lengedezett, így Petra haját néha Pali szájába fújta, a szemük pedig porral ment teli. Petra alig merte bevallani magának, de nagyon élvezte az utazást. Legszívesebben megkérte volna a fiút, hogy tegyenek még egy kört. Nevetve szállt le a cseppet sem kényelmes biciklivázáról, olyan felszabadult volt attól, hogy egy kicsit mást csinált, mint amit szokott. Nem is a máson volt a hangsúly, hanem inkább azon, hogy egy kicsit feszegette a határait. Sokszor ő maga is érezte, hogy túlon túl merev. És ez nem az életkorából adódott. Ahhoz még fiatal volt, hogy berögződött szokásai legyenek. Sokszor inkább gyávaságból, kishitúségből nem tett meg valamit. Elkönnyvelte magában, hogy ő erre nem képes, nem neki való. Legyen szó akár a biciklizésről.

– Tudod, hogy miért nem mertem felülni a biciklire? Mert utoljára gyerekkoromban tettem. Félttem, hogy látszik, hogy ügyetlenkedem. Hogy valamiben nem vagyok tökéletes. Érted te ezt? – kérdezte a fiútól hirtelen. Miközben hadarta, ő is csodálkozott, miért érzi, hogy mindezt meg kell osztania Palival.

– Azt hiszem, te kissé túlkomplikálsz az életet – foglalta össze a fiú.

– Jaj, persze, tudom – bólogatott Petra.

– Meg aztán ha esetleg abból indulnál ki, hogy egyébként sem lehetsz tökéletes. Illetve ha te azt is gondolod magadról, vagyis hogy az az elvárásod, attól még más nem biztos, hogy így fog téged látni.

– Szóval szerinted nem vagyok tökéletes? – nézett a fiúra Petra. Pali zavarba jött, de csak egy pillanatra.

– Hát, én nem így képezem a tökéletes nőt.

Petrának több se kellett, arcáról eltűnt a mosoly, durcásan felkapta a táskáját, és betrappolt a házba. – Mit képzelsz ez, ő talán százszázalékos pasi? Hát annyi a hibája, mint égen a csillag. Egy nap nem lenne elég, hogy felsoroljam, nekem mi minden bajom van vele! – Nagyon felháborította Pali nyíltsága. – Egyáltalán miért nem viselkedik? Hát én vagyok a munkaadója, vagy mi! Igazán megerőltethetné magát. Na, ezért nincs ennek senkije. Ezért tart ott,

ahol! – Petra mindig is mestere volt annak, hogyan hergelje magát.

– Kidühöngted magad? – állt meg a szobaajtóban Pali mosolyogva. Már figyelhette egy ideje, Petra hogyan pakolja a holmiját az ágyra, talán túlzottan is határozott mozdulatokkal.

– Te egy hülye bunkó vagy! – fakadt ki Petra.

– Elnézésemért kérem, elfelejtettem, hogy nem engedhetek meg magamnak bármit – válaszolta komolyan a fiú, de látszott, hogy majdnem elneveti magát. – Igazad van, mára elég volt annyi a határaid feszegetéséből, hogy biciklin utaztál. Most szeretnék kiengesztelni. Egy finom Aperol, amíg készítem neked a testvacsorát?

– Hát jó. De nem kell elmennünk boltba az alapanyagokért?

– Nem, már mindent beszereztem. És képzeld, szinte alig vásároltam boltban. De majd elmesélem. Na, ne haragudj rám! – kérlelte Petrát.

– Sütőtököt nem tudtam még venni, csak két-három hét múlva indul a szezonja. Ezért zellerkrémlevest kapsz. A gombát az utcánkban vásároltam egy bácsitól, itt szedte az erdőben. Majd meglátod, mennyire finom lesz vele a tészta. Szederbokrost is találtam, anyám segítségével. De, hacsak nem azt szeretnéd, hogy anyám is velünk tartson a vacsorán, ma mangófagyti lesz. Na, a mangót boltban vettem. Viszont képzeld el, találtam egy fűgést is a faluban. Vásárolni kellene tőle, és dzsemnek eltenni, meg szárítani. Nagyon jól tudnám hasznosítani az ételekben – Pali, miközben magyarázott, már a késeket, tálakat, alapanyagokat készítette ki az étterem konyháján.

Petra örült, hogy ott vannak, jóleső érzés töltötte el. Szerette az étterem illatát, pedig még csak nem is főztek benne... Körbejárt, hangulatvilágítást csinált, hogy csak az a rész látszódjon, ahol majd enni fognak. Az még véletlenül se, ahova összehordta a kirostált dolgokat. Isten ments, hogy vacsora közben mereven bámulja őt egy kitömött fácán üvegszeme.

Pali a zellerkrémleveshez feldarabolt kis fej hagymát megfonnyasztotta kevés vajon, majd ezen párolta meg a zellert egy közepes méretű krumplival. Felöntötte csirkealaplével, és készre főzte. Ezután botmixerrel összepürésítette, sózta-borsozta. Kevés

vízzel pótolta az elfőtt levet, majd tejszínnel felöntötte és összeforralta.

– Akkor most jól értem, körbejártad a falut, bementél minden házba, ami mögött kertet sejtessz, és megkérdezted, mit vehetsz? – szólalt meg végre, amikor visszament a konyhába.

– Valahogy így. Persze sokakat már ismertem apád révén. De így lehet mindig szezonális biogyümölcs, zöldség, hús. Írtam listát, kitől mit lehet venni, mennyiért. Majd odaadom.

– Remélem, alkudtál is, pont, mint a bolhán.

– Látom, kezdesz ismerni – Petrára mosolygott, és még szórt egy kis borsot a levesbe.

A botmixer zajától alig hallotta meg, hogy csörög a telefonja. Az anyja hívta.

– Szia, anyu, már itt vagyok apunál – darálta a telefonba Petra.

– Kivel vagy? – szólt köszönés helyett az anyja.

– Az étteremben vagyunk, Pali a konyhában főz. Várj, kísétálok. Minden rendben? – kérdezte, bár anyja hangján úgy hallotta, most nem ivott.

– Persze, miért ne lenne. Most főztem meg a vacsorámat, és gondoltam, felhívom a lányomat, ha ő már nem képes felemelni a telefont. – Petra alig tudta megállni, hogy ne mondjon valamit.

– Anyu, a hétvégén kirámolom apu házáat, kell valami esetleg?

– Dehogyan kell. Abból a sok kacatból nekem semmi se. Jól teszed, hogy kidobálsz mindent, égesd is el.

Petra mindig csodálkozott anyja könnyelműségén. Most éppen úgy ítélte meg, hogy Petrának sem emlékre, sem pénzre nem lehet szüksége abból a lepattant házból: – Ami száz négyzetméter, és kert van mögötte. Ugyanakkor anyám másfél szobás lakótelepi lakásáról ebből a két állításból egy sem mondható el.

– És beszélgettél már valakivel?

– Csak Pali anyukájával, a szomszédasszonnyal, és a falunapon egy-két emberrel, de ezt már mondtam.

– És mit kérdeztek tőled?

– Anyu, mit tudom én! Semmit. Csupa általános dolgot. Meg részvétet nyilvánítottak. És érdeklődtek, hogyan tovább.

– És rólam, rólam kérdeztek valamit? – Anyja elég óvatosan nyögte ki a mondatot.

– Senki. Megnyugodhatsz.

– Már miért kellene megnyugodnom? – Anyja egészen feldúltnak tűnt.

– Jó, akkor ne nyugodj meg. Azt hittem, utálod, ha beszélnek rólad. Pedig biztos lehetsz abban, hogy beszélnek rólad, már csak annál az egyszerű oknál fogva is, hogy mindenkiről szoktak. És még ez a jobb. Ha senki sem beszélne rólad, vagy tökéletesen érdektelen lennél, vagy már nem élnél – Petrában ment fel a pumpa.

– Nem igaz, hogy tőled nem lehet semmit sem kérdezni – sikította az anyja, és köszönés nélkül letette a telefont. Petra régebben ilyen esetekben nagyon ideges lett. Vissza is hívta az anyját, hogy folytathassák a feszült vitát, üvöltözést a semmiről. De most már évek óta nem hergeli magát. Vesz egy nagy levegőt, és folytatja ott, ahol abbahagyta. Most is visszaballagott Palihoz.

– Valami baj van? – kérdezte Pali.

– Á, csak az anyám – sóhajtott.

– Úgy sejtem, nem könnyű eset.

– Enyhén szólva.

– Gyere, megcsinálom neked az italt. És szerintem kapcsold ki a telefonodat. Ugye milyen jó, hogy ebben a faluban egy csomó helyen nincs térerő? Tudsz pihenni legalább.

– Lassan én is elkezdem értékelni. Azt például már egészen megszoktam, hogy amikor itt vagyok, nem internetezem. És mégsem érzem félelbernek magam. Most szólj hozzá.

– Szóhoz sem jutok – robbant ki Paliból megint a nevetés. Nyújtotta az italt, egymás szemébe nézve koccintottak. Petra pár pillanatig úgy érezte, jó Palival lenni. Megnyugszik, elfelejti hisztérikus anyját, a problémás munkahelyét. Aztán gyorsan elhessegette ezt a gondolatát, és ráfogta minden elgyengülését az alkoholra.

– Mikor eszünk már? – türelmetlenkedett.

– Majd. Szólok. Lazíts!

Petra éppen hogy elhelyezkedett volna a kipárnázott lócán, amikor valaki kopogott a bejárati ajtón.

– Csak nem egy vendég? – kérdezte Pali.
 Petra feltápászkodott.

– De, mégpedig egy hívatlan! – tárta ki az ajtót Youngnak.
 – Sziasztok, barátaim! Úgy örülök, hogy újra látlak benneteket.

– Nem jöttél te kicsit hamarabb haza, mint mondtad? – nézett ki Pali a konyhából, kezében egy érett mangóval.

– Dehogy, egy hónapot voltam távol. Ugye, hogy repül az idő? Nagyon hiányoztatok. Mikor nyit az étterem?

– Honnan tudod, hogy kinyit?

– Hogyhogy honnan? Benne van a horoszkópjában Palinak!

– Pali, magyarázattal tartozol – nevetett fel Petra. – Te horoszkópot kértél Youngtól?

– Jó, hát már kicsit részeg voltam – vakarta meg a fejét Pali.

– Ha tudnád, még mi mindent olvastam ki belőle! Sok mindent neki sem mondtam el, mert azt gondolta volna, hogy kamuzok.

– Csak mint szoktál, Young.

– Pali, tapintatlan vagy. Ne így mutass be Petrának!

– Szerinted még nem ismert meg? Hetek óta hallgatja a hülyeségeidet.

– Hát jól van – vont a vállát Young. – Kapok inni?

– Csak ha odaadod az ajándékainkat – felelt Petra.

– Nem hoztam senkinek semmit. Én elzárkózom a fogyasztói társadalomtól. Nem gazdagítok semmilyen vállalatot, nem adok semmi felesleges dologért pénzt.

– Az a baj, Young, hogy te nem csak a felesleges dolgokért nem adsz pénzt – adta alá a lovat Pali is, de Young fel sem vette. Hatalmas bozontját hol jobbra, hol balra dobálva felajánlotta Petrának, hogy neki is elkészíti a horoszkópját. Aztán egyszer csak lehúzta a westerncsizmáját, lerogyott Petra helyére a lócára, és elővette a mellényzsebéből a szájharmonikáját.

– Mit zenéljek? Kívánságműsor van. Bármit kérhettek. Mármint majdnem mindent. És majd én eldöntöm, hogy tetszik nekem vagy sem. – Mivel se Petrának, se Palinak nem volt ötlete, milyen amerikai bluesszámot húzathatnának el Younggal, ráhagyták a választást. Pali főzött, Young muzsikált, Petra pedig az étteremről

álmodozott. Órákon át. Aztán megették – hárman – a kétfősre tervezett vacsorát. Megittak három üveg bort, és Young kiszedte Petrából születése napját és óráját. Megígérte, vasárnapra legkésőbb elkészül a horoszkóp.

Korán reggel, enyhén másnaposan, már a legócskább pólójában, sportcipőben, szakadt farmerben szortírozott. Mire Pali megérkezett, készen volt a fürdőszobával. Együtt pakolták ki a konyhát, kiválasztották, mi mindent tudnak átvinni az étterembe. Következett a nappali, majd az apja szobája. Előkerült néhány fényképekkel teli doboz, amiket Petra félretett nyugalmasabb időkre. Majd átnézi, amikor nem kell így kapkodni. Meg amikor egyedül lesz. Nem kell, hogy Pali sírni lássa. Gondolta ő, aztán a volt gyerekszobájában, amikor együtt találták meg a szekrény tetején a rácsos ágya fölé akasztható, felhúzható zenedobozkát, rajta a kopott kiskutyával, bőgni kezdett. Nem bírta ő ezt a feszültséget. Miért is kell azt gondolnia, hogy meggy minden neki, mint a karikacsapás? Mintha robot lenne. Attól, mert határozott, tudatos nőnek szeretne látszani, még nem az. Vagy ha az is, még érzékenyülhet, nem? Másnak is sok lenne ennyi mindent feldolgozni. Az apja halálát, a rászakadt felelősséget. Új ismerősöket. Még jó, hogy ilyen rendes emberek – nem bírta abbahagyni a sírást.

Leült a gyerekágyára, Pali pedig mellé. Próbálta megnyugtatni, sikertelenül. Átkarolta, nyugtatgatta. Petra egy szót sem bírt kinyögni, csak ráhajtotta a fiú vállára a fejét, és sírt. Pali pedig simogatta a haját.

Egy idő után megnyugodott, akkor viszont zavarba jött. Mit keres ő Pali vállán? És miért érzi ott olyan jól magát? Szemlesütve felpattant. – Köszönöm, hogy próbáltál megvigasztalni. Ne haragudj, hogy nem tudok viselkedni.

– Petra, most viccelsz? Még jó, hogy sírsz. Remélem, nem ez volt az első alkalom! Amikor nekem meghalt az apám, üvöltöttem, és tudod, mikor érdekelt, ki mit gondol.

Petra folytatta a pakolást, jelezve, hogy már nem szeretne

erről a témáról beszélni. Pali is feltápászkodott az ágyról, kiment egy újabb zsákért, amibe dobálhatnak.

Összehordták a két kupacot, és abban maradtak, hogy Pali a garázsvásár előtt nem sokkal felviszi Pestre a kisbusszal az egyik rakást.

– Az itteni piacot jövő hétre kellene meghirdetni. Tudsz akkor erre időt szakítani? – kérdezte Petrát.

– Persze, az én érdekem. Csak a vonatutat ne utálnám annyira. Képtelen vagyok olvasni hosszasan, elunom az ablakon kibámulást is. Az utasok pedig idegesítenek.

– Ha tudnád, hogy a vendégek hogy fognak idegesíteni! – nevetett fel Pali.

– Engem? Talán téged. Én csak a pénzt markolom majd fel, aztán megyek elkölteni a ruhaboltban – grimaszolt Petra.

– Bár így lenne! Akkor szólok a művelődési házban, a kocsmában és az önkormányzatnál, hogy jövő héten bolha van apád kertjében.

– Rendben. Mit szólnál, ha plakátokat is készítenénk?

– Azt én inkább rád bízom. Amíg te rajzolsz, én iszom egy korsó sört, jó? Mindjárt jövök, elugrom a kocsmába, és újult erővel tudom folytatni a pakolást.

– Na, ez is egy piás – bosszankodott Petra. – Nem igaz, hogy nem lehet kibírni egy napot szesz nélkül.

Még jó, hogy eszénél volt, így a következő gondolatával már helyesbített is: – Mondom én, aki minden munkanapját úgy fejezi be, hogy a barátaival beül egy szórakozóhelyre és kikér egy pohár bort, majd még kettőt.

Gyorsan beült a kamrába SMS-ezni. Ahogy írta Zsuzsinak a bejelentkező mondatokat, sorra érkezett a többi, már korábban neki küldött, ám térerő híján minden bizonynyal a falu felett keringő üzenet. Gyuri kettőt is írt. Sőt hívta is. – Még szerencse, hogy itt nyugtom van, nem tud elérni! – ez volt Petra első gondolata. Aztán majdnem leesett a kólásrekeszről, amikor meglátta az üzeneteket. Az elsőben

Gyuri megkérdezte, minden rendben van-e, biztos nem kell-e segítség. A másodikban már arról tájékoztatta Petrát, hogy ő nem tudja elviselni a gondolatot, hogy míg ő otthon henyél, Petra meg sem áll. Elindul, sőt elhozza magával Zsuzsit is. Petra gyorsan ránézett az órájára, aztán az üzenetre, de mivel később érkezett meg, mint küldte, nem tudta kikövetkeztetni, mikor örülhetett meg Gyuri.

– Meg kell hogy akadályozzam. Semmi szükség rá, hogy idejőjjön. Nem kell, hogy lássa a házat, a bútorokat, semmit. Ahogy Zsuzsi mondta, Gyuriéknak annyi a pénzük, mint a szemét, szerintem rosszul is érezné magát itt. És Palival sem kell találkoznia. Semmi mondanivalójuk nem lenne egymásnak. Nekem meg tök ciki lenne kettejük között segíteni a kommunikációt.

Úgy döntött, Zsuzsira küld rá egy üzenetet: – Hol vagy?

– Nyugi, itthon. Arra vár, hogy válaszolj neki – jött kisvártatva a válasz.

– Azt írom, hogy ne gyertek, majd kitalálok valamit, hogy miért nem. Ne haragudj. És nem is értem.

– Mit nem értesz, mondtam, hogy tetszel neki – jött a válasz.

– Szia, Gyuri, nagyon örülök a felajánlásodnak, de nem tudtok jönni, sajnós, mert nem vagyok itthon. Zsúritag vagyok a szomszéd falu Legfinomabb almás pite megmérettetésén. – Arra gondolt, ha ezt a hülyeséget beveszi, meg is érdemli. Jót nevetett a saját gonoszságán, de közben egyáltalán nem értette, miért taszítja ennyire ez a fiú.

– Jó, jó, nem egy vonzó srác, de nagyon jóra való, és hát jó parti. Ha hagynád, hogy udvaroljon neked, a tenyerén hordozna. Nem apád falujába járnál el hétvégenként, hanem mediterrán hajóutakra! – Zsuzsi jó barátnő módjára se jót, se rosszat nem hallgatott el Gyuriról, amikor Petra visszahívta a kamra padlójáról.

– Várjál, most írt, csipogott a telefon. Tartsd, megnézem. – Valóban Gyuri volt, legörbülő szájú smiley-figurával jelezte szomorúságát, és megkérte Petrát, legközelebb mindenképpen tervezzen vele.

– Most kénytelen leszel neki vinni almás pitét, hogy tényleg bevegye, hogy ma egész nap azt zabáltál – mondta Zsuzsi.

– Dehogyan viszek almás pitét. Pakolja magát ő, ha akar

valamit. Olyan régen akart valamit bárki is. Főleg olyan, aki nem kellett.

– Remélem, ennek most nem örülsz – Petra szinte látta, milyen képet vág Zsuzsi.

– Dehogyan örülsz. Egyszerre szeretnék szeretni és szeretve lenni.

– Lehet, hogy vele is kialakulna.

– Lehet. De pillanatnyilag nem tudok ezzel foglalkozni. Legfeljebb önbizalom-növelésre használnám.

– Na, majd meglátjuk – Zsuzsi érezhetően nagyon akarta, hogy legalább egyiküknek rendbe tegyék az életét.

– Nézd, mit hoztam neked? – Pali állt a kamraajtóban, és egy csomagot nyújtott a földön ülő Petrának.

– Szedres pitét? Nagyon kedves vagy! Vagy anyukád? – Petra remélte, Pali egy szót sem hallott az előző párbeszédéből.

– Majd holnap is adok, mert úgy hallottam, valakinek vinned kell almás pitét. Talán a szedres is jó lesz neki.

Petra elvörösödött. Az étkezőbe sietett, a fiókokban addig kotorászott, amíg nem talált néhány papírlapot, és egy fekete filctollat, ami fogott is.

BOLHAPIAC KULCSÁR TIBOR UDVARÁN

SZEPTEMBER 15-ÉN, SZOMBATON

SZEKRÉNYEK, KÖNYVEK, SZÁMÍTÓGÉP, APRÓ-
CSEPRŐ HASZONTALANSÁGOK, AMELYEK MÁSNAK
HASZNOSAK LEHETNEK – POTOM ÁRON

AZ ÁRUS: KULCSÁR PETRA

A CÉL: ÚJRANYITNI APÁM ÉTTERMÉT

AMI LESZ MÉG: SÜTI, SZÖRP, FRÖCCS

ÉS YOUNG, A TEHETSÉGES GITÁROS-
SZÁJHARMONIKÁS

VÁRUNK MINDENKIT SZERETETTEL!

– Pali, ez így jó lesz? – vitte oda a mintát Petra a fiúnak.

- Tökéletes. A ruhákkal mi lesz?
- Azt odaadom valamilyen szeretetszolgálatnak.
- Szuper csaj vagy!
- Micsoda? Már-már tökéletes? – nevetett a lány.
- Már-már. Egy gond mindenképpen van – ingatta a fejét Pali.
- Hogy nem tudsz vezetni. Úgyhogy ma végzünk a pakolással, és holnap vezetni tanulunk. Mégpedig a Mustanggal.
- Na, azt már nem!
- De, de. Te akarsz tökéletes lenni. Sokkal egyszerűbb lenne az életed. Pikk-pakk lerohanhatnál hozzám, akár hétköznapi is.
- Hozzád? – kérdően nézett Palira.
- Azt akartam mondani, hogy az étterembe... – A fiú zavartan kisietett a házból.

Petra lemásolta vagy tízszer a vásári felhívást, és este, amikor már senki sem látta őket, kiragasztották a buszmegállóba, az ábécé ajtajára, hirdetőtáblákra. Miután elköszöntek egymástól, Petra még hosszan üldögélt a teraszon magában. A csillagokat nem tudta nézni, mert felhős volt az ég, de a tévé zaja zavarta, csendet, friss levegőt kívánt. Eszébe jutott, hogy az első este mennyire kétségbeesetten keresett valami hangforrást, hogy ne érezze magát annyira egyedül. Pár hete volt, és mennyi minden történt azóta. – És milyen jó most kint ülni, pokrócba bugyolálva. Kár, hogy hazament Pali – gondolta.

Nem tudta eldönteni, miért sajnálja, hogy nincs ott a fiú. Arra jutott, áthívja Youngot. Már csak az összehasonlítás végett is. Vajon csak társaságra vágyik, vagy Palira magára?

Pokrócostul kivonult az utcára, és becsöngetett Young kertkapuján.

- Mi van, bébi, nem tudsz aludni?
- Nem jössz át?
- Nem. Megzavartál a napi rutinomban. Épp lábáztatásból ugrasztottál. Gyere inkább te. Úgyse voltál még a hajlékomban.
- Hajlékodban? Na, ennek a meghívásnak nem lehet ellenállni. Várj, bezárok, aztán visszajövök.

Elképesztő rumli fogadta Youngnál. Összegyűrt papír zsebkendők szétdobálva, az étkezőasztalon tányér a megszáradt ebédmaradékkal. A konyhapulton fél kiló kenyér morzsaként. További negyed kiló a földön. A régi bútorok, amelyeket feltehetőleg a házzal együtt vásárolt, szinte alig látszódtak ki a felhalmozott tárgyak alól. Mindenhol bakelitlemez- és cédekupacok álltak. Kopott gitárok a sarokban, indián motívumok a falakon. Petra ahova nézett, mindenhol azték ezüst ékszereket látott. Úgy tűnt, a vén hippí az év minden napján tudna másikat viselni. Young egy fotelben ült, előtte zöld lavór, még mindig lábat áztatott. Jól bejáratott rituáléi lehettek, most sem hagyta magát kizökkenteni.

– Kérsz egy pohár bort? Szolgáld ki magad, bébi, ott van a pia a szekréterben.

– Köszí, te is kérsz?

– Nekem whiskey-t tölts. Az a hűtőben van. Nincs is jobb egy pohár whiskey-nél, miközben az ember lába ázik.

– Hát, én azért el tudok képzelni ennél jobbat is – mosolygott Petra.

– Ne gyere nekem a szexszel meg a szerelemmel. Találj ki annál valami eredetibbet.

– Úgy semmit tenni, hogy tudod, hogy most tényleg nincs más feladatod? – tippelt Petra.

– Nem rossz, de, tudod, nálam ez mindennapos. Én ezt amióta megteremtettem, már nem tudom úgy értékelni, mint te, aki egy multinak adtad el a lelked.

– Feküdni az ágyban, és nézni egy sorozatot?

– Hm. Melyik sorozatot?

– Dallas?

– Most be akarsz vágódni?

– Igen – kuncogott Petra. – Kész vagy már a horoszkóppal?

– Alakul. Akarod, hogy már mondjak ezt-azt?

– Persze, de csak kíméletesen – odaadta Youngnak a whiskey-t, és helyet foglalt a szemközti fotelben.

– Hosszú évek böjtje után párra találsz a közeljövőben.

– Te mondtad, hogy ne jöjjek ilyen szar szöveggel, mint szex

és szerelem. Most tényleg a legbulvárosabb, kommersz módon ezzel kezded itt nekem? – Petra kiakadt. – Ennyi erővel jósnőhöz is mehettem volna!

– Nem, dehogy. Komolyan mondom, kétszer is megnéztem. Rád talál a se veled, se nélküled szerelem.

– Munka?

– Ott is változásokra számíthatsz. Sokkal kreatívabb leszel. Mindent összevetve a közeljövőben rengeteget kell dolgoznod, de végre értelme is lesz.

– Anyámmal való viszonyom?

– Azzal kapcsolatban nem láttam semmit a csillagokban. De egy titokra fény fog derülni nem is olyan sokára.

– Ó, ez félelmetesen hangzik. Nem szeretem a titkokat.

– Ezért derül rájuk fény. Ígyunk rá!

– Ígyunk!

Három pohár whiskey után Young kezébe vette az egyik gitárt, megszimogatta, majd zenélni kezdett, Petráról nem is nagyon vett tudomást, annyira átszellemült. Néha rövid tájékoztatást adott annak a dalnak a szerzőjéről, a szám eredetéről, amit éppen eljátszott. Petra is iszogatott, kellemesen ellazult. Éjjel egy körül kívánt jó éjszakát.

– Young, pontosan mikor kezdődik ez a se veled, se nélküled szerelem? – kérdezte kissé spiccesen.

– Már elkezdődött, drágám – mondta Young, és egy nagyot ásított. – Jó éjt, álmodj szépeket.

– Azt se tudom, melyik a gáz, és melyik a fék! – Petra nagyon be volt rezelve, dühös volt Palira és magára is, amiért belement abba, hogy kipróbálja a Mustangot. Még a végén összetöri, aztán gyűjtheti a pénzt a megcsináltatására.

– Dehogynem! Menni fog mindjárt, csak add át magad a kocsinak. Érzésből vezess! – Pali nagyon higgadt volt. Sokkal higgadtabb, mint annak idején Petra oktatója.

– Utállak.

– Nem érdekel. Indítsd el a kocsit. Először csak itt az utcában

fogunk gyakorolni, erre a madár se jár, ezt már tapasztalhattad. Csak néha a Gizi néni suhan el a bicájával. Na, őt ne üsd el.

Petra elfordította a slusszkulcsot, de ügyetlenül végezte a mozdulatokat. A Mustang lassan feléledt, már megtettek néhány métert, amikor eszébe jutott, hogy a visszapillantó tükörbe is érdemes lenne néha belenézni. Pali minden méternél lelkesítette, mintha legalábbis távgyalogolt volna az olimpián, és már csak ezek a méterek lettek volna hátra. Körülbelül hússzal ment, Pali parancsolt rá, hogy kicsit taposson a gázba és váltson. Negyedórányi gyakorlás után már kezdett visszatérni bele egy picike önbizalom, és az emlék is élénkebb lett: valaha ment ez neki. Miért ne vezethetne újra?

Egy órát mentek fel-le a környező két-három utcában, utána Pali befejezte az oktatást: – Ennyi elég lesz mára. Nem kapkodjuk el, biztos alapokat fektetünk le, hogy utána nyugodtan száguldozhassál az autópályán is.

– Jó, de akkor most mit csinálunk? Még nem akarok hazamenni! – szaladt ki Petra száján.

- Akkor ne menj. Maradj itt! – Pali tekintete áthatoló volt.
- Csak pár órát.
- Rendben. Mit szeretnél?
- Találj ki valamit te.
- Csónakázhatnánk.
- Hol?
- A szomszéd faluban van egy tó, ott lehet bérelni csónakot.
- Benne vagyok! Már ha te evezel.
- Majd meglátjuk. Most mindenesetre én vezetek.

Másfél órára bérelték ki a csónakot a horgásztanya kocsmájában dolgozó pultostól. Szerencsére nem sok embernek jutott eszébe aznap ez a program, így teljes nyugalomban eveztek a tavon. Mindössze két horgással találkoztak. A nádas tele volt buzogánnyal, Petrának eszébe jutott, hogy gyerekkorában milyen gyakran díszítette az apja ezzel a növénnel a házat. Pali pedig elmesélte, kisfiúként milyen sokat volt itt a barátaival, akkoriban még fürdeni is lehetett a tóban. Télen pedig korcsolyázni.

- Nem tudok korcsolyázni – jelentette ki Petra.
- Majd arra is megtanítalak. Bár az én lábamon se volt vagy

tíz éve.

– Megint játsszuk azt, hogy mesélsz valamit apámról. Volt nője?

– Amennyire én tudom, nem. Pedig sok nőnek tetszett. Mindenkinek udvarolt, mindenkivel viccelt, de soha senkitől nem hallottam konkrétumot. És mi soha nem beszélgettünk nőkről.

– Ilyet se hallottam, két pasi együtt dolgozik, és sosem dumálnak a kalandjaikról.

– Nézd, én nem vagyok egy csajozós típus, lehet, hogy apád sem volt az.

– Anyámat sem említette soha? Látom rajtad, hogy róla beszélt.

– Csak akkor, amikor a válásomról meséltem neki.

– Utálta anyámat?

– Nem utálta, de nagyot csalódott benne.

– Akkor ugyanaz volt a szövege mindkettőnek.

– Hát, nem tudom, apád mivel tudott csalódást okozni anyukádnak.

– Hogy nem azt az életet élték, amit anyám lánykorában elképzelt magának.

– Arról viszont mindketten tehettek.

– Én is úgy gondolom. De sok idő eltelt, mire önálló véleményem alakult ki erről. Kamaszként még hinni akartam, amit anyám mondott. Vele éltem, ő alakította a gondolataimat.

– Ahogy érzékelem, már nincs így.

Petra csak ingatta a fejét. Még nem volt itt az idő, hogy az anyjáról beszéljen. Különben sem akarta elrontani ezt a szép délutánt.

– Tudod, apuhoz sokkal szívesebben bújtam, mint anyámhoz. Emlékszem, telente hogy szerettem a kabátja alá betúrni magam, hogy ne fázzak. Mindig jókedve volt, rengeteget nevetett. Mellette sosem félttem. Aztán minden elromlott. Nem is tudom, hogy romolhatott el ennyire.

– Elegem van. Most evezz te egy kicsit – terelte Pali Petra figyelmét.

– Hát jó, de nem lesz benne köszönet.

Este Petra kérésére biciklivel mentek ki az állomásra. Most először vitt magával néhány dolgot a pesti otthonába. Rejtő Jenő-könyveket, apja óráját, elemlámpáját. Emlékekkel teli dobozból is legalább annyi lett, mint a különböző, kiárusításra szántakból.

6. fejezet

A garázsvásár

Vasárnap este nem volt kedve a csapattal tartani, pedig csak legújabb törzshelyükre, a Tintába kellett volna elmennie. Hétfőn is hazament munka után, pihenni akart. Volt is mit, a főnöke megint őt használta pofonfának. Szerdára viszont vacsorameghívása volt. Gyuri szeretett volna vele indiai étterembe menni. Petra kevésbé, ő csak a vajás csirkével tudta motiválni magát.

– Kettesben, étterembe? És még csak nem is egy ebédmenü napközben? Uramisten, lehet, hogy tényleg akar valamit – esett le végre Petrának is. – Miért van az, hogy amikor nagy nehezen beindulna valami, amikor végre itt egy pasi, akitől nem én szeretnék valamit, hanem ő tőlem, akkor nem érzek még annyit se, hogy na, rendben, próbáljuk meg? – töprengett.

Nem sokat gondolkodott, mit vegyen fel a vacsorához, sötétkék farmer, egy fehér felső, fekete blézer és fekete magassarkú mellett döntött. Aranyszínű bizsu fülbevaló és karkötő illett hozzá. Jól bevált összeállítás volt, bár mostanában egyre bővebb fehér felsőket kotorászott elő a szekrényből. Csak egy szempillaspirál, bronzosító, szájfény, leheletnyi parfüm. Az éttermi este jól sikerült, Petra, bár tartott tőle, nem érezte kínosan magát. Gyuri jó humorú fiú, elszórakoztatta őt. Beszért a munkájáról, szüleiről, testvéréről. Tanácsokat adott, mit tegyen a munkahelyén, hogy kezelni tudja a jelenlegi problémás helyzetet, és élénken érdeklődött az étterem iránt. Rendkívül diszkréten még anyagi segítséget is felajánlott, Petra annyira zavarba jött, hogy utána pár percig csak a tányérjába tudott bámulni. Gyuri pedig pontosan érzékelte Petra reakcióját, és bámulatosan könnyeden terelte a témát, hogy segítse Petrát visszarázódni a beszélgetésbe.

– Gondolkodjunk ésszel! Évek óta nincs senkim. Most pedig felbukkan a társaságban egy férfi, aki valamennyivel idősebb nálam, nincs családja, nem elvált, normális munkája, megfelelő háttere van. Csak épp nem a zsánerem! Nem érzek semmi bizsergést – panaszkodott Zsuzsinak a telefonba a vacsora után.

– Majd kialakul!

– Gondolod? Hát, nem tudom. Borzasztó, hogy különben

minden stimmel. Jó, nem a legjobb pasi, akit életemben láttam. De magasabb, mint én, tudja, mi áll jól neki. És tényleg jó volt vele az étteremben. Annyira jól kommunikál mindenkivel, illedelmes, mégis határozott.

– Ne is mondd, az az idióta, akivel én a múlt héten randiztam, alig merte megszólítani a pincért. Én voltam az egész találkozás alatt a férfi szerepében.

– Tudod, hogy nekem is mennyire számít, hogy nőnek érezzem magam a pasi mellett. Jó, persze, különlegesek az igényeim. Szeretem, ha önálló lehetek, egyenrangú, de ugyanakkor bizonyos helyzetekben lehessen mégis nő, aki támaszkodik az erős pasira. Jaj, Zsuzsi, minden nőnek ez a kínja?

– Igen, szívem, ez. És ha mindezt elmesélnéd egy nőgyűlésen, mindenki arra buzdítana, hogy randizz újra a Gyuri gyerekkel.

– Akkor is, ha nem akarom, hogy megcsókoljon?

– Akkor is. Majd akarod. Vagy nem. De ezt még ne most döntsük el! – nevetett Zsuzsi.

Péntek este Petra begyújtotta apja sütőjét, és csak ennek köszönhető, hogy nem fázott a házban. Egyre hűvösebbek voltak az esték, gyorsan elő is varázsolt egy pokrócot az alváshoz. Ronda, sprőd takaró volt, sárga-barna színű kockákkal, szaga is volt már, nyilván évek óta nem használták. Pitét sütött, a szilikonos tortaformát Pestről hozta, amióta megvette, egyetlen süteményt sem rontott el. A gyors szedres sütihez elkeverte a tojássárgáját a cukorral, hozzáadott vaját és pár evőkanál vizet. A lisztbe beleöntötte a sütőport, ezt is hozzáadta a masszához. Belereszelhetett volna citromhéjat, de citromot most is, és általában mindig elfelejtett venni. A tojások fehérjét habbá verte, nagy öröme apja robotgépe nagyon gyorsan önállóan megoldotta ezt a feladatot. Óvatosan hozzákeverte a habot a krémhez, amit már öntött is a formába. A szedret a tetejére szórta. Úgy döntött, ha a sütemény kevésnek bizonyul, majd a kamrapolcra vesz le meggybefőttet. Muffinból kakaósat gyártott, tulajdonképpen elősütött a következő heti pesti debütálásra. De

többet nem volt hajlandó készíteni. Majd átmegy a Feri boltoshoz, és vesz nápolyit.

Kora reggel Pali keltette. A kertkapun csengetett, fél órával korábban, mint amikor Petra az ébresztőóráját húzta. Kis virágos pizsamában tántorgott ki, és csak a kaputól visszafelé jutott eszébe végignézni magán. Hát nem a fellépős alvóhacukája volt, az biztos. De valamiért mégsem zavarta, hogy Pali így látja. Végül is sokkal természetesebb helyzet volt, mint leopárdmintás kombinéban, bojtos magas sarkú papucsban végigcsattogni a járdán.

Villámgyorsan felöltözött, addig Pali megfőzte a kávé. – Micsoda összeszokott páros vagyunk – gondolta. – Már nem kell kérdeznie, hány cukor, mennyi tej. Bár végül is vendéglátós, még jó, hogy megjegyzi.

Még a bögrét szorongatta, és itta lassan a kávéját, amikor Pali már elkezdte a munkálatokat. Kihordta az összes dobozt a házból, benne minden eladásra kínált holmival. Kivitt egy nagy szőnyeget is, kiterítette a földre, a kaputól nem messze, rászórta a dobozokból az összes holmit, és szortírozni kezdte őket.

– Petra, gyere, beárazzuk őket. Lesz egy olcsó, egy közepes árú, és egy „ez sem annyira drága” kupac. Kihozok még két szőnyeget, azt is leterítem, és így tudnak majd nézelődni. Szerintem ne nagyon variáljunk, legyen háromféle ár a három szőnyegen. A bútorokat úgyse hozzuk ki, arra majd bent lehet alkudozni.

– De hozzuk ki azokat is – erőszakoskodott Petra.

– Hogy? Ketten? Vagy talán azt hiszed, Young majd segít?

– Szólok a Boltos Ferinek. Úgyis megyek nápolyiért. Meg veszek valami reggelit is. Mit kérsz?

– Amit te, köszönöm. De aztán mosolyogjál szépen a Ferire, mert tudomásom szerint gerincsérve van – nevetett Pali, és már be is ment a házba, ezzel is jelezve, Petra dolga lesz rávenni a férfit a cipekedésre.

Negyedóra múlva Petra diadalittasan tért vissza négy férfi kíséretében. Boltos Feri nem volt köztük, de még Young sem.

– A bolt előtt álldogáltak, kifizettem a kétdekásukat, kértem nekik még egy kört, és beígértem nekik még kettőt, a pakolás utánra – súgta oda Petra Palinak, miután kiadta az utasításokat a négy jó

kedélyű férfinak.

– Ügyes lány vagy! Ezt Pesten a kedvenc kávézód előtt nem tudtad volna ilyen olcsón elintézni – somolygott Pali.

– Palikám, gratulálunk a kis menyasszonyodhoz, nagyon tűzről pattant kis nő! – ordította oda az egyik, miközben az étkezőszekrény alatt görnyedt.

Pali csak odaintett neki, de Petra kérdően nézett: – Menyasszonyod? Hát mit beszélnek a hátunk mögött az emberek?

– Nem tudom. Én nem figyelek a pletykákra. Akarod, hogy megkérdezzem anyámat? – Pali nem jött zavarba.

– Isten őrizz.

– Amennyit együtt vagyunk, nem csoda, hogy erre a következtetésre jutnak! – Pali elindult a szőnyegek felé, hogy végre befejezze a rámolást.

– Petrácska, kész vagyunk, mit segíthetünk még? – jött oda hozzájuk az előző férfi.

– Kérdezzék az uramat – válaszolta Petra, és gurult a nevetéstől. Erre végre Pali is feszengeni kezdett.

– Semmit nem kell, mindent nagyon köszönünk. Igyatok még két kört, és kérjétek meg Ferit, hogy írja a számlámhoz. Aztán gyertek délután nézelődni, hátha megtetszik valami – kísérté ki őket Pali.

– Nem tudom, mondtam-e, de idelátogat délután néhány barátom – váltott témát Petra, miközben a könyveket rendezgette. Erős kísértést érzett, hogy műfajok szerint pakolja ki a köteteket, tudva, hogy ennek az égvilágon semmi értelme nincsen.

– És kik ők? – érdeklődött Pali.

– Zsuzsi, a legjobb barátnőm. Aztán Gyuri. Ő egy barát. Aztán még akinek kedve van. Végül is ötszemélyes a kocsi.

– Zsuzsiról már hallottam. Gyuriról nem. Ő ki?

– Mondom, egy barát. – Petra kicsit elbizonytalanodott.

– Úgy, mint én neked?

– Miért, mi barátok vagyunk? – Petra kérdően nézett Palira.

– Én azt gondoltam. Tudunk már egymásról ezt-azt, csináltunk közös programokat, tettünk egymásnak gesztusokat, jól kijövünk. De ezek szerint te nem így látod. – Pali arca elkomorult.

– De én is így látom, nyugodjál már meg! – Petra odament

Palihoz, ügyetlenül megölelgette, akaratlanul is beszíva a férfi megnyugtató illatát.

– A nap végén elvihetnénk a barátaidat a kocsmába. Hadd lássák, milyen egy autentikus romkocsmá – enyhült meg.

– Jó ötlet, még én sem voltam. Remélem, pár hónap múlva már az étterembe hívhatom őket.

Itt volt az idő összeszedni Youngot és a hangszereit. Petra nem akart hinni a szemének: Young már fellépőruhában várta őt, köldökig kigombolt szűk ing, bársony kiskabát, trapéznadrág. Gyanús volt, hogy haját, szakállát is frissen festette. Köldökig érő, türkizkék köves nyakláncot, két csuklójára legalább nyolc karkötőt aggatott.

– Jimi Hendrix dalait fogom előadni egyedi értelmezésben, és saját dalokkal is készültem. Utóbbiakat a héten lefordítottam magyarra, hogy mindenki érthesse a művészetemet – közölte Petrával.

– Még ráérünk egyébként, a kultúrház srác fél óra múlva érkezik.

– Ki ő, és mit fog csinálni? – kérdezte szórakozottan Petra.

– Ő fogja csinálni a hangosítást és a fényezést. Én művész vagyok, nem fogok csak úgy a vakvilágba énekelgetni. Nekem mikrofon kell, hangfalak, erősítő, és LED-világítás – rákacsintott Petrára, kivett a konyhaszekrényből két poharat, és már ment is a szekreterhez a whiskey-ért. – Esküdj meg, hogy innentől kezdve, ha whiskyvel kínálnak, csak akkor fogadod el, ha bourbon. Egy igazi amerikai csakis bourbont iszik. Soha nem emelne a szájához scotchot.

– Young, nem igazán iszom whiskyt, és, tudod, amerikai sem vagyok.

– De. Most már az vagy. Tiszteletbeli. És most igyunk! Az én tiszteletemre! – Young egy húzásra felhajtotta, Petra kicsit tovább bajlódott az itallal.

Kis idő múlva elkezdtek szállingózni az emberek, idős nénik érkeztek biciklivel, lassan már nem volt hova támasztani őket. Korosodó férfiak gyalogosan, családok kisgyerekekkel. Youngnak elkészült a hangosítása, már próbálgatta a mikrofont. Pali beszélgetett az érdeklődőkkel, ő kezelte a kasszát. Petra a sütitet kínálta, illetve

sütötte a muffinokat. Jóval több volt a látogató, mint amire számított. Ezt Gizi néni is villámgyorsan felmérte, amikor átjött, úgyhogy gyorsan haza is ment, hogy aztán egy óra múlva lekváros és kakaós palacsintákkal térjen vissza. Amíg sült a muffin, Petra teát főzött, limonádét, fröccsöt készített, Young már muzsikált. Meglepően kellemes volt a zene, a nap bágyadtan sütött. Petra egy széken pihengetett épp, és az ősz színeiben pompázó faleveleket nézte, amikor egy Mercedes parkolt le a ház előtt. Petra nem értett a kocsikhoz, de azt ő is észrevette, hogy ez egy újabb és jobb járgány. Néhány frissen érkező nem is fordult be rögtön a kapun, hanem megállt nézegetni az autót, amiből Gyuri és Zsuzsi szállt ki. Gyuri farmert, kockás inget viselt, mindkét darabon messziről látszott, hogy egy csomó pénzt adott értük. Napszemüvege kifejezetten jól állt neki, és fiatalosabbá tette, ami nem is ártott, mert gyérülő haja miatt mindig kicsit idősebbnek tűnt.

Hangosan köszöntek mindenkinek. Petra megnyugodott, nem lesz rájuk panasz. Zsuzsi megölelgette barátnőjét, Gyuri is adott Petrának két pusztit.

– Pihenjél, szívem, én majd kiszolgálom magunkat – találta fel magát Zsuzsi. Besietett a házba, és kisvártatva kijött egy kötényben. – Kedvet kaptam a kiszolgáláshoz. Mit mérünk? Szörp, süti, fröcsi? Csókolom, mit adhatok? – fordult máris oda egy idős asszonyhoz. Petra majdnem elnevette magát, látva, hogy trendi barátnője milyen jól érzi magát a falusi létben.

– Szóval itt élt a papád – nyugtázta Gyuri, miközben iszogatta a Zsuzsi készítette szörpöt.

– Igen. Jól kirámoltam a házat, de valamiért azt érzem, tetszene neki a buli.

– Nagyon hangulatos itt – nézett körbe Gyuri. – És kit szerződtettél le házi zenészednek?

– Ő a szomszédom, Young. Egész jó bulit csinál, bevallom, erre nem is számítottam.

– És az a férfi, aki ott magyaráz az íróasztal mellett?

– Melyik a három közül?

– Ja, hát az a fiatal szőkésbarna. Abban az ízléstelen pólóban, ciki tornacipőben. Hogy lehet így felöltözni?

– Ő? Ő Pali. Apám munkatársa volt. – Petra nagyon cikinek érezte a helyzetet. Nem tudta, hogyan kellene erre a megjegyzésre reagálnia, egyáltalán kell-e bármit hozzáfűznie.

Megjött Gyuri a Mercedesszel, a fiú, aki udvarolni akar neki. És eddig kifogástalan modora ellenére nyíltan lenézi az első pillantás után azt a férfit, akihez ő hetek óta egyre közelebb kerül. Akivel barátok. Petra úgy élte meg, mintha őt cikizte volna. De nem csak sértettséget érzett. Hanem szégyent. Hogy ő talán mégsem tud felzárkózni? Nem egyenrangú Gyurival? Hogy ha „ilyenekkel” barátkozik, mint ez a csóró Pali – pedig Gyuri még csak sejtheti, hogy egy fillérje sincs a pasinak –, akkor az őt is minősíti? Ő is csak egy kis egyszerű, vidéki lány, aki csak megpróbálja feltalálni magát Pesten?

– Ja, ő lesz a te alkalmazottad is?

– Igen. Nagyon megbízom benne, hetek óta segít nekem itt mindenben, tulajdonképpen a barátomnak mondhatom őt – mondta ki Petra igen határozottan, Gyuri szemébe nézve.

– Na, azért csak vigyázz vele. Mégiscsak egy gyenge nő vagy. Majd én figyelem – nevette el magát Gyuri, Petra pedig úgy érezte, hogy mindjárt pofon vágja. Még szerencse, hogy Zsuzsi elől elfogytak a süteményre ácsingozó szomszédok, így Petra meg tudta ragadni a kezét, és húzni magával élénken. – Gyere, Zsuzsi, bemutatom neked Palit. Gyuri, jössz te is?

Zsuzsi őt is megölelgette, Gyuri visszafogottan üdvözölte a fiút, aki persze azonnal érzékelte, kivel hányadán áll. Petrát is meglepte, hogy ennyire összhangban van Palival, nagyjából tudja, mikor kiről mit gondolhat. Zsuzsi a kiállított holmikat kezdte el nézegetni, szinte mindegyiket felkapta, és magyarázatot, történetet várt Petrától.

– Munkaszerződést írtatok már? Hogyan lesz tisztázva az üzleti viszonyotok? – csapta meg Petra fülét, ahogyan Gyuri vallatja Palit.

– Kicsit másképpen gondolkodunk erről az egésztől, nem ezzel kezdtük az... az együttműködésünket.

– Pedig ez lenne az alap – mondta fontoskodva Gyuri. – Majd beszélek erről Petrával.

– Hát, ahogy gondolod. Számunkra inkább az volt az alap, hogy adott ez az étterem, ami Petra apjáé volt, aki az én jó barátom volt, munkaadóm. Aki segített nekem annak idején talpra állni.

– Hát ez elég rosszul hangzik, öregem – húzta el a száját Gyuri, és Petra ebben a pillanatban határozott úgy, hogy véget vet a társalgásnak.

– Gyertek, Young mindjárt szünetet tart, itt az ideje, hogy megismerjétek őt is.

Petra többé nem tudott ellazulni. Hiába tűnt úgy, hogy Pali kezelni tudja Gyuri beszélését, hiába volt Young szórakoztató, hiába volt sok az érdeklődő. Gyuri mindent elrontott. És nem csak azért, mert nem volt neki rokonszenves egy ember, aki Petrának fontos. Hanem azért, mert ezzel a hozzáállásával azt érte el, hogy Petrának saját magát kellett megkérdőjeleznie. – Mit akarok én tulajdonképpen az élettől? Ki vagyok én valójában? – gondolkodott, miközben mosolyogva tette szalvétára a pitét, és mosogatta a koszos poharakat. – Karrierista, városi csaj, aki lazán veszi az életet, nem zavarja, hogy nincs pasija, hiszen barátainak száma végtelen. Esténként harsány szórakozóhelyek, hétvégén Balaton és wellness-szálló. Minden szezonban újratervezett ruhatár, este kigondolt, reggel csak felkapott szettekkel. Menő piák, menő kaják, menő körömlakkok, ballonkabát. Aztán majd jön a pasi, aki persze iskolázott, gazdag, és még jó, hogy én vagyok az első felesége. Dehogy fizetünk gyerektartást. Mi csak édes gyerekruhákat veszünk a Zarában!

Egyre inkább belelovalta magát. – Vagy ez lennék én? Ez az igazi Petra? Aki Pesttől több mint 100 kilométerre tervezi a jövőt? Egy kis faluban? Jézusom, még jó, hogy nem zsákfalu, micsoda szerencse, hogy van átmenő forgalom! Na de kérem, nincs több itt tíz utcánál! Hogyhogy én itt is jól érzem magam? Sőt, egyre jobban? Hogyhogy itt akarok éttermet nyitni? És esténként, elalvás előtt, hogyhogy apám házának a felújítását tervezem, és nem a lakásomét, Pesten? És arra is adja meg nekem valaki a választ, hogyhogy egyre fontosabb nekem Pali? Az a pasi, aki sem a lányos anyák és apák

álma, sem pedig az enyém! Akinek, lássuk be, kilóg a segge a gatyából! És még csak nem is olyan jó a humora! És hát nem egy Brad Pitt. Én nem így terveztem az életemet! És ha nem így terveztem, akkor miért nem tudom irányítani? Vagy miért irányítom most másképpen?

– Te mit motyogsz itt magadban? És egyáltalán hogy nézel ki? Gyere be a fürdőszobába, mindjárt rendbe hozlak – kopogtatta meg a vállát Zsuzsi.

A fürdőszobában először is pálinkát kapott Petra. Zsuzsi az előbb vásárolta az utcában valakitől. – Ugye milyen finom? Meg van neki ágyazva aszalt szilvával, dióval, mazsolával. – Zsuzsi, úgy tűnt, teljesen asszimilálódott, Petra kérdően nézett rá, de megszólalni nem tudott. Meghúzta az üveget, aztán leült a kád szélére.

– Nem tudom, hogy mit akarok – nyögte ki végül.

– Hát azt látom rajtad, drágám. De ne most omolj nekem össze, te vagy a vendéglátó, vagy mi. Tessék, igyál megint.

– Ááá, ez kicsit erős lesz így! Mindegy, kibírom! – Petra hunyorított, pofát vágott, de hős módjára újra kortyolt. – Elegem van. Mondtam már?

– Ezt a kifejezést ma még nem használtad, de az arcodról pontosan ezt olvastam le.

– Mindkettő egy barom – ennyit tudott mondani, és sírva fakadt.

– Talán két barom – javította ki Zsuzsi. Hatalmas retiküljéből elővette csodaszép, púderszínű Chanel neszesszerét, Petra mindig irigyelte tőle. Először egy vattakorongra öntött az arclemosójából, és lemosta Petra könnyeit. Megpuszilgatta barátnőjét, és amikor az picit megnyugodott, elővarázsolta a pirosítóját. – Életet lehelünk beléd. Most már ne bőgj, mert nem vízálló a szempilláspirálom. A szád piros lesz, mert csak az van nálam. Na, így már jobban festesz. Megnyugodtál?

Petra csak hüppögött. Lehajtotta a fejét, nézte a koszos tornacipőjét, a szakadt farmerjét, a réges-régi kockás ingét – hát nem éppen a legelegánsabb szett –, viszont még mindig jobb így, mint azokban az erőltetett munkahelyi szerelésekben.

– Édesem, nem most fogunk erről beszélgetni, ezt a napot

végigcsináljuk. Mégpedig vidáman, erről gondoskodik Sinkó bácsi pálinkája. Ha elfogyott, hozok még. Van nálam pénz. Ha elfogyott, fizetek bankkártyával. Biztos van kártyalehúzója az öregnek. – Petra elmosolyodott.

– Na végre, így fogod jól érezni magadat egész este. Gyuri nemsokára úgyis elmegy, én viszont itt maradok. Itt alszom veled. Egy ágyban, jó? Aztán holnap együtt visszavonatozunk Pestre.

Petra átölelte a barátnőjét, jól megszorította, aztán kissé erőltetetten rávigyorgott: – Menjünk ki, hátha már Pali megcsinálta az évszázad üzletét, csak nem tudunk róla.

Egyre többen voltak a kertben, alkudoztak, vásároltak, utánfutós kocsival visszajöttek. Aztán a vásárlás után ide-oda leültek, leheveredtek az emberek. Young visszafogott muzsikát játszott, alkalmazkodott a hangulathoz. Petra és Zsuzsi gyertyákat, mécseket keresett. Többen hazaugrottak plédékért, házi borért, pálinkáért. Sinkó bácsi, a pálinkafőző hozott kacsaszírt, a Boltos Feri pedig a délelőtről megmaradt kenyereket.

Gyurinak mennie kellett, erősen sajnálkozott, bár látszott rajta, hogy egyáltalán nem érzi magát komfortosan.

– Holnap felhívsz, ha hazaértél? – kérdezte Petrát búcsúzásnál.

– Persze – válaszolta automatikusan. Kint álltak a kapu előtt, már teljesen sötét volt.

– Tudod, hogy nagyon szép vagy? – kérdezte Gyuri.

– Kedves tőled – válaszolta Petra, és közben befelé nézett a kertbe, vajon szüksége van-e valakinek valamire.

– Hát, akkor én megyek. Maradtam volna még, de anyámékhoz ígérkeztem el vacsorára, apám névnapját üljük, ott van már az egész rokonság.

– Biztos jó buli lesz – mondta Petra nem túl meggyőzően. Gyuri nyitotta a kocsiajtót, de még visszalépett hozzá. Petra érzékelte, hogy puszt akar neki adni, ezért nem is lépett hátrább. De az még őt is meglepte, hogy Gyuri végül szájon csókolta. Petra ma már sokadjára nagyon zavarba jött. Még egyszer köszönt Gyurinak, és valami mindjárt kifutó tejre hivatkozva berohant a házba.

Tíz óra elmúlt, amikor elment végre az utolsó vendég is. Csak Pali maradt, Zsuzsi, Young és Petra. Kint üldögéltek az egyik szőnyegen.

– Végre volt valami a faluban a terményszépségversenyen kívül is – lelkesedett Young. – Érzem, megtaláltam a természetes közegemet. Minél több ilyen fellépést szeretnék magamnak. Úgy döntöttem, péntekenként fellépek majd a bisztrótokban is.

– Ingyen gondoltad? – ásított Pali.

– Palikám, meg fogunk tudni egyezni – nagyképűsködött Young.

– Lett pénzünk a vásárból? – Petrának csak most jutott eszébe érdeklődni.

– Ki tudunk festeni, tudunk néhány új edényt venni, egy másik bolhapiacról berendezést idehordani, és pár hétre alapanyagot vásárolni – sorolta Pali.

– Ez nagyon jól hangzik! Akkor nemsokára beindulhat a nagyüzem a Bicikliző Angyalban. Szívem, ugye átnevezed? – könyökölt fel Zsuzsi.

– Tudod, hogy nekem sem tetszik. De még nem tudok jobbat.

– Jó, majd én is gondolkodom.

– Meg én is! – mondta Young.

– Á, akkor valami blueszenésről lesz elnevezve – Pali feltápászkodott, felhúzta Youngot is, és lassan magukra hagyták a lányokat.

– Ez a Pali nagyon rendes ember. Örülök, hogy vele szövetkezel – mondta Zsuzsi, már az ágyban. Épphogy az orra lógott csak ki a paplan alól. – Nagyon hagymaszagom van?

– Nem jobban, mint nekem. Jó ötlet volt ez a zsíros kenyér, nagyon szeretem. Bocs, hogy délután kiborultam.

– Nem tesz semmit, épp itt volt az ideje. Kívánok neked még sok bögést, hogy végre feldolgozd valahogy azt a sok mindent, ami mostanában történt.

– Gyuri megcsókolt.

– Ó, és csak most mondod? – Zsuzsi izgatottan felült az

ágyban. – És?

– Utána elment. Szerencsére. Ilyen idióta módon szerintem tizenöt évesen reagáltam csókra.

– Nem volt jó?

– Értékelhetetlen volt. Persze nekem köszönhetően. Lehet, hogy lehetett volna jobb is.

– Túl korán érkezett.

– Nem tudom, Zsuzsi. Ha nekem tetszik egy fiú, akkor az tetszik. Attól nem jöhet túl korán egy csók. Nincs olyan, hogy most még nincs itt az idő, nem érzem, hogy akarom, aztán két hét múlva már igen.

– Pedig jobb, ha beletörödsz, ilyen van. Ha tudatosan választasz párt, keresel megfelelő pasit magadnak, akkor ott nem lesz rögtön vonzalom.

– Nem tudom, hogy én így akarok-e.

– Ne csináld már! Csak nem akarsz életed végéig velem aludni egy ágyban?

– Végül is nem zavarasz. Csak ne gyere át éjjel a térfelemre, arra háklis vagyok. Jó éjt, Zsuzsi, hagyjuk ezt a témát. Most inkább az étterem berendezését tervezgetem, amíg el nem alszom – közölte Petra, és egy perc múlva egyenletesen lélegzett.

– Pali, drágám, aztán ne felejtsd hozni a szajrét – búcsúzkodott Zsuzsi. – Engem hívjál, ne ezt a lányt, mert én tudom, hol lakik a nagynéném.

– Arra gondoltam, aznap reggel szállítom le, és én is ott maradok segíteni. Már ha nincs ellene kifogásod – nézett Pali Petrára.

– Dehogy, örülök, hogy jössz – válaszolta Petra, de közben már előre izgult, hogyan oldja majd meg, hogy Gyuri ne legyen ott a vásáron, ne találkozzon a két fiú.

7. fejezet

Szállóvendég a garzonban

Mire Petra reggel megérkezett, Zsuzsi már gyönyörűen feldíszítette az udvart. A gyümölcsfákról színes kreppszalagok lógtak le, mint májusban. Nagynénje összes asztalát kihordták a házból, a kamrából, hogy legyen mire pakolni. Egyet már ki is sajátított az asszony, kedvet kapott a szanáláshoz ő is. Zsuzsi csak egy nagy kosarat hozott magával, tele a megunt kendőivel, bizsu fülbevalókkal, nyakláncokkal. Petra is körbenézett a lakásban, betett a szatyrába pár soha nem olvasott könyvet, számára hallgathatatlan cédét, megunt ruhát, ki se csomagolt bögreszettet. És persze sok-sok muffint. Egy tepsivel legyártott a kolléganőjétől kapott bonyolultabb recept alapján is. A mandulát finomra darálta, a tojásfehérjét kemény habbá verte. Az étcsokoládét gőz felett felolvasztotta, pár evőkanál tejszínnel. Ezután hozzáadott vajat, a tojások sárgáját, végül a cukrot és a mandulát. A tojásfehérjét óvatosan keverte bele a csokis masszába. Belekanalazta a muffinsütő kis mélyedéseibe, és mindegyik közepére tett egy szem aszalt áfonyát. Ebből a különleges változatból csak kivételezett helyzetben lévő emberek kaphatnak majd. A Facebookon elég sokan visszajeleztek, miszerint szeretnének részt venni az eseményen. Az idő jónak ígérkezett, senki más nem szervezett programot aznapra se a szűkebb, se a tágabb társaságból, így esélye volt, hogy valóban el fognak jönni páran. Zsuzsi még a hangfalakat is kihozta a házból, épp Katie Melua szólt.

Petra vett színes műanyag tányérokat, poharakat, és még színes zászlófüzért is, mert úgy látta az interneten, az újabban minden divatos vásárban van. Pont két kisebb fa közé próbálta kifeszíteni, amikor észrevette, hogy megérkezett Pali a kisbusszal. Annyira megörült neki! Egészen izgatott lett, hogy itt van! Egy új helyszínen találkoznak! Hagyta a zászlófüzért, sietett ki a fiú elé. Aki nem volt egyedül. Nagy meglepetésére Young ugrott ki a másik oldalon a buszból. Majd előhúzta a gitárját is.

– Petra, szia! Én vagyok a te meglepetésvendégem! Jöttem szórakoztatni az itteni csapatot is! – ordította Young.

– Sehogy se tudtam lebeszélni – hajolt oda Pali Petrához, és ha már ilyen közel volt, adott két pusztit is a lánynak.

– Olyan boldog vagyok, hogy itt vagytok! – Petra tényleg annyira örült, hogy még Youngot is megpuszilgatta.

Elsőnek Pali több csokor szárított levendulát nyújtott át Petrának. Anyukája küldte, ezt is tegyék ki a pestieknek, hadd vigyék a szekrényekbe molyúzónek. Amikor Zsuzsi meglátta Petra kezében a rengeteg csokrot, azonnal beszaladt a házba szalagokért, színes selyempapírért, hogy azzal még feldobja őket. – Így majd viszik, mint a cukrot – biztosította Petrát. – Már alig várom az első érkezőket. Olyan kíváncsi vagyok, hányan lesznek.

Zsuzsi volt a főszervező, Petra nagyon hálás volt neki ezért. Palival kipakolták a kisbuszt, Young már a nagynéninek produkálta magát, és a hangfalakkal variált. Piknikezés nem lett a pesti zsibvásárból, de szép számmal jöttek érdeklődők, és nemcsak nézelődtek, hanem vásároltak is. Megint Pali kezelte a kasszát, Petra ezért talán még hálásabb volt, mint Zsuzsinak a szervezésért. Gyuri is befutott kora délután, de nem találta fel magát. A vásáron főleg nők nézelődtek, hiába ismerte egyiket-másikat, nem tudott hosszan beszélgetni velük. Palival és Younggal pedig nem akart, ez teljesen egyértelmű volt. Petra fél szemmel folyamatosan figyelt, akárkivel társalgott, mindig nézte, mit kezd egymással Pali és Gyuri. De éppen hogy kezdet fogtak, pár mondatot, ha váltottak, mindkettő testbeszédén érezhető volt, hogy a pokolba kívánja a másikat.

– Egyikőjüknek sem rokonszenves a másik. Vajon van valami konkrét oka? – töprengett Petra. – Az nem lehet, hogy egyszerűen csak azért nem bírják egymás fejét, mert ennyire különbözőek.

– Pali látta, hogy Gyuri megcsókolt a múlt héten? – állt meg mellette Zsuzsi egy kancsó teával a kezében.

– Remélem, nem. Még csak az kéne! – lepődött meg Petra. – Miért jut ez pont most eszedbe?

– Mert ezek ott ketten legszívesebben egy kanál vízben megfojtánák egymást. És biztos vagyok abban, szívem, hogy itt nemcsak szimpla ellenszenvről van szó, hanem rólad is.

– Ezt most meg honnan szeded? Szerintem egyszerűen csak az a baj, hogy Gyuri nem úgy kezeli Palit, mintha vele egyenrangú lenne.

– Te mikor lettél ennyire naiv? Vagy inkább úgy kérdezem, neked elment az eszed? Hát nem látod, hogy ezek itt érted

versengenek?

– Pali és Gyuri?

– Igen, Pali és Gyuri. Akarod, hogy betűzzem a neveket? – Zsuzsi döbbenten nézett barátnőjére. – Igaz, hogy nem beszéltünk eddig róla, de neked meg se fordult a fejedben, hogy tetszel Palinak?

– Nem. Vagyis nem tudom. – Petra elpirult. Már nagyon unta, hogy újabban ilyen könnyen zavarba lehet hozni. – Jó vele haverkodni, tény, hogy egyre jobb a viszonyunk, de soha nem vettem észre, hogy úgy nézne rám.

– És akkor azt se vetted észre, hogy te úgy nézel rá, igaz? – nevette el magát Zsuzsi. – Hát mit műveltetek már, amikor megérkeztek reggel! Majdnem a nyakába ugrottál! Ő meg alig bírta megállni, hogy ne kapjon fel!

– Na, most már hagyjál békén, ne fantáziálj. Ez tiszta ciki.

– Mi? Hogy tetszik a pasi? Ugyan már! Sok lány így volt ma ezzel, úgy mosolyogtak rá a fizetésnél, hogy az már nekem volt kínos.

– Ja, ma egész normálisan felöltözött! – sóhajtott Petra.

– Biztos vagyok benne, hogy csak a te kedvedért igyekezett ennyire! Nem akart leégetni. És hát nyilván tudta, hogy Gyuri is leparkol majd a ház előtt a Mercijével – súgta Zsuzsi, aztán gyorsan odébbállt, mert Gyuri közeledett feléjük.

– Arra gondoltam, holnap kiugorhatnánk Bécsbe. Persze csak akkor, ha nincs más programod, és van hozzá kedved – közölte Petrával.

– Hát, nem is tudom. Mi ketten? Vagy gondoltál még valakire?

– Nem, én veled szeretnék lenni. Együtt tölteni egy teljes napot. Bécsi szelet, Sacher-torta, kávé, séta. Ha akarod, mehetünk bevásárlóközpontba, vagy megnézhetem, milyen kiállítások vannak éppen.

Gyuri pontosan olyan programot kínált, amire Petra bármikor kapható lett volna. Spontán bécsi kirándulás – melyik nő ne álmodozna arról, hogy ilyen ajánlatokkal áll elő neki a pasi. Hát igen, ez a Gyuri tudja, mi kell a nőnek. Abban maradtak, másnap tíz óra körül megy érte. Csak semmi kapkodás, sietség, a lényeg, hogy jól érezzék magukat.

Ahogy Gyuri beszállt a kocsijába, máris Petra mellett termett Young.

– Bébi, ez a pasi udvarolni akar neked?

– Nagyon úgy tűnik – mosolygott Petra. Jó hangulatba került a holnapi utazástól.

– Nem akarom! Nem tetszik nekem – közölte Young, és visszakacsázott a rögtönzött színpadára.

– Hát te mondtad, hogy se veled, se nélküled kapcsolatom lesz a közeljövőben. Nemhogy örülnél, hogy ilyen hamar bevált a jóslatod – folytatta Petra a beszélgetést. Nem bírta megállni, utánament Youngnak. Töltött neki egy pohár bort, sütit adott a kezébe, mindent elkövetett, hogy szóra bírja, mit mondanak a csillagok.

– Én nem őt képzeltem el neked. – Young mindössze ennyit mondott, és a sütit szinte rágás nélkül nyelte le.

Pali jött oda hozzájuk, Petrának rögtön feltűnt, hogy másképp jár. Aztán amikor elkezdett beszámolni arról, hogy ma mennyit kerestek, Petra számára nyilvánvalóvá vált, Pali bepiált.

– Pali, az isten megáldjon, te berúgtál?

– Én ugyan nem.

– Na, te jóisten, legalább bevallanád! Nincs abban semmi. Csak hát mikor, az isten szerelmére?

– Mikor, mikor? Young is mindig itatott, Zsuzsi is csak fröccsöt hozott szomjoltónak, és a nagynénje is, akárhányszor bementem a mosdóba, mindig utamat állta egy pálinkával. – Pali szeme vöröslött, nem volt vállalatlanul részeg, de éppen eléggé.

– Még jó, hogy elment már Gyuri, holnap hallgathatnám. Bár amennyit ő iszik, neki már Pali egy órával ezelőtt is tök részeg volt – gondolta Petra. – Hogy fogtok így hazamenni?

– Ne viccelj, egy óra, és jobban leszek. Simán hazavezetek – nézett rá Pali egyszerre értetlenkedő és értelmetlen tekintettel.

– Dehogy vezetsz. Még csak az kéne. – Petra egyre idegesebb lett. Egyértelmű volt, hogy Pali és Young nála fog aludni a minilakásban. Egy tér, egy kanapé, ágy a galérián. Rögtön azon

kezdt gondolkodni, kit hova fektessen. És hogyan rakja ki őket reggel idejében, hiszen tízre jön érte Gyuri. – Pontosan ezért van szükségem Gyurira, ő teljesen kiszámítható, megbízható felnőtt ember. Ellentétben például ezzel a két marhával, akik eljönnek vidékről, és képtelenek hazamenni. – Nálam alszotok. Próbálj kijózanodni, hogy legalább egy taxiba beszállhass – utasította Petra Palit, bár tudta, hogy most kissé túloz, azért a srác nincs annyira rossz állapotban. – Young, nálam alszotok ma, mert Pali úgy berúgott, hogy nem vezethet haza. Nem értem, miért kellett neked is itatnod, legalább te eszednél lehattál volna! – Young is megkapta a magáét.

– Ha akarod, jöhetnek hozzám is. Vagy legalább az egyik – ajánlotta fel Zsuzsi, amikor látta, hogy Petra mennyire felhúzta magát.

– Á, nem büntethetlek téged is – szabadkozott, és nekiállt pakolni azt, ami senkinek se kellett. Egy ócska teáskanna például nem talált gazdára, és ennek most Petra kifejezetten megörült. – A múltkor hogyhogy nem láttam benne fantáziát? Lehet, hogy ész nélkül dobáltam ki egy csomó dolgot?

A teáskannát visszaviszi az étterembe, ott lesz a bejáratnál, egy régi, kopott tonettasztalon. Benne mindig friss virág. Most gyönyörű tűzszínű csokrot állíthat össze majd. Csipkebogyóval, őszi falevelekkel. Az asztalka persze még nem volt sehol, de a listáján az elsők között szerepelt. Gyakran nézegette ezt a bizonyos listát, talán már kívülről is el tudta volna mondani: régi képek a falra, különböző színű, formájú poharak, piros-fehér kockás abrosz, vizeskancsó, csiricsaré vázák, a virágos csészegyűjtemény, táblafesték – lakberendezési magazinokból és az internetről gyűjtötte az ötleteket. Nyitott már egy mappát a számítógépén is, és az újságkivágásoknak is. Ha az étterem tervezett stílusát kellett volna meghatározni, bajban lett volna. Ami nekem tetszik, minden jöhet – csak ennyit tudott volna válaszolni.

Young szájharmonikázott, és a nagynéninek udvarolt, Zsuzsi, Pali és Petra szótlanul pakoltak. Zsuzsi elfáradt, Pali inkább komor volt, mint részeg, Petra pedig sértődött. Ő is tudta, hogy a kelleténél

jobban kihozta a sodrából Pali állapota. Egyáltalán miért érdekli, hogy ivott-e, vagy sem. Mióta támaszt vele szemben elvárásokat?

A taxiba hárman szálltak be, mert amire megérkezett a kocsi, Young és a nagynéni szőrén-szálán eltűnt. Petra nem akarta elhinni, hogy a torzonborz vén hippí pár óra alatt magába tudta bolondítani az asszonyt. Kifejezetten zavarban volt, hogy ők ennek a légyottnak majdhogynem szemtanúi.

– Úgy látszik, Youngnak csak ki kell mozdulnia a faluból, és rögtön erőre kap. Komolyan mondom, néha már arra gondoltam, hogy azok a soha nem látott, régi szerelmek talán egytől egyik férfiak voltak – vigyorgott Pali, akiből teljesen elpárolgott az ital, Petra nem tudta mire vélni.

Zsuzsi a térdét csapkodta, úgy nevetett, a taxis kérdőn fordult hátra. – A nagynéném, akit még soha nem láttam farmerban, kizárólag térd alá érő ceruzaszoknyát és blúzt visel. Aki nem felejt el minden alkalommal kérdőre vonni, hogy mikor lesz már társam, hiszen ő is milyen szép házasságban élt a szegény nagybátyámmal. Most aztán Young felélénkíti az életét! De kinek fogja elmesélni? – Zsuzsi remekül szórakozott. – Holnap isten bizony elnézek hozzá, ki nem hagynám!

– El is kell néznetek, hiszen nemcsak Youngot kell felszedni, de ott parkol a kisbusz is – mondta Petra.

– Te nem jössz? – kérdezte Zsuzsi.

– Tízre jön értem Gyuri, megyünk Bécsbe. Nem mondtam?

– Hát nem – felelte Pali, és onnantól kezdve már csak az ablakon bámult kifelé.

Kitették Zsuzsit, szótlanul üldögéltek a hátsó ülésen még vagy húsz percen át, a hazaúton. Petra kifizette a számlát, Pali ügyefogyottan állt mellette.

– A másodikon lakom, liftet nem használok – közölte Petra tárgyilagosan.

– Rendben, talán fel tudok gyalogolni.

Beléptek az ajtón, Petra körbemutatott: – Ez az én picike otthonom. Ott találod a fürdőszobát. Egy szobában kell aludnunk, mert nincsen több. Legkésőbb nyolckor fel kell kelünk, mert tízre jön értem Gyuri.

– Értem. Petra, ne haragudj, hogy így alakult. Nem akartalak felbosszantani.

– Nem haragszom. Most már ez van. Érezd magad jól. Kérsz egy mentateát vagy valamit enni?

– Dehogy kérek.

– Jaj, de jó. Csak udvariasságból kérdeztem – nevette el magát Petra. – Te alszol majd a kanapén, elvileg kihúzható, még sosem próbáltam, itt az ideje. Én meg a galérián az ágyamban. Mindjárt húzok neked ágyneműt.

– Sajnos a fürdőszobádat is használnom kell. – Pali feszingeni kezdett.

– Gondoltam, hogy nem úszom meg. A mosdó alatti szekrényben van egy új fogkefe. Rózsaszín. Magamnak vettem. Vájlék egészségedre.

– Akkor bemehetek?

– Jézusom, be. Ne legyél már anyámasszony katonája.

Amíg Pali a fürdőszobában volt, Petra felhúzta az ágyneműt, nagyjából összepakolt a lakásban. Átnézte a ruhatárát, mit viseljen holnap a kiránduláson. Éppen a felsőjét vasalta, amikor bejött a szobába Pali egy szál alsónadrágban.

– Hála az égnek, hogy bokszer hord. Nem lettem volna meglepve egy fecske láttán – gondolta Petra, de egy ideig nem mert felnézni a vasalásból. Sőt kivasalta a farmerjét és még kettő felsőt. – Egész jól néz ki ez a pasi, basszus. Nem is látszott ruhán keresztül, hogy ilyen kidolgozott a teste. De hát nem is sportol semmit!

Pali a kanapét próbálta kinyitni, Petra pedig beslisszolt a fürdőszobába. – Nem mutatkozhatok Pali előtt. Mennyire ciki már! Én vagyok a nő, és én vagyok a fiatalabb, aztán nekem van súlyfeleslegem – Petra a zuhany alatt megállás nélkül szapulta magát. – Hogy nézek már ki? Ekkora has, ilyen vaskos combok! A fenekemről pedig ne is beszéljünk. De megérdemlem! Kellett ez a helyzet, hogy végre észhez térjek! Itt van egy pasi a lakásomban, és én nem merek kimenni a fürdőszobából, mert szégyellem a testem.

Azon is elgondolkodott, hogy magára reteszeli a fürdőszobaajtót, és a kádban fog aludni. És megfogadta, hogy következő héttől újra eljár tornázni. Bármennyire gyűlöli a monoton

testedzést, ez így nem mehet tovább.

Rövidnadrágot, kistrikót húzott az alváshoz, de felvette a leghosszabb köntösét, ami egyben a legmelegebb is volt. Gondolta, abban feltűnés nélkül el tud gyalogolni a kanapé előtt. Majd a köntösben felmászik a létrán a galériára, csak bele ne akadjon a lába. Ott pedig azonnal bekúszik a paplan alá. – Szó sem lehet éjjeli pisilésről. És előbb kell felkelnem, mint Palinak – parancsolt magára.

Pali már a kanapén feküdt, és a tévét kapcsolgatta. Petra egy szó nélkül, egy majom ügyességével feltornázta magát a galériára.

– Nem zavar, ha még picit tévézek? – kérdezte a fiú. – Nehezen alszom el, a tévé zaja segít.

– Csináld, ami jólesik, én alszom, jó éjt – mondta Petra, aztán nyitott szemmel feküdt percekig át. Bámulta a falat, és hallgatta a tévét. Egyáltalán nem volt álmos.

Pali nagyon kitartó volt, mert az egyik csatornán rátalált egy Woody Allen-filmre. Petra nagyon szerette a Vicky Cristina Barcelonát. Úgy tűnt, Pali is, mert nem kapcsol el. Petra hallgatta a filmet, és kezdte egyre nevetségesebbnek érezni a helyzetet.

– A saját otthonomban nem tehetem azt, amit akarok? Hát normális vagyok én? A galériáról nem tudom nézni, tehát lemászom. Jó, visszaveszem azért a köntöst. Odakuporodom a kanapé sarkára.

Így is tett. Egy zavarodott elmebeteg vigyorával leült a kinyitott kanapé Palitól legtávolabbi pontjára. – Apu ezt látná! Pali és én egy ágyban! – Petra majdnem felvihogott.

Fél órán át így nézték a filmet. Aztán Petra nem bírta tovább, levette a fürdőköpenyét. Hátramászott az ágytámláig, nekidőlt, és betakarta magát a köntösével. Pali érdeklődve figyelte a műveletet. Véget ért a film, közben megbeszélték, hogy kinek melyik Woody Allen-film a kedvence. Szeretik-e Penelope Cruzt, és jó pasi-e Javier Bardem. Pali tovább kapcsolgatott, Petra is még szívesen nézett volna valamit. Pali kitartóan keresgélt a csatornák között, Petra pedig egyszer csak álomba zuhant.

Éjjel három körül ébredt, a szokásos éjszakai riadása volt. Meglepve tapasztalta, hogy Pali mellett alszik, és már a paplanjából is áthúzott magára. Óvatosan kimászott az ágyból, kiment a mosdóba

és ivott egy pohár vizet. A konyhában üldögélt a sötétben egy darabig, és a bent alvó fiún gondolkodott. Milyen egyetértésben nézték azt a filmet! Petra egészen el tudta engedni magát.

Lábujjhegyen ment vissza a szobába, és arra jutott, hogy felmászik a galériára, mégiscsak ez volt az eredeti elképzelése. Az első fokra lépett, amikor megszólalt Pali:

– Nem alszol itt?

Petrának földre gyökerezett a lába. Csak arra tudott gondolni, most meglátja őt, ahogy kitüremkedik a pocakja a trikójából.

Pali felült:

– Aludj mellettem, olyan megnyugtató a tudat, hogy itt vagy. Régen aludtam el ilyen könnyen.

Kinyújtotta Petra felé a karját, aki lelépett a létráról, és némán bebújt Pali mellé. Egyetlen mozdulattal lerántotta a fiúról a teljes paplant, és bebugyolálta magát. Ezen mindketten felnevettek. Majd Pali Petra felé fordulva óvatosan lehúzta a lányról a takarót. – Tudod, hogy nagyon szép vagy? – mondta.

Petrának elállt a lélegzete.

A fiú elosztotta kettejük között a paplant, méghozzá vízszintesen. Mindkettejüknek kilógott a lába alóla. Ezen megint nagyon nevettek, Pali Petra felé fordulva feküdt, a lány pedig mindkét karján könyökölt. Pali megsimogatta a hasát. Aztán az arcát. Petra gyorsan visszabújt az ágyba. Kezét a feje alá tette, és nézte Palit. Pali pedig őt. Aztán megcsókolta. Petra beszívta a fiú bőrének illatát, és azt érezte, erre várt. Erre a pillanatra. Erre az érzésre. Visszacsókolta a fiút, megpuszilta a nyakát is, az izzadt, finom bőrt, amelyen érezte a párna és az álmom szagát. Egy cseppet sem volt álmos. Előttük volt a hajnal, és ki is használták. A napfelkeltét egymás karjában várták.

– Ha ezt apu látná – jegyezte meg most már hangosan Petra. Aztán nagyot vigyorogva Palira nézett.

– Hidd el, örülne. Szerintem attól a bénázástól volt rosszul, amit itt tévélés címén produkáltunk.

– Ne is mondd.

– Te vagy a legfinomabb lány, akivel valaha találkoztam, mondtam már?

– Néhányszor hallottam az utóbbi pár órában. Azt tudod, hogy

ebből a mondatból automatikusan következik, hogy már számtalan lányt teszteltél? – fintorgott Petra.

– Negyvenéves múltam, gondolom, azért nem lep meg, hogy nem te vagy az első – közölte Pali, és megcsókolta Petra kezét.

– Jó, de kezeljük az ilyesmit diszkréten.

– Diszkréten? Hát te hoztad szóba! – Pali a hátára fordult.

– Igaz. Nem rontom el ezt az estét. Vagyis inkább hajnalt. Mindig ezt csinálom.

– Mit?

– Hogy elrontom.

– Mindig? – Pali felkacagott. – Tehát neked sem ez az első együttléted? Sőt nem is a második? – átölelte Petrát, és csókolta, ahol érte. A lány pedig csak nevetett és nevetett, mert annyira csiklandós volt.

– Kérsz kávé? Már elmúlt hat – kászálódott ki aztán nagy nehezen az ágyból.

– Köszönöm, kérek. Lemenjek valamiért boltba? Kifli, felvágott? Esetleg pezsgő?

– Vajas-lekváros pirítós, kávé és narancslé megfelel? Ha igen, nem kell, hogy boltba rohanj.

– Tökéletes! – Pali is kísértelt a szobából. Meztelen volt, ahogyan Petra is. Átkarolta a lányt, Petrának újra kisebbségi érzése támadt. Semmi másra nem tudott gondolni, csak a nagy pocakjára, combjára. *Én aztán értek hozzá, hogyan rontsam el a legszebb pillanatokot*, futott át az agyán.

– Tízkor jön értem Gyuri, megyünk Bécsbe, tudod – nézett Pali szemébe, és tudta, most rontja el a fiú legszebb pillanatait is.

– Tudom. Csak ez jár a fejemben. – Pali nem tűnt se sértődöttnek, se szomorúnak, a tekintete nyílt volt. Petra már milyen régóta várt egy ilyen férfira, akitől nyugodtan kérdezhet, és kap is választ. Mégpedig őszintét. És tőle is elviseli ugyanezt.

– Ne haragudj, Pali, én ezt már nem tudom visszacsinálni. Mondhatnám neki, hogy hasmenésem van, bármi, de utána, amikor találkozunk majd, rám lenne írva, hogy hazudtam. – Petra könnyörgőn nézett.

– Most ezzel a Gyurival van valami köztetek? – Pali arca

borús volt, leült a kis konyhai asztalhoz, és várta a választ.

– Nincs. Vagyis elkezdődött valami, de még nagyon az elején jár, és igazából Gyuri akarja. Én pedig nem. Vagyis én nem tudtam eldönteni, hogy mit akarok – hadarta Petra.

– És most?

– Mit most? Ne csináld ezt, Pali. Mondtam, hogy elmegyek vele Bécsbe – Petra egyre rosszabbul érezte magát.

– Hát jó. Érezd jól magadat! – Pali bement a szobába, Petra nem mert utánamenni. Pár perc múlva menetkészen, dzsekiben, cipőben állt.

– Ne csináld már, most készül a pirítás! – fakadt ki. – Könyörgök, legyél már felnőtt. Úgy csinálsz, mintha minden csakis azért történne, hogy veled jól kiszúrjunk. Tegnap este még fogalmad nem volt róla, hogy ma reggelre az én ágyamban kötsz ki. Legalábbis remélem – nézett Petra Pali szemébe.

– Persze hogy nem. Vagy most azt képzeled, hogy direkt tettettem részegnek magam? – csattant fel Pali.

– Tudod, hogy a fantáziám határtalan – próbálta meg Petra a békésebb hangnemet. – Reggelizzünk, és ne gondolkodjunk tovább.

Pali lerogyott, látszott rajta, hogy kizárólag udvariasságból, de levette a dzsekijét, és elnyámmogott egy pirítóst. Megvárta, míg Petra befejezi a reggelit, akkor elkészönt. Nem volt szó köztük sem az étteremről, sem a folytatásról. Ügyetlen puszit adott Petra szájára, és elindult a körfolyosón a lépcső irányába.

Petra pedig visszaruskadt a székre a konyhában, és sírva fakadt.

Legalább két éve nem volt Bécsben, már nagyon vágyott oda. Most viszont élete legrosszabb kirándulásán vett részt, ez az első perctől látszott. Kedvetlenül ült be Gyuri mellé, nem volt egyáltalán mondanivalója. Tudta, hogy nem büntetheti a fiút a törtétekért, de mégis alig tudta összeszedni magát. A telefonját nézte lopva, ötpercenként. Hátha ír neki Pali egy üzenetet. Ő egyelőre nem akart, úgy érezte, mindent elmondott, nyílt lapokkal játszott. Azt tette, amit a

szíve diktált. Lefeküdt Palival, mert vágyott rá. Most kirándul Gyurival, mert ezt beszélték meg. Egyiknek sem ígért semmit. És mindenki mindent tud. Illetve Gyuri egyvalamit nem. Ezt az éjszakát. – Ha tudná, lehet, hogy itt az autópályán kihajítana a kocsiból – gondolta Petra.

Zsuzsit is fel akarta hívni. Annyi dolga lett volna, és ehelyett Bécsben kellett csáskálnia Gyurival. Nem értette, miért nem Palival van itt, vagy legalábbis Zsuzsival. Lassan már sajnálta szegény fiút. Aki megszeppenten mesélt, nagyon igyekezett, csak hogy egy kis mosolyt csaljon Petra arcára.

A rántott szelethez krumplisalátát rendelt Petrának, folyékonyan beszélt németül. Édességet nem kérhettek az étkezés végén, Gyuri annak egy másik helyszínt választott. Komótosan sétáltak a kis utcákon, Gyurit az se zavarta, hogy Petra minden második kirakatnál megállt. A Stephansplatz oldalában a fiú leintett egy konflist, és egy órára kibérelte.

Kocsikázás közben érdeklődött Petra apjáról, anyjáról, gyerekkoráról. A mostani lelkiállapotáról. Tudni akarta, hogy került ehhez a céghez, ahol most dolgozik, mik a tervei. Mellékesnek szánja-e az étteremből származó bevételt, vagy a távoli céljaiban az szerepel, hogy vendéglátózásból éljen meg. Gyakorlatilag Petra öt éves tervére kíváncsi volt, bár nagyon diszkréten kérdezett.

– Nem tudom, Gyuri. Tavaly még csak éltem bele a vakvilágba. Most pedig így alakult. Nem akartam, de most mégis ezt választottam. És erre sem tudom a magyarázatot. Csak azt, hogy a szívem diktál. Meghalt az apám, akit szerettem. Még akkor is, ha erről éveken át nem vettem tudomást. Most pedig tovább szeretném vinni az életét. Megvalósítani az álmát. És nem érzem, hogy ez erőszak lenne. Sőt, régen éreztem ennyire biztosan, hogy tudom, mit akarok.

– És, és abban is biztos vagy, hogy ezzel a Palival akarod? – Gyuri nem mert ránézni. Ahogy Petra be tudta határolni, a lovak hátsóját nézte, miközben szóba hozta ezt a számára szemlátomást kellemetlen témát.

– Persze. De ezt már megbeszéltük. És már ne is haragudj, nem hiszem, hogy bizonygatnom kellene neked, hogy miért.

– Ahogy gondolod – mondta Gyuri hűvösen. – Szerintem mindenesetre nem ártana tovább keresgélned. – Aztán egyszer csak felélénkült: – Tetszik a kocsikázás?

– Igen, igazán élvezetes. Szegény kocsis teljesen feleslegesen ismerteti itt velünk a nevezetességeket, egy szavát sem értem.

– Majd egyszer kijövünk ide szárnyashajóval is, jó? Vagy ha akarod, karácsony előtt elmegyünk Velencébe. Jártál már ott?

– Dehogyan jártam. Gyuri, engem a szüleim nem vittek szinte sehova, legfeljebb a Balatonig. Most pótolgatom az élményeket, de hát ez nem megy olyan könnyen. Most pedig aztán végképp másra kell majd a pénz.

– A pénzzel ne törődj! – Gyuri újra egészen aktív lett. – Csak mondd, hogy mikor szeretnél menni Velencébe, és már szervezem is. Jaj, ne nézz így. Igazán nem kerül sokba. Autóval megyünk, egy hétvége. Egy kávé a Szent Márk téren, gondolázunk is majd, ha nem lesz annyira hideg, és vacsorázunk a Harry's bárban, jó? Egészen biztos, hogy vásárolok neked egy karácsonyi panettonét. Az nagyon finom. Apám minden évben meglepi egy velencei panettonéval az anyámat.

Amit Gyuri felsorolt, már végképp úgy hangzott, mintha egy női magazin utazás rovatában olvasta volna. Petra pontosan tudta, hogy amiről Gyuri beszél, az a luxus maga. És azt is tudta, hogy a fiú nem azért kínálja ezt a programot, mert el akarja kápráztatni. Egyszerűen egy jó programot kínál. Ami az ő családjukban mindennapos. Ő csak ilyet tud. Ebbe született.

– Hát én nem ebbe születtem. És Pali sem. És ő egyáltalán hogy ment vissza a kocsijáért Zsuzsi nagynénjéhez? Volt pénze taxira? Vagy még mindig gyalogol? – Petra az épületek tetejét kezdte el bámulni. Túl nagy volt neki a kontraszt.

8. fejezet

Ha egy üzlet beindul

– Nyithatnánk október közepén. – Petra ezt az üzenetet küldte el Palinak az együtt töltött éjszaka után öt nappal. Addig a fiú nem jelentkezett. Már hamarabb is írt volna neki, de Zsuzsi csak akkor engedélyezte, vagyis inkább addigra nem bírta tovább hallgatni Petrát.

– Rendben. Jól vagy? – jött az SMS, egy óra múlva. Petra nem akarta elhinni, hogy erre a válaszra Palinak hatvan percre volt szüksége. Az csak második verzióként fordult meg a fejében, hogy esetleg a fiú nem figyeli percenként a telefonját, ellentétben vele.

A nyitás előtt pár nappal Petra szabadságot vett ki, amit a főnöke egyáltalán nem nézett jó szemmel. Bár sikerült a kora őszi problémát tisztázni, úgy tűnt, kipécézte magának. Gazdasági válság idején nem lehetett csodálkozni ilyen magatartáson, de Petra, mint szenvedő alany, most már hosszú ideje nem érezte jól magát a munkahelyén.

Gyurival sikerült megértetnie, hogy teljesen felesleges eljönnie a nyitónapra. Nem tud segíteni, elég, ha otthonról küldi az energiát. Az utóbbit Petra egy pillanatig sem gondolta komolyan.

– Nem tudom, mit hisz. Biztosan volt már néhány fővárosi étteremmegnyitón, és abból indul ki – méltatlankodott Zsuzsinak.

Gyurival azóta nem voltak sehol kettesben, Petra még a baráti találkozókat is ritkította, csak ne kelljen színt vallania. A bécsi kirándulás után megint megcsókolta a ház előtt, szegény fiú tulajdonképpen egészen visszafogottan viselkedett az életkorához képest. De Petra nem érzett semmit. Csak annyit, hogy a fiú ellenállást vált ki belőle.

És Zsuzsi nem segített neki. Vagyis minden erejével azon volt, de pontosan azzal, hogy ismertette ennek a kapcsolatnak a jó és a rossz oldalait is, állandóan elbizonytalanította Petrát. Szokásukhoz híven cetlire írva sorolták a Gyurival kapcsolatos pozitív és negatív dolgokat.

Aztán Pali következett. Őt is papírra vetették. Tették ezt úgy, hogy Petra az éjszaka óta nem találkozott vele, a telefonban pedig mindketten kerülték a témát.

– Gyuri okos, kedves, határozott, van háttere, jó munkája. Lehet rá támaszkodni – írta Zsuzsi. – Palinak megvan a magához való esze, határozottnak végül is határozott, az anyjával él, általad van munkája, amiből egyelőre nem nagyon van pénz. Még valami?

– Pali vonz, Gyuri egyáltalán nem. Palinak jó az illata, Gyurinak nem. És tudod, hogy nem a parfümre értem.

– Kislányom, és mi lesz, ha elmúlik a szerelem? – utánozta Zsuzsi az anyja hangját.

– Ugyan, ez nem szerelem. Ez testi vonzalom. Igaz, az is elmúlhat, de kétkem, hogy erőszakkal keletkezhet.

– Passzolok. Ötletem sincs. Tedd, ahogy szeretnéd, majd lesz valahogy. Most úgy sem a szerelmi életed a legfontosabb megoldandó – vigasztalta egészen faramuci módon Zsuzsi Petrát.

Szombatra tervezték a nyitást, Petra már kedd este lement, de nem szólt Palinak. Se az állomásról nem hívta, se a kamrából. Viszont annyira nem találta a helyét, hogy átkopogtatott Younghoz. És hát nem is térhetett haza úgy, hogy Zsuzsinak ne tudjon beszámolni a vásári afférról, hiszen a nagynéni hallgatott, mint a sír, valahonnan kellett az információ.

– Bébi, csak nem képzeled? Csodás egyéjszakás kalandunk volt, de legyen elég ennyi. Hidd el, még te jönnél zavarba, ha elkezdeném részletezni. – Young nem tűnt együttműködőnek. – Viszont te ne hallgasd el, mi történt köztetek Palival. Te, ez azóta teljesen meg van kergülve. Hát legszívesebben felpofoznám. Annyit kihúztam belőle, hogy ti sem unatkoztatok, de többet nem volt hajlandó mondani – tért a tárgyra Young.

Petra röviden összefoglalta, Young pedig a tenyerét dörzsölte. – Annyira tehetséges asztrológus vagyok! Ez az, ezt láttam én a csillagokban! – ünnepélyesen Petrára nézett. – Bébi, beköszöntött az életedbe a se veled, se nélküled szerelem. Young megmondta! Látod? Nekem se lesz könnyű dolgom mostanában, majd asszisztálhatok a ti szenvedélyes kapcsolatotokhoz. Azt azért nem szeretném, ha a napi rutinomat zavarnátok. – Young ingatta a fejét, és a szekreter felé vette

az irányt.

– Majd halkan ordibálunk, jó? Egyébként pedig szerintem semmi sem lesz ebből az egészből. Pali azóta nagyon visszafogottan viselkedik. Azt se tudom, hogy fogunk így együtt dolgozni.

– Most mikor jön?

– Nem jön. Azt hiszi, hogy holnap érkezem.

– Te bolond vagy. Saját magad sorsát keseríted? Nemhogy idehívtad volna, hogy melegítse az ágyadat. Vagy legalább fűtött volna be a lakásban.

Amire Petra ágyba került, már ő is hasonlóképpen gondolkodott. Fázott, és nagyon egyedül volt. Az apja házában újra érezte a magányt.

Két napon át takarították, rendezgették az éttermet, Petra nem látta a végét. Pali anyja is segített nekik, és Young is beült néha az egyik sarokba, hogy buzdítsa őket. Palival elment beszerezni néhány edényt, kést, tányért, tisztítószeret. Még jó, hogy a fiú tudta, mi mindenre van szükség az étteremindításhoz, és mi mindenre ahhoz, hogy ha ellenőreik jönnek, ne kelljen bezárniuk a boltot.

Petrát zavarták a szedett-vedett megoldások, a tökéletlenség, az, hogy nem tudják száz százalékra megcsinálni az éttermet – már a saját elvárásai szerint. Most már ott tartott, hogy legszívesebben az egészet tényleg ledózerolta és az alapoktól építette volna újra.

De mivel ezt nem tehetette, így elveszett a részletekben. Képes volt bármit elkunyerálni, ami csak megtetszett neki. Palival jártak házról házra a zöldségért, gyümölcsért, húsért, Petra viszont ahelyett, hogy a megbeszélésre figyelt volna, jártatta a szemét, és mindig kiszúrta valamit. Egy kakasos tálat a falra, egy virágos fakanáltartót, egy százéves fűszertartót, egy rendkívül rossz állapotban lévő padot, amit nem kímélt az időjárás, hiszen szemlátomást hosszú évek óta a teraszon lakott. Valaki ajándékba adta a kipécézett apróságot, főleg, amikor kiderült, hogy az étterembe lesz. Volt, akivel alkudni kellett. Pali többször felkapta a fejét meglepetésében, Petra milyen szenvedélyesen tárgyal, vérszemet kap, ha meglát egy tonettnek látszó széket, vagy egy gobelin párnahuzatot.

– Azt tudod, hogy ugyanazt csinálod, mint az apád? Amit ő még nem hordott el a házaktól, azt te most megteszed. Én lényegében

nem látom a különbséget. Szerintem ugyanazt rendezed vissza, amit kihajigáltál. Kivéve az üvegszemű fécánokat – nevetett Pali.

– Rosszul látod. Ezért vagyok én a lakberendező, és te a szakács. Jól döntöttünk, amikor nem fordítva osztottuk ki a szerepeket – viccelődött Petra.

– Azért az első napon valamit neked is kell főznöd. Legalább az érzés kedvéért. Hogy elmondhasd, szívvel-lélekkel részt vettél az újranyitásban, erődön felül – vigyorgott Pali.

– Rendben, az első nap én is főzni fogok – nyújtotta a kezét Petra. Pali utánanyúlt, és magához rántotta a lányt. A csókjelenetre Sinkó bácsi mosolyogva emelte a poharát a tornácáról.

Mindketten megkönnyebbültek, érezhetően elillant a feszültség kettejük közül. Vagyis helyet adott egy másik, sokkal kellemesebb érzésnek. Annyi fegyelem azonban mindkettejükben volt, hogy nem kezdtek el csapat-papot hátrahagyva az ágy felé rohanni.

Petrának úgy tűnt, a falu is készül a nyitásra. Többen bekukkantottak, hogy állnak, hogy fest az étterem. Volt, aki néhány körtebefőttet hozott, csak úgy, ajándékba. Sinkó bácsi annyira belelkeseedett a romantikus epizód láttán, hogy hozott nekik az újbórából. Persze koccintani kötelező volt!

– A fiatalokra! Nagyon szép pár vagytok! – rikkantotta, és erre az éppen ablakot pucoló Kati néni is felkapta a fejét. Egyértelmű volt, Pali az anyjának sem sírta el a bánatát.

Bár szombatra tervezték az első főzést, Pali végül úgy döntött, elég volt az izgalomból, ő bizony fejest ugrik, lesz, ami lesz, kezdődjön a meló.

Az étlapra fittyet hányt.

– Először járatódjunk be! Adunk, amink van. Úgyis csak a faluból érkeznek majd vendégek. Ha egyáltalán...

– Pali, az isten szerelmére, javítsál már egy kicsit a hozzáállásodon. Gyakorolni fogunk. Kinevelem belőled a pesszimizmusodat – bosszankodott Petra.

– Anyukád jön a megnyitóra? – terelte a szót Pali.

– Remélem, nem. Azon izgulhatnék egész nap, hogyan viselkedik.

– Hátha jól.

– Na, az kizárt. De szerintem esze ágában sincsen visszajönni ebbe a, hogy a szavaival éljek, porfészekbe.

– Egy temetésen már járt itt idén, legközelebb esküvőre jön, igaz-e, gyerekek – kotyogott bele Sinkó bácsi.

– Tényleg, kislányom. És édesanyád férje, István hogy van? – kérdezte Kati néni.

– István? Milyen István? Anyám csak egyetlenegyszer volt férjnél – meredt rá Petra.

– Ne mondjad már, nekem éveken át írt arról, hogy milyen boldogok Istvánnal. Mindent megtesz értetek. Pesthez közel, Törökbálinton laktok egy szép házban. Olyan rendes volt az az ember, állatorvos, minden évben elvitt titeket nyaralni külföldre, Bulgáriába, Németországba. Amikor még gyerek voltál – sorolta az asszony. – Neki is volt egy fia. Annyi idős, mint te. Talán Gáborka. Ő is néha nálatok volt, a nyaralásokon mindig. Mondtam is az uramnak, hogy micsoda szerencséje van már megint ennek a Terinek. Aztán egyszer csak már nem válaszolt Teri a leveleimre.

Petra megrökönyödve nézett hol Palira, hol az anyjára. *Te jó ég, ő miről beszél?*, gondolta. És nem tudta, mit mondjon. Miért hazudozott az anyja éveken át ennek az asszonynak? És hogyhogya nem derült ki Kati néni számára, hogy az egykori legjobb barátnője becsapta őt? Szegény asszony éveken át úgy élte itt az életét, hogy össze kellett hasonlítsa egy sokkal jobban sikerült élettel. Az anyja aztán mindent belefogalmazott azokba a levelekbe ezek szerint. Mindent, amire egy nő a mai napig vágyik. Rendes férj, szép ház kerttel, minden évben egy külföldi nyaralás. Legszívesebben visszakérdezett volna: – Kati néni, hát macskánk volt-e a levelek szerint? Mert én meg arra vágytam. Azt belevonta-e anyám az álmvilágába?

Petrának hányingere lett. Tudta, hogy valójában nincs komoly baj, de mégis: az anyja hazudott. Még hozzá egy másik életet. Nyilván főként magának. Szegény Kati néni csak áldozata volt ennek a szomorú játéknak.

Eszébe jutott a facebookos üzenőfala – a sztori kísértetiesen emlékeztette arra, ahogyan ma sok ismerőse él. Ma már a postaládáig sem kell elmenni a felbélyegzett borítékkal. Elég csak begyűjteni elegendő számú elég távoli ismerőst, és már lehet is életet idealizálni, irigykedő kukkolót megvezetni. Gyerekekről fotót csak pálmafa alatt. A pálmafa a debreceni rokon télikertjében van? Na és? Apu végre hangulatánál van, és hajlandó elmenni a hekkeshoz? Majd úgy fotózom, hogy ne látszódjon, nem a horvát tengerparton vagyunk, csak a Duna mellett. És különben is csak ő eszik, én nézem, mert ez a rohadt hal pofátlanul sokba kerül.

Petra dühbe gurult. Nem gondolta, hogy még jobban elege lehet még az anyjából. Legszívesebben Pestig rohant volna, hogy megrángassa.

És még ő tartsa a hátát! Ne leplezze le, ne hozza szégyenbe Kati néni és a falu előtt. Nyilván sokan emlékeznek még rá, főleg hogy apja temetésén is felvonult. Mint egy nagyságos asszony – fogalmazta meg Petra, és majdnem felnevetett, hiszen ezt a kifejezést az anyja használta igen gyakran.

– Ja, az István?! Ő nem volt a férje, biztosan félre tetszett valamit érteni. De már sajnos nincsenek együtt – nyögte ki Petra, és se Palira, se az anyjára nem mert ránézni.

Elsőnek nem is egy vendég érkezett, hanem egy egész asztaltársaság. Jó kedélyű, középkorú férfiak, többük nem is a faluból. Kulcsár Tibor vendéglős barátai, akik nagyon örülnek, hogy Tibornak ilyen talpraesett lánya van. Micsoda nő! Férfiként állja meg a helyét! A gyász időszakában, ráadásul ilyen gazdasági helyzetben.

– Palikám, segítsd ezt a lányt, mert megérdemli. Ketten majd biztos elboldogultok. Mi, amiben tudunk, támogatunk titeket. Szerintem még egy-egy ajándék vaddisznó is belefér. Úgyis elkezdődött a vadászydény. Meg aztán, ha ilyen csinos gazdasszony szedi le az asztalt, mi is szívesebben isszuk meg itt munka után a pálinkánkat – mondta kedélyesen az egyikük.

Petra ösztönösen arrébb állt. Nem lett volna meglepve, ha a

férfi mondandója befejeztével a fenekére csap. Ebben a pillanatban kezdett el derengeni neki valami arról, hogy ez a vendéglátózás nem pont olyan lesz, amilyennek ő megálmodta. Nem minden vendég olyan, mint ő. És bizony nem válogathatja meg, hogy kik előtt nyitja ki az ajtót. Lehet itt a legstílusosabb, legprovanszibb az enteriőr, a legkifinomultabb az ételsor, a vendégcseregnek csak egy nagyon kis részét fogja tudni maga kiválasztani.

Palival szinte egy szót sem tudott váltani, folyamatosan főzött, kiszolgált, beszélgetett. Petrának úgy tűnt, ha még egy emberrel több jön be, borul minden, és mehet át a Feri-boltba chipsért, hogy enni adhasson nekik.

Igyekezett segíteni, a fiú keze alá dolgozni, de nem nagyon sikerült. Pali fokhagymás sült tarját készített rozmaringos pirított krumplival. Szerencsére már előző este bepácolta a húst mustárba, olajba és zúzott fokhagymába. Kicsit meg is borsozta a tarját. Nagy lángra tette a serpenyőt, a húst besózta, majd beletette a serpenyőbe, és mindkét oldalán elősütötte. Felöntötte egy kevés fehérborral, és némi előre elkészített húsalaplével. Pár perc alatt kiforralta belőle az alkoholt, aztán lefedte a fedővel, és betette a sütőbe, hogy ott párolódjon alacsony hőfokon. Közben a krumplit felkarikázta, sós vízben félig megfőzte, ezalatt a serpenyőbe kevés kacsaszírt tett, beleforgatta a krumpliszeleteket, majd végighúzta az ujját az ablakpárkányon nevelt rozmaring egyik ágán, és a tenyerébe összegyűjtött leveleket beleszórta a krumplibába. Összekeverte, aztán a serpenyőt betette a sütőbe, és közepes hőfokon aranybarnára sütötte.

Néha lopva megsimogatták egymást, de egy másodpercre sem tudtak megállni. Pali mindezt mosolyogva tette, úgy tűnt, elemében van. Petra viszont üzött vadnak érezte magát. Néha stikában leült, megpihent, de rögtön aggodalmaskodni kezdett. Az elég hamar kiderült számára, hogy inkább a háttérben szeret dolgozni, és lehetőség szerint nem megy ki a vendégek közé. Mosogatott, szeletelt, áttörölte a munkapultot százszor-ezerszer. A jópofizást még szoknia kellett.

– Apád nem örülne, ha hallaná, hogy így nevezed – jegyezte meg Pali.

– Na, ebben nem hasonlítok rá. De szerintem egész jól

helytálok. A vadászokat se pofoztam még föl – nevetett Petra.

– Micsoda szerencse! Hamar elintézted volna a törzsvendégeinket.

Késő éjszaka volt, amire túl voltak a nulladik napon. Mindketten halálosan fáradtak voltak. Petra képtelen volt feldolgozni, mi minden történt aznap. Újra és újra végig akarta gondolni, mit hogy csináltak, kik jöttek, mit mondtak, de összevissza kavarodott benne minden. Ennek köszönhetően az anyján se ért rá gondolkodni.

Zárás után nem is kellett mit egyeztetni, kéz a kézben mentek Petra otthona felé. A házban aztán Petra elkezdett visongani a boldogságtól. Pali felkapta, és pörögtek az előszobában. – Megcsináltuk! Túl vagyunk az első napon – ordibálta. – Az emberek ették a főztömet, pedig ott se volt Tibor, hogy dirigáljon! És még fizettek is érte! Jaj, Petra, csak menni fog ez! Ugye menni fog?

– Persze hogy menni fog! Mindketten nagyon akarjuk, a sors sem akarhat nekünk keresztbe tenni! – Petra már a hálószobában állt, és húzkodta le magáról a ruháit. Egy perc múlva összekuporodva feküdt az ágyban. Pali mellé bújott, megpuszilgatta a feje búbját, és már aludtak is.

Másnap minden kezdődött előről. Gyorsan megreggeliztek, és már indultak is az étterembe. Petra nem is szellőztetett, el sem mosogatott. Épphogy magukat rendbe hozták, már azt egyeztették, milyen alapanyagok vannak, miből mennyi adag készülhet, el kell-e még rohanni valamilyen fűszerért, van-e elég üdítő, alkohol.

Minden második lámpaoszlopnál megálltak egy csókra, hosszasan ölelgették egymást, miközben magukra csukták az étterem ajtaját.

– Nem mehetsz hétfőn dolgozni. Vasárnapról hétfőre már tudunk rendesen pihenni. És akkor be tudjuk pótolni azt az időt, amit elvesztegettünk. Ki se jövünk az ágyból – közölte Pali.

– Arra a három hónapra gondolsz? Jó, ha tudod, három hónapja tart a történetünk – kuncogott Petra.

Évődésükben a helyi meg nem értett művész, ifjabb Varga

Kálmán kopogása zavarta meg őket. Ott állt az étterem ajtaja előtt, egy rozoga biciklit támasztva. A bicikli lilára volt festve, és helyenként be volt aranyozva. Ülése szív alakú, a vázon és a kormányon hosszú, színes selyemszalagok – Petra ennyit bírt felfogni a látványból.

Kálmán az étterem megnyitása alkalmából bátorkodott idehozni ezt a kerékpárt, amelyet maga újított fel. A férfi ráérősen levette szemüvegét, megtörölgette az ingében, és amikor visszatette, csak akkor folytatta mondanivalóját. – A kerékpár természetesen mit sem ér nélküle...

Majd a ház oldalához futott, és diadalmasan jött vissza egy ember nagyságú, hosszú vörös hajú, menyasszonyi ruhás madárijesztővel.

– Íme, a bicikliző angyal! Hozzon nektek sok szerencsét! – pislogott.

Pali és Petra alig tudták visszafogni magukat, hogy ne kezdjenek gurulni a nevetéstől. Szépen megköszönték Kálmán kedves ajándékát, a habókos férfi nem is akart bemenni az étterembe, elköszönt és már ott sem volt.

– Hát hova tegyük ezt a gyönyörűséget? – hahotázott Petra.

Pali körbenézett az étteremben, és villámgyorsan döntött. – Nagy a belmagasság, felhúzzom a plafonra, az egyik gerendára. Itt lesz kabalának, és ha szerencsénk van, senki emberfia nem veszi majd észre – vigyorgott.

– Olyan gyönyörű a tested, drágám, mintha csak a kedvenc gitáromat simogatnám – állt Zsuzsi SMS-ében. – Kihúztam a nagynénemből, mi történt! Young ezzel a kínos dumával kábította el szegényt. És nem hiszed el, még kicsit zenélt neki, aztán már nyert ügye volt a haverodnak – mindezt már a telefonba hadarta, amikor Petra értetlenkedve felhívta. – Mondd meg Youngnak, hogy az isten áldja, az egész rokonság hálás. A másnapi családi rendezvényen olyan kedves volt a nagynéném, hogy csodájára jártunk. Ma pedig vett magának egy bőrszoknyát a turkálóban!

– Örület! Hamarosan csatlakozik anyámékhoz a Katicában. Simán felvételt nyer, már ha combközépig ér az a szoknya – vihogott Petra. – És, semmi több információd nincsen az egyéjszakás kalandról?

– Arról nincs, viszont jövőnk le hozzád Gyurival. Nem mert szólni, azt mondta, én adagoljam be neked, vagyis irányítsam úgy a beszélgetést, mintha te javasolnád, hogy jöjjünk, vagyis jöjjön. Szóval érted.

– Értem. Nem lehet, hogy csak te gyere?

– Nem, szívem. Nagyon szeretlek, de vonatozni nem fogok érted. Elindulok frissen, illatosan, gyönyörű sminkkel, és mire ideérek, lelakott vénasszonnyá változom, annyi a megpróbáltatás utazás közben. Még jó, hogy a múltkor az első utam hazavezetett a pályaudvarról, úgy néztem ki már, mint a nagynéném. Nem is értem, miért nem szóltál. Fel kellett tennem egy arcpakolást, és csak azután merészkedtem ki az éjszakába.

– Na jó, nem hallgatlak tovább. Akkor Palinak is szólok, hogy jöttek. Hadd készüljön fel az újabb szópárbajra Gyurival. Remélem, azért nem verekszenek össze.

– Idelátogat Gyuri és Zsuzsi. – Petra úgy próbálta ezt közölni, mintha semmi sem lenne természetesebb annál, hogy ismét összeereszti a két udvarlóját.

– Tényleg? Megverhetem, ha felbosszant?

– Jó lenne, ha nem balhéznál. Neked éttermet kell nyitnod ma. És ez a munka nem abból áll, hogy átvágysz egy szalagot.

– Akkor minek hívod ide ezt a marhát?

– Nem hívtam – Petra felhúzta magát. – Szerinted direkt bonyolítom az életemet?

– Bonyolítod hát. Még mindig nem tudod eldönteni, hogy ő vagy én – közölte Pali, és elkezdte vagdosni a hagymát. Úgy tűnt, többet nem akar a témáról beszélni. Petra nem tudta eldönteni, hogy a fiú gyáva, vagy annyira azért mégsem érdekli ez a dolog.

Petra felvette a napszemüvegét, egy korty vizet töltött a szájába, és úgy állt be Pali mellé szeletelni. A fiú percekig rá sem nézett. Aztán amikor oldalra fordult, és meglátta a vízzel a szájában hagymát vagdosó, hörcsöggépű Petrát, nem bírta ki röhögés nélkül.

Már délben megérkeztek az első vendégek, Petra épphogy elkészült a vendégtér felkészítésével. Minden asztalra csipkebogyócsokrot tett, és a falitáblára próbálta minél szebb betűkkel felvésni az étlapot. Ismét a szomszéd faluból jöttek, így legalább már abban bízhattak, hogy egy határon túlment az újranyitás híre. Zsuzsi és Gyuri késő délután futott be, rajtuk kívül egy asztalt szolgáltak ki éppen. Zsuzsi mindenáron segíteni akart, legszívesebben maga főzte volna meg a vacsoráját, de Pali nem hagyta.

– Beszélgessek csak, mi Petrával hamarosan találjuk az ételt.

– Ne haragudj, de nincs valami más? Nekem nagyon nincs kedvem ehhez az unalmas rántott húsos menühöz – finnyáskodott Gyuri.

– Ez a friss, ezt ajánlom – Pali türtőztette magát.

– Hát jó, ha ez van, akkor ez van – fintorgott Gyuri. – Nem lesz ez így jó, öregem, bejön a vendég, és nem tudsz előállni egy alternatívával. Petra egy jól menő vidéki éttermet szeretne, nem pedig egy kocsmát, ahol menza is van.

– Kösz a figyelmeztetést, majd megpróbálom összeszedni magam – a kettejük közti feszültség csak nőtt.

– Szívem, ez a fiú egész úton arról beszélt, hogy ma letisztázza a veled való kapcsolatát – vont a földre Zsuzsi Petrát. – Nagyon remélem, hogy se Pali, se én nem leszünk ott akkor, amikor felteszi a kérdést.

– Miért akar most választ? Felhergelte magát?

– Nyilván. Van egy nő, aki tetszik neki, és aki hetek óta csak lebegtet. Nem mond se igent, se nemet. Viszont hétfévenként egy másik településen, egy másik pasival időzik. Ha tudná, hogy már le is feküdtél Palival, nem is tudom, mi lenne! Édesem, te most úgy benne vagy a slamasztikában, mint én szoktam.

– Csak nem? Hát akkor nem irigylem magamat – mosolyodott el halványan Petra.

Pali rántott csirkét sütött, a menütől eltérően tökmagolajos krumplisalátával. A krumplit megfőzte, lehúzta a héját, és megvárta, míg teljesen hidegre hűl, majd felkarikázta. Vízből, ecetből, cukorból, sóból és egy kis olívaolajból elkészítette az öntetet. Fehér

édeshagymát karikázott vékony szeletekre, majd rétegesen eloszlatta a tálban a krumplit és a hagymát. Felöntötte a dresszing egy részével, a maradékot félretette. Azt majd tálalásnál önti a krumplira és a madárbegysaláta tetejére. A kevés tökmagolaj pedig a legvégén kerül rá. A felszeletelt, kilapított, éjszakára fokhagymás tejbe áztatott csirkemelleket lisztbe, tojásba, zsemlemorzsába forgatta. A zsemlemorzsát azzal varázsolta mindig pikánsabbá, hogy egy kevés fehér borsot kevert bele.

Vacsora után Petra rövid sétát javasolt Gyurinak. Most úgyszincs vendég, megmutatná az épület környékét, és nem is árt a friss levegő. Alig egy sarokkal távolodtak el az étteremtől, a fiú meg akarta csókolni Petrát. Alig tudott kimenekülni a karjaiból.

– Bolond vagy, Gyuri? Ez nem a Dohány utca! Itt mindenki ismer, és mindenki mindent lát.

– Na és? Nem itt élsz.

– De igen! – kiáltott rá Petra.

– Igen? És akarsz még ezzel kapcsolatban valamit mondani? – nézett rá a fiú keményen. Petra nagy levegőt vett.

– Nézd, te egy nagyon kedves fiú vagy...

– Csak ezt ne! Nehogy nekem ezzel az udvariaskodó szöveggel gyere! Hát mégis hány évesek vagyunk? – kiáltott rá Gyuri.
– Mondd meg kerek perec, hogy miért nem kellek neked.

– Mert nincs közöttünk kémia – Petra megkönnyebbült. Végre. Olyan egyszerű volt kimondani.

– Na, ilyen választ sem hallottam még. Ez a rokon értelmű mondat arra, hogy ezzel a Palival van valami köztetek?

– Nem. Semmi köze Palinak a döntésemhez.

– De jól érzem, ugye? Ezzel a senkiháziival kavarsz.

– Állítsd le magad. Miért nevezed így? Nem is ismered.

– Nem is akarom. Bőven elég, amit látok. Egy lúzer. Semmire sem vitte, és nem is fogja. Érthetetlen, hogy miért ezt az életet választod. Pedig én boldoggá tudnálak tenni. Ő nem fog – váltott hirtelen hangnemet.

– Csak ideig-óraig, Gyuri. De tényleg erre vágysz? Hogy egy nőt a pénzeddel, tárgyakkal, élményekkel köss magadhoz?

– Nincs igazad, hiszen jó a humorom is – Gyuri picit

elmosolyodott.

– Igazad van. De az is kevés egy szerelemhez. Tudod te ezt pontosan.

– De megpróbálhatnánk legalább!

– Megpróbáltuk. Ha nincs Pali, valószínűleg még egy ideig húzom-halaszto. Még talán Velencébe is elmegyünk. De előbb-utóbb ugyanide lyukadtunk volna ki.

– Ezt nem tudhatod.

– Ahogy te azt nem tudhatod, hogy nem leszek Palival boldog.

Gyuri nem akart tovább beszélgetni. Elindult vissza az étterem felé. Amikor odaértek, már nem ment be a házba, hanem egyenesen a kocsijához ment. Be is indította a motort.

– Ha Zsuzsi jönni akar, akkor szaladjon, nem várok sokáig – mondta, majd megfogta a kormányt, és mereven bámult kifelé a szélvédőn.

– Elment? – Pali csak ennyit kérdezett. A tűzhely fölött állt, éppen zsemlemorzsába forgatta a krumplikat.

– El.

– Ez azt jelenti, hogy választottál? – nem mert Petrára nézni.

– Igen. És nagyon remélem, hogy jól.

– Engem?

– Dehog. Az angyali művészfiúba bolondultam bele a lila bicikli miatt – válaszolta Petra, majd elhúzta Palit a tűzhely mellől, és szorosan átölelte.

9. fejezet

Étterem és érzelem

Hét közben a fővárosban volt, péntektől vasárnapig pedig vidéken – innentől kezdve így nézett ki az élete. Gépiesen végezte a munkáját, próbált megfelelni a cégnél. Esténként egyre kevesebbet járt el a baráti társasággal. Azért is, mert kínos volt neki Gyurival találkoznia, és azért is, mert hideg ősz lett, és egyre jobb volt otthon begubózni. Esténként beszélt Palival, a napközbeni SMS-ezés nem volt a fiú erőssége.

Néha felugrott az anyjához, de sosem merte számon kérni rajta, hogy miért hazudott magának egy másik életet. Ahogy azt sem mondta el neki, hogy Pali lett a szerelme. Anyja egyébként sem volt kíváncsi a vidéki életére, egy cseppet sem érdekelte az étterem. Így ha egyáltalán beszélgetni akart vele, akkor komoly erőfeszítésébe került témát találni. Persze a csajokról mindig tudta kérdezni, de tisztában volt vele, hogy magáról is adnia kell információt, mert az anyja egyszer csak kifakad majd. Hogy ő semmit se tud róla. Hogy mennyire eltávolodtak. Hogy mennyire hálátlan lánya van neki. Erre semmi szüksége nem volt Petrának.

Az étterem éppen csak eltartotta magát. Kialakult egy kör, akikre lehetett számítani ebédidőben, voltak, akik csak este jöttek, megint mások pedig kizárólag hétvégén. Néha arra tévedt egy-két autós távolabbi városokból, de alapvetően a falu és a szomszéd települések lakosait szolgálta ki Pali.

Amikor Petra lement, el sem váltak egymástól. A konyhában ült egy kis széken, és néha próbált segíteni. Könnyebb volt a helyzet, ha jelen volt Pali anyja, mert ő legalább kiosztotta neki a feladatot. Akkor nem érezte haszontalannak magát.

Az anyagiakat is Pali intézte, soha nem került sor vitára kettejük között. Petra már az elején jelezte, nem akar pénzt kivenni az étteremből egyelőre. És így talán azt is könnyebb volt megemésztetni, hogy pillanatnyilag nem is volt mit. Pali a minimálbért kereste vele, de nem tűnt elégedetlennek. A Bicikliző Angyal újra tekert. Dombnak fel, de akkor is.

Petra továbbra sem érzett érdeklődést a főzés iránt, egyelőre csak az étterem csinosítgatása kötötte le. Ócska, kopott széket állított

a bejárathoz, sütőtököt vajt ki, most az lett a váza rajta, és Gizi nénitől kapott szárazvirágot rendezett bele.

Az apja szekrényében talált sok-sok horgolt terítőt nem volt szíve a vásárban kiárusítani. Most itt volt az alkalom, hogy kezdjen velük valamit. Összevarrta a sok apró darabot, épphogy egy-két öltéssel, többre nem is volt képes, és futókat készített belőlük az asztalokra. Következő héten leszedte őket, addigra ugyanis megérkezett a Feri-boltba a textilfesték. Az egyiket pinkre, a másikat lilára, a harmadikat türkizzöldre festette.

Ezzel foglalta el magát, amikor otthon volt. Merthogy egyre többet nevezte így magában. Pest volt az itthon, a Bükk az otthon. Pesten Zsuzsi várta. A Bükkben Pali.

Ahogy egyre kevesebb emberrel tartotta a kapcsolatot Pesten, úgy lett egyre több ismerőse apja falujában. Már csak azt kellett helyretennie magában, hogy vajon minőségi volt-e a barátság. Egyelőre nem tudta eldönteni, óvatosan közeledett, ismerkedett.

Younghoz minden szombaton átszaladt, miután beszerezték az árut, és Pali elment az étterembe. Hol a migrénjét mulasztotta el a hippival valami talpmasszázsstrükkal, hol régi fotókat varázsolt elő. Ha kedve volt, zenélt az étteremben, de számítani nem lehetett rá. Mentségére szóljon, pénzt nem fogadott el a szolgálataiért. Petra hiába vágyott rá, hogy kiplakátolja, emberek, jöjjetek, pénteken fellép a híres Young, legfeljebb szájhagyomány útján terjedhetett, és a szél vihette a muzsika hangját.

– Jövő hétre rendeltem Feritől forraltbor-fűszerkeveréket – közölte Petra, amikor este úgy várta Palit az ágyban, hogy a fiú paplanját is magára húzta, annyira fázott.

– Fűszerkeveréket? Minek?

– Hogy csináljak forralt bort – értetlenkedett Petra.

– Most is innál? – nézett rá Pali kerekre nyílt szemekkel.

– Igen, de mondom, hogy csak jövő hétre lesz.

– Szegfűszegről, narancshéjről nem hallottál?

– De igen, de nem tudom úgy elkészíteni.

– Hát tényleg nagyon bonyolult, azért én megpróbálom, jó? – mosolygott Pali. Petra nem győzött csodálkozni, mennyire békés természetű fiú. Amióta Gyuri eltűnt a színről, egy szóval nem

kérdezett róla. Amikor Petra péntekenként megérkezett, boldogan magához ölelte, vasárnap pedig alig akarta elengedni. De mondani nem mondott semmit.

A lábas aljára Pali aszalt gyümölcsöt tett, majd ráöntötte a vörösbort. Narancsot, citromot, mézet, fahéjat, szegfűszeget készített elő, és ezeket is mind hozzáadta a melegedő borhoz. Reszelt bele egy csipet gyömbért, és öntött még hozzá egy kevés Grand Marnier-t. Ügyelt rá, hogy ne forralja fel teljesen a bort, hiszen akkor elillanna belőle az alkohol.

Petra pár perc múlva már forralt boros bögrével üldögélt az ágyban – igazán idillinek érezte a pillanatot. És az is eldőlt, hogy az ócska szék mellé a bejáratba kerül majd egy kivénhedt sparthelt is, amelyen hatalmas fazékból mérik majd a forralt bort az arra járóknak. Jó vendégcsalogató, és egy újabb bevételi lehetőség. Az már nem jutott eszébe, hogy jobb híján neki kell majd fagyoskodnia a kondér mellett, hiszen mégsem lehet önkiszolgáló.

Képzeletében minden borosdugót eltett, egy kosárba gyűjtötte. Az volt az elképzelése, hogy ajtódíszot készít majd belőlük, ahogy látta valamelyik női magazinban.

– Hagynom kellene mindent, és le kellene költöznöm – mondta Zsuzsinak, miután végeztek a Váci utca bejárásával, gazdagodtak egy-egy leárazott bézs színű nadrággal, fekete felsővel és egy nyárt idéző méregdrága tusfürdővel.

– Jó, de először menjünk be ebbe az új fröccsbárba. Tudtad, hogy ez olyan menő hely, hogy még a kutyáknak is van külön étlapjuk? Már el is képzeltem, hogy beszerzek egy jószágot, milyen menő már, nedves kutyatápot is igényelni az asztalnál. Ezt ti is bevezethetnétek.

– Ne örülj meg, Zsuzsi. A helyiek, amikor hozzánk jönnek, nem hozzák a kutyájukat. Tudod, a falusi állatok nem a házban laknak, hanem a kertben. Nincsen nekik igényük vendéglőbe járni, Young néha az emberi fülnek is elviselhetetlen szájharmonikázását hallgatni, csak hogy egy kicsit kimozdulhassanak.

– Ja, bocs, tényleg – kacagott Zsuzsi. – Én nem tudnék ott élni. Hétvégén még csak-csak, de valójában az is sok. Pont amikor lehetne menni török reggelire, színházba, koncertre, borfesztiválra, legyek vidéken? Azt érezném, hogy lemaradok a saját életemről.

– Én pedig egyre kevésbé érzem ezt. A Facebookról mindig tudtam, milyen kiállítás nyílik épp, milyen menő kultúrsétát szerveznek a Hűvösvölgyben az elmúlt hétvégéken. Meg hát te is gondoskodsz róla, hogy pontosan érzékeljem a kontrasztot a két élet között. Nézd, mekkora ötlet ez a masni a régi szódásüvegen! – váltott témát. – Hétvégén a bolhán veszek párat dísznek. És kimasnizom.

– Szerintem ott még működő szódásüveget is szerezhetsz. Vagy menj be a helyi szikvizeshez érdeklődni. Nagyon kedves házikó, a központban. Már legelőször kiszúrtam magamnak a világoskék-fehér, pici teszveszvárosi lakot.

Rendeltek egy pohár rosét, és egy pohár száraz vörösbort. Aztán addig böngészték az étlapot, amíg nem találtak maguknak egy divatos nevű, fogyókúrás, mégis ízletes borkorcsolyát. Petra és Zsuzsi már rutinosak voltak benne, hogyan lehet egy ételt ennyi követelménynek megfeleltetni.

– Meg fogsz hízni, mert oda biztos nem jár házhoz ételfutár diétás kajával – Zsuzsi nagyon praktikus volt. És kíméletlen.

– Dehogynem jár! Ne beszélj hülyeségeket, ez nem a világvége, hanem vidék. Ott is van ételkiszállítás. Az más kérdés, hogy vendéglős nem hozat magának kaját.

– Elfelejtettem – kapott a fejéhez Zsuzsi. – Képzeld, a múltkori pasit átvertem, rendeltem kaját még ebédre, de nem ettem meg, mert teljesen idegbeteg napom volt a munkahelyemen. Hazavittem szépen a retikülömben az egész nap az asztalomon pihenő dobozos ételt. Aztán amikor a srác közölte, hogy felugrik, szépen beleborítottam az egészet egy lábasba, tettem bele kis curryt, meg amit értem, és mire megérkezett, ott gőzölgött a finom vacsora! El volt ájulva! Bár lehet, hogy az új selyemköntösöm is elnyerte a tetszését. Na de térjünk vissza rád. Hova jársz majd fodrászhoz? Ahova Gizi néni? Végül is nagyon szép lila az ősz haja.

– A szomszéd faluban dolgozik egy fiatal fodrászlány, ezt már megérdeklődtem.

- Hol fogsz internetezni?
- Az étteremben. Ott működik a net.
- Várjál, végiggondolom. Ruhát tudsz venni Pesten, fel tudsz jönni, ha egyet gondolsz. Nyilván majd nem fogsz olyan sokat vásárolni, mert Sinkó bácsit nem érdekli, mit viselsz. Neki aztán riszálhatod magad a legújabb kollekciókban.
- Tévedsz. Sinkó bácsi mindig megjegyzi, ha valami nőiesebb cucc van rajtam, és nem tornacipőben, pólóban rohangálok. De valóban nem fogok sok ruhát venni, annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem lesz pénzem.
- És azt hogy fogod elviselni?
- Nem tudom, Zsuzsi. Egyre inkább azt érzem, hogy el fogom viselni. Mert azzal leszek, akit szeretek, és azt csinálom, amit szeretek.
- Szerintem most nem mondasz teljesen igazat. Azt javaslom, ne égess fel magad mögött minden hidat.
- Mire gondolsz? A lakást például el kell adnom, hogy kifizessem a hitelt. Valamennyi pénzem marad, azt beteszem a bankba, vésztartaléknak.
- Pali már tud a tervedről?
- Nem. Beszélgetünk sokat, és tudom, hogy örülne neki. De majd csak akkor mondom, ha teljesen biztos. Az étterem újraindítását is váratlanul közöltem vele. Azt hiszem, jól bírja a spontán dolgokat.
- És mi lesz velem, drága barátnőm? – Zsuzsi egészen elkámpicsorodott.
- Jaj, ne kezd, mert mindjárt elsírom magamat. Tudod, hogy ez a legnehezebb!
- Akkor igyunk!
- Ez a legjobb ötlet!

– Biztosan készen állsz, bébi? Azért jól gondold át, én majdnem ötven voltam, amikor meghoztam a döntést, és ideköltöztem az isten háta mögé – Petra két hét szabit vett ki, hogy kipróbálja, milyen egyhuzamban ott lenni, és Young elég hamar rájött az okára.

- Majd segítesz nekem. Egyik nap jóga, másik nap gitárlecke.
- Na, azt nem. Engem nem zökkenthetsz ki.
- De cserébe kiganézom az otthonodat egyszer egy évszakban, rendbe teszem a szekrényedet, kevés pénzért menzára szoksz majd nálunk. Cserekereskedelemben benne lennél?
- Az más. Abban igen. Tudod, hogy milyen viszonyom van a pénzzel.
- Tisztában vagyok vele. Azért közelítem meg ebből az irányból a témát – mosolyodott el Petra.
- Pali tudja már?
- Még nem. De hamarosan szólok neki. Csak olyan furcsa, hogy tulajdonképpen én ajánlom fel, hogy szeretnék vele együtt élni. Miközben az én házamról, és az én éttermemről beszélünk.
- Dehogyan ajánlod fel! Majd ő kér meg téged, hogy odaköltözhessen. Ő hivatalosan az anyjánál lakik! Jesus Christ, hogy ez is mennyire ciki.
- Ne is mondd.
- Petra, biztos vagy benne, hogy őt akarod? Érzékeny fiú, ne bánts meg!
- Young, hidd el, én is eléggé érzékeny vagyok. Figyeljen ő a saját érzékenységre!
- Hát jó. Tölts egy whiskey-t, bébi. De előtte moss el poharakat, mert egyetlen tiszta sincs – ásított Young, és automatikusan a gitárja után nyúlt.
- Mint egy női test, igaz?
- Young elmosolyodott:
- Ó, igen.
- Ha így szereted a nőket, Young, miért nincs melletted valaki?
- Pontosan azért, bébi. Hát kell nekem ide egy síró-rívó asszony? Aki kiborul, ha nem jövök haza éjszaka, mert azt egy bokorban töltöm valakivel?
- Ugyan, Young. Túl vagy te már ezen. Ne hozzuk le neked Zsuzsi nagynénjét?
- Isten ments! Majd ha megkezdődik a visszaszámlálás, esetleg.

Este Paliit pezsgővel várta haza. Megfogadta magában, hogy az ilyen gesztusokról sohasem fog leszokni. Mert ezek az apróságok tartják életben a szerelmet. Eszébe jutott, hogy Zsuzsi mi mindent képes kitalálni, hogy aktuális szerelmét elcsábítsa, de végül arra jutott, hogy a színjátékból nem kér. Felesleges erőltetnie, hogy egy kéjlakban tartózkodnak, amikor még mindig apja szellemét idézte a ház. Semmi, de semmi nőies nem volt a második otthonában, nagy feladat állt előtte.

Pali holtfáradtan ért haza. Megpuszilgatta Petrát, de látszott rajta, hogy alig tud koncentrálni. Petra viszont nem hagyta magát, kezébe adta a pezsgőt, a telefonján bekapcsolta a Cafe del Mar egyik válogatáslemezét, és gyakorlatilag megkérte Pali kezét. Ő legalábbis azt érezte, amikor nagy nehezen kinyögte, hogy arra gondolt, ideköltözik. És akkor megpróbálhatnák komolyan.

Nem tudott felszabadulni. Nem tudta csak úgy, szerelmesen, elszólni magát: – Édesem, minden vágyam, hogy veled éljek. Ugyanakkor hatalmas haladás volt, hogy egyáltalán meglépte ezt. Hogy egy férfi előtt felvállalta ezzel a mondatával az érzelmeit, a terveit, saját magát. Hosszú évek óta nem tett ilyet, pár hónapig, alig egy-két évig tartó kapcsolataiban mindig bizalmatlan volt. És a végén rendre arra a következtetésre jutott, hogy jól tette.

Most viszont először érezte azt, hogy valakiben megbízik. Elfogadja minden hibájával együtt. Mert azokból persze Dunát lehetett volna rekeszteni – Petra szerint. Mindig azzal nyugtatta magát, addig, amíg látja Pali hibáit, és mégis szereti, nagy baj nem lehet.

Nem volt semmiféle ünnepélyesség, semmi olyan hangulat, ami árad a romantikus filmekből ezekben a pillanatokban. Pali számára magától értetődő volt, hogy megteszik ezt a lépést. Nem kapta fel Petrát, nem pörgette, egyszerűen csak tudomásul vette a kijelentést.

Petra nem tudta mire vélni. Nem tudta megfogalmazni, mit várt volna, csak azt tudta, hogy nem ezt. Ez a fiú tényleg ennyire biztos a dolgában?

Teljesen elkedvetlenedett. Valami felsejlett előtte a hétköznapiakból. És persze rögtön eszébe jutott Gyuri. A lehetőség a

kényelmes életre.

Felajánlja Palinak, hogy elhagyja a munkahelyét, eladja a lakását és elköltözik a fővárosból ide, és ez a pasi annyit nem tesz, hogy jelezze legalább a tekintetével, értékeli a gesztust?

– Figyelj, te nem fogtad fel, amit az előbb mondtam? – robbant ki belőle.

Pali éppen a fürdőszoba felé tartott, és minden lépésénél újabb ruhadarabot hagyott el magáról.

– Dehogynem. Nagyon boldog vagyok. Csak nehéz nekem az érzelmeimről beszélni. Eddig se vittem túlzásba, nyilván észrevetted. Miért lenne ez most másként? Alig várom, hogy mindig itt legyél, de amit érzek, az a hatalmas nyomás, a feszültség, hogy hogyan foglak eltartani. Hogyan tudom majd azt nyújtani neked, ami elég lehet, hogy pótolja Pestet, a nyüzsgést, Zsuzsit, Gyurit, bárkit és bármit. Hogy fogok megfelelni neked?

– Na, végre beszélsz – Petra megkönnyebbült. – Légy szíves beszélj máskor is. Megígérhetem, én is fogok. Én aztán nem tudom magamban tartani.

Advent lett, amire Petra mindent el tudott intézni. Felmondott a munkahelyén, a főnöke jól láthatóan megkönnyebbült. Még meg is súgta, hogy leépítés előtt állnak, nagyban megkönnyítette most a dolgát. A lakást persze nem tudta eladni, de talált megbízhatónak tűnő albérlőt, aki annyit fizetett, mint a havi hitelrészlete. Esténként egymagában járt-kelt apró otthonában, és búcsúzott a bútoroktól, a parkettától, a tapétától, még az utált ablakkeretektől is. Zsuzsi segített neki kiválasztani a kidobandó, elajándékozható dolgokat.

– Petra, itt ragadom meg az alkalmat, hogy elkérjem tőled ezt a gyönyörű karkötőt. Ott úgysem fogod majd hordani, hülyének is néznének, ha ilyen hatalmas, csilli-villi bizsu ékszerben mutatkoznál. Én pedig régóta vágyom rá. Ha nekem adod, ünnepélyesen megígérem, hogy még a sírban is ezt fogom viselni – állt elő javaslatával Zsuzsi, válogatás közben.

– Elég, ha az esküvődön – nevetett Petra.

– Na, azt nem. A sírban már nem fog érdekelni, hogy divatos öregasszony leszek, vagy sem. Az esküvőmön azért még magamnál akarok lenni. Bár ahogy most kinéz...

– Ezt a fiút is kiraktad?

– Persze, de inkább hagyjuk. Hamar kiderült, hogy hallgatagsága, megfontoltsága mögött nem az van, hogy ő maga a seriff a vadnyugatról, hanem egyszerűen annyira sötét, mint az éjszaka. Azért nem beszél, érted? Miért nem szóltál? Te biztos láttad.

– Dehogy láttam. Tudod, én csak magammal vagyok elfoglalva.

– Igen, hálás barátnő vagy. Most meg el is hagysz. Itt maradok egyedül, egy lámpással, amivel a normális pasikat keresem.

Végül nem járta körbe a fodrász, kozmetikus, manikűrös szentháromságot. És a barátaival sem akart búcsúpartit szervezni. Nem akarta véglegesíteni az elhatározását. Hogy azért nem, mert ő maga sem akarta annak érezni, vagy csak azért, mert nem akarta végigbőgni az utolsó napokat, azt ő maga sem tudta biztosan.

Anyjával az utolsó pillanatban közölte. Elutasítás, távolságtartás volt a válasz. Épp józan volt, úgyhogy alkalma volt játszani a nagyasszonyt. Petrának felrémlt a múlt heti Dallas, amiből pár másodpercet látott, talán Samantha figurája tetszhetett meg annyira az anyjának, hogy úgy érezte, most egy kicsit belehelyezkedik az életébe.

– Jó, ha tudod, nagyon rosszul választottál, ez eddigi életed legrosszabb döntése. Meg fogod bánni, és akkor majd eszedbe fog jutni, hogy én megmondtam. Ez nem felnőtt döntés. Nem megfelelően éled az életedet.

– Már ne haragudj, de mégis mit jelent az, hogy nem élem megfelelően? Mi lenne szerinted a megfelelő?

– Hogy nem ezzel a szar alakkal kötőd össze az életedet! Hogy nem mész vissza az isten háta mögé, ahonnan nagy nehezen elrángattalak! Egyáltalán hogy kerültünk oda, édes istenem?! – anyja már megint kiabált.

– Mi az, hogy hogy kerültünk oda? – vont a fel Petra a szemöldökét.

Anyja folytatni akarta a kirohanását, de a kérdésre elhallgatott. Többet

nem volt hajlandó megszólalni.

Petra viszont nem tudta magában tartani a következő kérdését:

– Mit üzensz Kati néninek? Mondanom kellene valamit Istvánról, az orvostól. Mégis hol van ő most? Mikor szakítottatok? – tette fel a kínos kérdéseket teljesen nyugodtan.

– Menjél el innen. Hagyjál békén, te hálátlan gyerek! Takarodjál! Te engem nem tisztelsz. Pedig én vagyok az anyád! – egyre hangosabban kiabált.

Petra gyűlölte ilyenkor. Benne is felgyülemlett minden indulat, amit gyerekkora óta elfojtott. Ami benne ragadt, amikor azt hallgatta, az apjával hogyan veszekednek. Amikor elköltöztek a házból, és egyszerre lett elvált gyerek és középiskolás az idegen nagyvárosban. Amikor egyértelművé vált, hogy az anyja iszik. Amikor kiderült, hogy mennyire kisstilűek az igényei. Hogy mire hiszi, hogy az a nagybetűs élet.

Felállt, és elköszönt. Be kellett mennie az egyik kapualjba, mert sírva fakadt. Hiába múlt harminc, ezt nem lehetett megszokni. Hogy az ember ne számíthasson az anyjára. Hogy ne értsenek szót. Hogy sose lehessen igaza. Hogy mindig gyereksorban maradjon.

Az első hetek karácsonyvárásban teltek. Ott voltak ketten maguknak, odafigyelésben, boldogságban, óvatosan bontakozó szerelemben. Reggelente Petra kilopózott a takaró alól, hogy Pali még egy kicsit aludhasson. Megfőzte a kávéját, beállította az egyik fotelt az ablak mellé, pont úgy, hogy a kertet jó szögből láthassa. Nézte a kopasz faágakat, a madarakat, a szomszéd ház falát, és álmodozott. Tíz-tizenöt nap még elrepült, utána lassultak le a napok. Eleinte össze is folytak a hétvégével, hiszen Pali akkor is dolgozott. Petra tudta, hogy valami rutint azért mégiscsak ki kell alakítania, de nem kapkodott. Arra jutott, elég volt neki most meghoznia ezt a nehéz döntést, hogy ideköltözzön. A többinek majd eljön a maga ideje. Lassan fogja felvenni a falu egyébként is kényelmes tempóját. Nem akart senkinek sem bizonyítani, hogy ő milyen tűzről pattant menyecske. Se Palinak, se az anyjának, se senkinek. Sejtette, hogy őt a falu lakossága egyelőre inkább egy újabb furcsa jövevénynek látja. Nem egy tipikus harmincas asszonynak. Előbb sorolták volna

Younggal egy csoportba. Na, ez is egy falu bolondja! Kedves, aranyos lány, na de hát itt van ennyi idősen, se gyerek, se elvált férj, most meg ettől a szegény Pali gyerektől várja, hogy teremtsen meg számára a csodát. Mit hisz ez? Hol vagyunk? Tán abban a Provanszban vagy hol?

Palival mindennap együtt szerezték be az alapanyagokat, aztán ettek pár falatot az étteremben, a főpult mellett állva. A fiú dolgozni kezdett, Petra egy picit segített, de amikor már inkább csak láb alatt volt, hazasétált. Délután aludt egyet, erre óvodás éveiben volt utoljára példa. Aztán átment Younghoz. Vagy Gizi nénihez. Vele jobban szót értett, mint Pali anyukájával. Kati nénivel kapcsolatban mindig volt valami hiányérzete. Nem állt össze teljesen a kép. Túl távolságtartó volt az asszony, annak ellenére, hogy Petra a fiával élt. Mindig úgy nézett rá, mintha kérdezni akarna valamit. De nem mer.

Zsuzsival mindennap beszélt, és a legutóbbi telefonjuk alkalmával barátnője megígérte, hogy ellátogat hozzá. A fő ok az volt, hogy szeretne Pali mellett állni egy napig az étteremben. Úgy tűnt, összejött neki egy pasi, akiben lát fantáziát. Viszont a fiú sajnálatos módon nagyon szeret enni. És főzni is. Zsuzsi úgy ítélte meg, leckét kell vennie, hogy ő is elkápráztathassa valamivel. Nagy pakkal kászálódott le a vonatról, a hobbiboltban mindent megkapott, amire Petra leadta a rendelést.

– Na, nehogy azt képzeld, hogy itt fogok neked robotolni vasárnap délutánig! Azért jöttem, hogy pihenjek. Próbálok úgy felfogni ezt a rohadt főzéstanulást, mintha befizettem volna magam egy vidéki menő étterem konyhájára, hogy ott borsos árért megmutassák nekem, hogyan készülnek a legnépszerűbb fogásaik.

– De hát ez történik – vigyorgott Petra.

– Hát persze, szívem. De Toscanában lényegesen lelkesebb lennék.

– Akkor nem is segítesz éttermet díszíteni?

– Egy kicsit. Ha elunom, befejezem. És meg se próbálj könyörögni, hogy folytassam. Viszont kitölthetsz rögtön egy pohár pezsgőt.

– Ó, hát azt már most is kitölthetek.

Rengeteg feladat várt Petrára. Azt tervezte, hogy karácsonyi

díszbe öltözteti a Bicikliző Angyalt. Amíg Pali Zsuzsit tanítgatta főzni, ő először egy adventi koszorúnak állt neki.

– Olvastad a Facebookon, hogy Gyuri kapcsolatban van? – vetette oda Zsuzsi, amikor egy pillanatra kilátogatott hozzá a konyhából.

– Nem – meredt rá Petra. – Tudod, leszoktam a Facebookról, mert gyötrelmem, amíg bejön, és utána nem fogok napokat visszapörgetni, hogy le ne maradjak valamiről. Inkább megpróbáltam létezni nélküle, és legnagyobb meglepetésemre még életben vagyok. Ki a lány?

– Nem ismerjük. Gyuri elmaradt a csapatból, úgy látszik, véletlen keveredett bele, és csak miattad maradt benne egy ideig. Teljesen más típusú lány, mint te. És fiatalabb is. Biztos valami cicamicával vigasztalja magát. Ne is foglalkozzunk vele. Különben is pezsgőt ígértél.

Így legalább volt min gondolkodnia, miközben készült a koszorú, az ajtódísz és a girland. Egy órán át pörgött ezen az egy híren, amikor egy pillanatra sikerült kívülről látnia magát.

– A te választásod volt ez. Te küldted el Gyurit. Mégis mit képzelte? Rád vár majd örök életében? Hogy ha éppen szükséged lenne rá, ugorhasson? – gondolkodott. – És mit akarsz te tulajdonképpen? Állítólag boldog vagy. Itt a barátnőd, itt a szerelmed. Neked nem kell mindennap egy multiba járnod dolgozni, hanem teljesen kipihenten itt ülsz, és karácsonyra készülsz. Jó, jó, az ajándék is valami kézzel készített meglepetés lesz, mert pénzetek az nem valami sok van, de hát még bírod a kiképzést – így foglalta össze Petra magának a jelenlegi helyzetet, aztán hogy javítson a hangulatán, feltépte a celofánt a karácsonyi cédéről, amit Zsuzsi hozott, és betette a lejátszóba.

Az adventi koszorúra először a gyertyákat illesztette fel a ragasztópisztolyával. Aztán következtek a szalagok, majd az apró díszek. Úgy döntött, a Bicikliző Angyalt hagyományos karácsonyi díszekkel rendezi be idén, minden asztalra készül egy apró asztaldísz, lesz a bejáratnál egy nagy koszorú, és a belépéskor is üdvözölni fogja a vendégeket egy másik. Na és hát a girlandok. Lesz itt munka bőven. Még jó, hogy hangulatba hozta a cédé. Az egyik sarokban

rendezte be az alkotóműhelyét, közben tudta figyelni, ahogy Pali kiszolgálja az érkezőket. Ő mindenkinek kedvesen odaintegetett.

Zsuzsi a thai sült rizst akarta megtanulni. Főtt rizs maradt előző napról a hűtőben, és ez így volt a legideálisabb, hiszen a jó sült rizshez kihűlt, száraz rizsre van szükség. Pali elővette a kedvenc wokját, ami már nagyon a szívéhez nőtt, és soha, de soha nem érte mosogatószer. Mindent előkészített. Felkarikázott egy csokor újhagymát. A zöldjét is felszeletelte, de azt egyelőre külön tette. Összezúzott öt gerezd fokhagymát, felszeletelt és kimagozott egy paradicsomot. A paradicsom húsát kis csíkokra vágta. Apró tálkába halmozta a hagymát, a zöldjét, a fokhagymát, a paradicsomot. Egy ötödik tálkába kevés cukrot készített ki. A hatodikba szójaszószt, a hetedikbe halszószt, a nyolcadikba egy felvert tojás került. Odatett egy lime-ot is félbevágva, és felkarikázott egy kis csilipaprikát. Pali azért készített elő mindent ilyen alaposan, mert a wokban való hirtelen sütésnél mindig készenlétben kell állni, ezt majd Zsuzsi is megtapasztalja.

A csirkemelleket vékony csíkokra vágta, a wokban olajon előre megpirította, majd félretette. Még öntött olajat a wokba, felforrósította, majd belekerült a tojás. Mivel az ilyen magas hőfokon azonnal elkezd habosodni és sülni, Pali már egyből öntötte is rá a hagymát. Sütés közben fakanállal szaggatta szét a tojást, és közben keverte-rázogatta a hagymát. A megpirított csirkét visszatette a wokba, majd egyből öntötte hozzá a paradicsomot, úgy, hogy a keverést, rázogatást nem hagyta abba. Ezután következett a fokhagyma. A különböző hozzávalók beleöntése előtt alig párat kavart az ételen. Végre belekerülhetett a csili, és utána már jöhetett a rizs is. Alaposan elkeverte, a wok aljához tapasztva az ételt, hogy jól átsüljön. Ezután beleöntötte a szójaszószt, az újhagyma zöldjét. A szintén sós halszószt és a lime a legvégén került bele.

Zsuzsi pár óra múlva ült mellé, okleveles szakácsként. Annyira belelkесedett, hogy már mindenféle gasztroblogról kezdett álmokat szöni. Pali kihozott nekik egy-egy bögre forralt bort, és jelentette, hogy hétfőtől elindulhat a forraltbor-árusítás az étterem előtt, mert Sinkó bácsi annyira unatkozik otthon, hogy szívesen segít mérni, természetesen ingyen.

– És gesztenyét is hajlandó sütni?
– Na, ezt kérdezd meg tőle te, drágám – javasolta Pali.
– De megoldható?
– Persze, ki tudunk rá találni valamit.
– Hát ez nagyszerű! Kockás hosszú kabátot is szerzek neki a turkálóból – lelkesedett Petra.
– Azért hülyét ne csinálj belőle! – nézett rá megütközve Zsuzsi.

Futószalagon készültek a díszek, Zsuzsi is teljesen megtáltosodott.

– És milyen bögrében árulsz? Veszél húsz darab egyszínűt, és festesz rá karácsonyi motívumot, ugye? Ez a minimum, ha már vidéki éttermet működtetsz.

– Szuper ötlet. Majd megkérem Palit, hogy menjünk el a legközelebbi hipermarketbe, olcsó bögrékért. Remélem, lesz üvegfesték is. A textilfestékre egy hetet vártam, míg meghozta a Boltos Feri.

– Egy évvel ezelőtt kiröhögtél volna, ha azt mondom, egyszer majd textilfesték után vágyakozol. Akkor még azért ültél tűkön, hogy beérkezzen az országba a külföldi magazinból kinézett cipő. – Zsuzsi mindeközben újabb díszgömböt ragasztott a fenyőágra. Szállt a pisztolyból a ragasztó, mint az ökörnyál, a lányok pulóvere már teljesen fehér volt tőle.

Gyönyörűen kidíszítették az éttermet, Petra sok-sok képet készített. A részletfotók is olyan jól sikerültek, hogy úgy érezte, elérkezett a pillanat, hogy honlapot készítsen a Bicikliző Angyalnak. Pár hete Young elszólta magát, hogy neki van némi fogalma erről, egyértelmű volt, hogy ez a minimum, amit bedob a közösbe.

Egy gyönyörű karácsonyi hangulatú honlap, karácsonyi zenével, karácsonyi ételajánlattal. Petra örült, hogy kitalálta a következő heti programját, most sem fog unatkozni. A legjobban persze annak örült volna, ha már annyi pénzük van, hogy a ház renoválása a feladata, vagy éppen az étteremé, de itt még nem tartottak.

– Pali, szervezhetnénk adventre is valami programot a falunak, mit gondolsz?

– Hogy lesz olyan a kultúrházban. És hogy felőlem azt csinálsz, amit akarsz, csak nekem ne legyen pluszfeladatom, mert így is a végemet járom – közölte a fiú, de egyáltalán nem tűnt úgy, mintha igazat beszélne. Amióta Petra ismerte, most volt a legjobb passzban. Magabiztosságot adott neki, hogy van feladata. Hogy a feladatát jól végzi el. És hogy egy nő számít rá. Petra már régen nem érezte benne azt, amiért eleinte hezitált. Hogy egy anyámasszony katonája, egy lúzer, egy töketlen fickó lenne. Ha jól emlékszik, többek között ezeket a szavakat használta, amikor Zsuzsinak szidta őt.

Úgy látszik, mindössze arra volt szüksége, hogy újra munkája legyen, és helyrerázódott. Igaz, hogy programot egyáltalán nem találtak ki maguknak, minden napjuk ugyanolyan monoton volt, de Petra nem akart belegondolni. Nem csinál magának extra problémát. Vegyék az első akadályokat: működjön az étterem, működjön a kapcsolat, legyen elég pénz a fennmaradásra.

– Egy kondérban főznél töltött káposztát, amire mindenki idetódulna.

– Rendben, ezt be tudom vállalni. De várjál, édesem, hadd folytassam én a gondolatmenetedet. Bizonyára úgy képzeled, hogy Young idejön és karácsonyi dalokat muzsikál.

– Igen, honnan tudod? – Petra nevetett.

– És talán mézeskalácssütést is szervezel?

– Ó, ez nem jutott eszembe, de nagyon jó ötlet!

– Gyertyaöntés, üvegfestés, szalmadíszkészítés?

– Pali, örület, ebben a sorrendben. El is kezdem szervezni.

– Jó, de a szomszéd faluba is vigyünk a plakátból, ha azt szeretnéd, hogy az átlagéletkor ne hatvanöt legyen.

– Hozok az IKEA-ból néhány csomag előre elkészített mézeskalácstésztát, és akkor csak formáznunk kell! – Zsuzsi is tervezni kezdett.

– Szerintem inkább ne. Magunk között, kettesben, persze hogy abból készült a mézeskalács. Na de itt? Hát húsvétig hallgatnám, ahogy összesúgnak a boltban a hátam mögött! Szerintem ne igyál több forralt bort! – utasította Petra.

Gizi néni megígérte, segít a mézeskalácssütésben, úgyhogy Petra újra plakátokat gyártott. Soha nem gondolta volna, hogy ennyi

közösségi programra, mi több, rendezvényszervezésre adja a fejét. Még nem tudta eldönteni, hogy unatkozó háziasszonyként találja ki az újabbnál újabb eseményeket, hogy teljenek a napok, vagy a vidékre költözés, a némileg lelassult élet hozta ki belőle egy másik énjét.

VÁRJUK EGYÜTT A KARÁCSONYT!
SZERETETTEL VÁRUNK A BICIKLIZŐ ANGYALBAN
SÜTÜNK MÉZESKALÁCSOT
LESZ TÖLTÖTT KÁPOSZTA ÉS FORRALT BOR
KÉSZÍTÜNK AJÁNDÉKOKAT A FA ALÁ
(TOVÁBBI INFÓ AZ ÉTTEREMBEN)
ZENÉL: YOUNG
HOZD A PÁRODAT IS!
ÍGÉRJÜK, JÓ LESZ.
PETRA ÉS PALI

Nemcsak a hirdetőtáblákra és a boltok ablakaira ragasztották fel a faluban és a környező településeken, hanem az internetre is feltette Younggal, aki szerencsére kihívásnak érezte a honlap elkészítését.

Először sötétkék-szürke-sárga színvilágban képzelte el, talán a *Zizi bolygó titka* lemez ihlette meg, esetleg egy hetvenes évekbeli Alice Cooper-borító. Petra elmagyarázta neki, hogy számára mi az irány, így Young felhúzott orral, de elkezdett törtfehérben, halvány rózsaszínben, türkizkékben és drappban gondolkodni.

Együtt választottak betűtípust, inspiráló fotókat, sőt Palinak is kötelezővé tették, hogy mindennap fotózza le a menüt. Készült a honlap, Petrának egyre több terve volt, saját bodzaszörpről, lekvárról, csomagolásukon kis matricával, logóval, ami már pontosan ezt a színvilágot idézi. De tudta, hogy ez még odébb van. Ehhez idő kell, pénz kell, és különben is, még az étterem új nevét sem tudta. Majd. Ha az meglesz. Ha pontosan érezni fogja legbelül, hogy igen, ez az, most eltaláltam. Akkor fogja átnevezni az éttermet.

Ami először élje túl a telet.

10. fejezet

Meglepetés karácsony előtt

Könnyelmű gondolata támadt, de Pali jó ötletnek vélte: úgy döntött, hogy az adventi programra meghívja az anyját is. Egy ideje hetente egyszer beszéltek telefonon, mindig ugyanabban az időpontban. Az anyja mindig összeszedett volt olyankor, úgyhogy Petra, gyerekkora óta sokadszor, abban az illúzióban kezdte ringatni magát, hogy talán megváltozott. Lehet még köztük normális viszony. Ezt az álmát még az is alátámasztotta, hogy anyja elsőre igent mondott a meghívásra.

Izgatottan várta a vonatállomáson, Palival kéz a kézben. Azért is izgult, mert Zsuzsi az utolsó pillanatban visszamondta a meghívást. És eddig a pillanatig abban reménykedett, hogy ha ő nem is, barátnője majd uralni fogja a helyzetet.

– Nyugi, ne félj semmitől. Minden rendben lesz, és ha bármi gond lenne mégis, én megvédelek az anyádtól – súgta oda neki Pali, aki pontosan érezte, hogy Petra miért kapaszkodik annyira belé.

Anyja miniszoknyában, fekete, bokáig érő bőrkabátban szállt le a vonatról. Vagyis inkább kászálódott le a tizennégy centi magas sarkain. Még jó, hogy nem csökkent nulla fok alá a hőmérséklet, különben esélyes lett volna, hogy mézeskalácssütés helyett az ügyelet meglátogatása lesz a i program. Nyaka köré rókaboát tekert, haját feltupírozta, ám az az utazás során kissé elnyomódott. A rúzszt is lenyalta a szájáról. De még ez volt a szerencse. Petra úgy tippelt, hogy a kedvenc vöröse van nála.

Legnagyobb csalódására sajnos megjátszotta magát. Már a köszönés sem ment természetesen. Úgy viselkedett Palival, mint egy vadidegennel. Teljesen elfeledkezett arról, hogy magatartását árnyalhatná a tény: a lánya élettársával beszél.

Helyette inkább szemlátomást egy amatőr színtársulat alkalmi színpadára képzelte magát. Széles mosoly, kis kacaj, némi flört – Petrának a gyomra felfordult az anyjától.

Nem volt mit tenni, irány az étterem, csak abban tudott bízni, hogy bármilyen rossz is lesz, hamar eltelik a nap. Zsuzsi volt annyira előrelátó, hogy ő erősködött: semmiképpen ne kínálja fel Petra az ott alvást, inkább kísérik ki az utolsó olyan vonathoz, ami még

megfelelő időben ér vissza a pesti pályaudvarra.

A Bicikliző Angyal szanatóriumra változott arra a napra. Legalábbis Petrának. Ő volt az ápoló, anyja a kezelt. Innentől kezdve nem lehetett egy nyugodt pillanata.

– Hagyd a francba, csináljon és mondjon, amit akar – nyugtatta Pali. – Hidd el, téged itt már megismertek, megszerettek az emberek. Nem kell szégyenkezned, bármi történik.

Mindezt Pali már akkor mondta, amikor egyértelművé vált, hogy Petra anyja Sinkó bácsi pálinkájára jár rá, és megállíthatatlanul közeledik az időpont, amikor felmászik az asztalra, hogy ott ropja el a Csendes éjre.

Petra anyjának még Young is csodájára járt, régen nem látott ilyen futóbolondot – legalábbis Petra ezt olvasta ki a férfi tekintetéből. De hát Young is szerette az extrém helyzeteket, úgyhogy ő is minden erejével azon volt, ha már lúd, legyen kövér. Cifrázta is a karácsonyi dallamokat.

Tizennégy nő jött el az ajándékkészítésre, a zömük ismerős. Sokukon látszott, hogy zavarban vannak Petra anyja viselkedésétől, Gizi néni próbálta tompítani a helyzetet.

Petra ide szaladt, oda szaladt, és megoldásnak már lassan csak azt érezte, ha ő maga is elkezd töltogetni valamelyik töményből.

Kati néni kora délután került elő, akkor már tetőfokára hágott a hangulat. Legalábbis régi barátnője, Petra anyja a topon volt, innen már csak lefelé vezethetett út. Mindenkiel barátkozott, Pali hátát simogatta, sosem volt egy rokonszenves részeg.

Kati néni viszont olyan régen látta, hogy nem tűnt fel neki Teri állapota. Vagy egyszerűen nem akart hinni a szemének. Megölelgette régen látott barátnőjét, egy asztalhoz húzta, hogy beszélgessenek. Ő gyorsan összefoglalta eddigi életét, talán ha tíz percet vett igénybe a mondanivalója. Nem azért volt ilyen gyors, mert nem volt miről mesélnie, hanem mert úgy érezte, az ő élete semmi Teriéhez képest. Aki micsoda leveleket írt neki annak idején! És ő hogy sajnálta, hogy aztán már nem hallott többet róla. Pedig biztos szépen él. Jár külföldre nyaralni. Meg, látom, manikűröshöz és butikokba. Talán színházba is eljut. Elviszi az az István. Vagy valaki más. Biztos megint tehetős a párja. Talán egy mérnökember. Aki házakat épít.

– Terikém, hát hol laksz most? Még Törökbálinton? – kezdte a kérdezősködést. Olyan boldog volt, hogy látja az asszonyt, legszívesebben újra magához ölelte volna. Az ifjúságát juttatta eszébe, amikor még együtt álmodoztak, amíg a férjeik a bográcsban főzték a pacalt, és ők a teraszon festegették a körmüket egy fröccs mellett.

– Mi? Törökbálint? – csuklott Petra anyja. – Hát soha életemben nem laktam ott.

– Ó, de hát az Istvánnal ott éltetek, nem? – Kati néni zavarba jött.

– István? Milyen István? Hát isten bizony nem tudom, miről beszélsz! – Petra anyja a fejét fogta, annyira kihozta a sodrából az a szegény asszony vele szemben.

– És mit szólsz ahhoz, hogy a gyerekeink egy pár lettek? Nem gondoltuk volna, ugye? Nagy is volt a korkülönbség, nem nagyon játszottak ők együtt akkoriban – mondta már szinte magának Pali anyja.

– Egyáltalán nem örülök neki, hogy visszajött ide, ebbe a porfészekbe ez a hülye lány. Teljesen meggondolatlan. Ugyanúgy el fog menekülni innen, mint én – Petra anyja egyre hangosabban beszélt, egyre több vendég kapta fel a fejét. Petra közelebb is lépett hozzájuk, mert bár eddig is hallott mindent, úgy érezte, ha közelebb van, könnyebben közbe tud lépni, ha bármi elhangzik vagy történik.

– De hát annyira jól érzi magát. Olyan jól beilleszkedett. És szeretik egymást a Palimmal. Én is olyan boldog vagyok, hogy ilyen rendes lány lett a társa. És még ismerjük is a szüleit – próbálkozott ijedten Kati néni.

– Na ja. Ismeritek – Petra anyja a retiküljében kotorászott idegesen, persze nem találta meg, amit keresett. – Palikám, hozzá már Sinkó úr pálinkájából még egy kupicát – ordított, amikor meglátta Palit két tányér töltött káposztával kiegyensúlyozni a konyháról.

– Én olyan boldog vagyok, hogy Tibor örökségét ilyen szépen továbbviszik a gyerekek. Lehet, hogy Petra nem is rád hasonlít igazán, hanem az apjára. És szívesen marad itt, falun.

Petra anyja épp a haját igazgatta, de most megállt a keze a

levegőben. Üveges tekintettel ránézett a vele szemben ülő nőre, felhörpintette a pálinkát, és ennyit mondott:

– Milyen apjára? – majd hisztérikusan sikoltotta: – De hiszen nem is Tibor a Petra apja!

Young majdhogynem elejtette a szájharmónikáját, erre még ő sem számított. Petra és Pali megmerevedve álltak. Kati néni száját tátva ült, és meg sem tudott szólalni. Ahogy a vendégek sem. Ezt a mondatot mindenki hallotta.

Nem tűnt úgy, hogy Petra anyja felfogná a helyzet súlyosságát. Feltápaszkodott, és senkire sem nézve kitámolygott a mosdóba.

Csend telepedett az étteremre, kínos csend. Senki nem tudta, hogyan kellene helyesen viselkedni egy ilyen helyzetben. Végül Young törte meg a hallgatást:

– Erre a nagy megrázkódtatásra inni kell, barátaim. Mindenki a vendégem egy kupicára!

Petra, ha képes lett volna felfogni Young mondatát, még inkább érezte volna a helyzet súlyosságát. Ott már nagyon nagy a felfordulás, ahol Young tizenakárhány embernek fizet egy kört.

Petra azonban csak állt egy helyben, kővé válva, zakatolt az agya, de egyetlen értelmes gondolatot nem tudott megalkotni. Pali átkarolta a vállát, és óvatosan arrébb kísért a konyha irányába. Petra még mindig nem tudott megszólalni.

– Édesem, én annyira sajnálom, amit anyád tett. Legszívesebben kihajítanám innen, de nem tehetem. Mit csináljak veled, hazamenjünk, akarsz egyedül lenni?

– Kérlek, vidd ki anyámat a vonathoz most. Én pedig visszaülök az asszonyok körébe, végül is én rángattam ide őket – mondta Petra gépiesen.

– Dehogyan ülsz vissza! Majd anyám és Gizi néni tartják a frontot. Töltünk nekik jó sok piát, gyorsan visszahozzuk őket az eredeti hangulatukba. Mire ideérnek a férjeik, már el is felejtik, mi történt.

Petra rábólintott, bement a pult mögé, felvette a kabátját,

mosolyt erőltetve az arcára odaintegtetett a vendégeknek, és egy szó nélkül elment. Az anyja ez idő alatt nem került elő a mosdóból.

Alig tudta emelni a lábait, szinte araszolva haladt a járdán. Összevissza járt az agya, azért imádkozott, hogy most senki ne jöjjön vele szemben, mert egy épkézláb mondat nem fogja elhagyni a száját. Szerencséjére már jócskán besötétedett, hiába volt még csak kora délután. Hófelhők gyülekeztek az égen. Lehetett volna ez egy kellemes nap, amikor az étterem ablakából karácsonyváró emberek társaságában figyelni a hószállingózást. Bent zene szól, mézeskalácsillat terjeng, mindenki nevet, egymás szavába vágva beszélget. Ehhez képest az anyja az előbb azt a hírt közölte vele egy csomó ember jelenlétében, hogy nem az apja az apja.

Vagy elképzelhető, hogy nem hallotta jól? Még az is lehet. Ilyen mondat nem hangozhatott el. Anyja biztosan annyira be van rúgva, hogy összevissza beszél, nem forog a nyelve, és csak rosszul fejezte ki magát.

De akkor miért vonta félre Pali? Miért jött mindenki annyira zavarba? Miért rohant ki az anyja?

– Azért, mert azt közölte veled a maga sajátos módján, hogy nem az az apád, akit harminckét éve annak hiszel. Fogd végre fel! – mondta ki magának újra Petra, miközben már a kertkaput nyitotta.

Bement a házba, levetkőzött, lehúzta a farmerjét, a pulcsiját is, és bugyiban, felsőben, a vastag zoknijában bebújt a paplanja alá. Ott feküdt hosszú percekig át, és még mindig nem jutott túl az első sokkon.

Rávette magát, hogy kikászálódjon az ágyból, és készített egy fürdővizet. Beleszórt a legfinomabb fürdőgolyójából, és gépiesen betette a *Mamma Mia* musical cédét a készülékbe. A túlélésre játszott. Ösztönösen tette azt, amivel kicsit is jobb állapotba hozhatja magát. Egyszerűen nem hitte el, hogy mindez vele történik. Hogy vele közölték egy órával ezelőtt ezt a hírt.

– Az is hihetetlen, hogy ez a hír, miszerint az apám nem az apám, jobban sokkol, mint a halála – fogalmazta meg magában az első értelmes mondatot, amikor belesüllyedt a kádba.

– Az egész életemet hazugságban éltem. Hazudott nekem az anyám, az apám! Vagyis az az ember, aki annak mondta magát!

– És akit én annak is érzek! – bukott ki a száján.

Egy órán át feküdt a kádban, újra és újra meleg vizet eresztett bele: – Ki vagyok én valójában? Ezek szerint nem is az, akinek gondoltam magam. A tulajdonságaim, amelyekről azt gondoltam, apámtól örököltem, nem az ő tulajdonságai! De akkor kié? Ki egyáltalán az apám? Vajon méltóztatik azt is elárulni anyám? Vagy arra megint várhatok harminckét évet? Egyáltalán miért pont most talált ki?

A kádból szállt ki, amikor hallotta, hogy csörren a kulcs a zárban. Pali haján csillogtak a hópelyhek. Levette a kabátját, odament Petrához, és átölelte.

– Most szólj hozzá! – Petra csak ennyit tudott kinyögni.

– Jobban vagy valamivel? – kérdezte, és közben puszilgatta a feje búbját.

– Jobban. Látod, most már meg is tudok szólalni. Anyámat feltetted az első vonatra, remélem. És azt is, hogy nem a Pest felé menőre.

Pali megköszönte a torkát: – Hát, ami azt illeti, nem.

– Hogyhogy? Hol van akkor most?

– Youngnál.

– Youngnál? Csak nem felszedte? – nevetett fel gúnyosan Petra.

– Dehogyan! Anyád teljesen kiborult, a mosdóban sírógörcsöt kapott. Talán a vérnyomása is felment, mert egészen rosszul lett. Végül jobbnak láttuk, ha valaki elviszi magához, és megpróbálja rendbe rakni.

– Akkor legalább az étteremből eltakarítottátok. Kiválóan sikerült az adventi délutánom. Szétszéledtek a vendégek?

– Nem. Anyám és Gizi néni, mint két udvari bolond, szóval tartja őket. És már megérkeztek a férjeik is. Épp a töltött káposztát eszik, azért tudtam gyorsan hazarohanni.

– És azt akarod mondani, hogy az anyám a szomszédban van?

– Igen.

– Akkor átmegyek és megtépem!

– Nem hiszem, hogy annak bármi értelme lenne. És tényleg nagyon pocsék állapotban van. Ahogy elnézem, fizikailag és lelkileg

is.

– Kit érdekel az anyám állapota, mikor én tudtam meg most, hogy nem Kulcsár Tibor az apám! Hogy mindenki hazudott nekem! Össze vagyok zavarodva! Nem tudom, hogy ki vagyok! Nem tudom, hogy mitől és kitől vagyok az, aki. Egy senki vagyok! – kiáltotta Petra, és sírva fakadt.

– Nyugodj meg, kicsim – Pali újra átkarolta. – Próbálj meg lehiggadni. Hihetetlen, ami történt, de ez az a helyzet, amikor semmit nem tehetsz. Legfeljebb ordíthatsz torkod szakadtából, elfuthatsz erőből az állomásig és vissza, hogy levezesd a feszültséget. Mit szólnál, ha bekapcsolnék neked valami vígjátékot, aztán visszaszaladok, gyorsan véget vetek a mulatságnak, és jövök vissza hozzád. Betakargatlak, simogatlak, vacsorát készítek neked, bebújok melléd, és mindent átbeszélünk.

Petra anyja még két napon át volt Youngnál. Az első napot végigaludta. A másodikat végigbeszélgette Younggal. Petra nem ment át hozzájuk. Ott volt tőle az anyja egy karnyújtásnyira, és nem tudta rávenni magát, hogy kimenjen a kapun, és elinduljon abba az irányba. Sőt, egyáltalán semmilyen irányba. Két napot töltött a hálósobában. A mesefilmektől kezdve a nemzetiségi műsorokig mindent megnézett a tévében. Gyanította, hogy nemcsak a legújabb hír döntötte le a lábáról, hanem most érkezett el addig a pontig, hogy nem bírta tovább. Apja halála, anyja alkoholizmusa, az új élet bizonytalansága – túl sok volt neki. Pali volt az egyetlen, akibe kapaszkodhatott. Még Zsuzsit is csak napokkal később hívta fel a hírrel, addig képtelen volt mással beszélni róla.

– Tulajdonképpen az egész ittlétem kérdőjeleződött meg – jelentette ki Palinak egyik este. – A döntésem. Hiszen az örökségem nem az örökségem. Miért vinném tovább egy olyan ember álmát, akihez semmi közöm?

– Nem gondolkodhatsz így. Tibor az apád. Ő nevelt fel. Elfogadta anyádat úgy, hogy az más gyermekét várta. Sőt elvette feleségül. Úgy nevelt téged, mint a lányát. Soha senkinek nem mondta el a titkát.

– Te, te tudtad?

– Csak sejtettem. Apád még csak nem is célzott rá soha.

Gyerekkoromban sem tudtam, a szüleim nem beszéltek erről soha.

- Ugye anyám már nincs itt?
- Nem, már elutazott.
- Üzent valamit?
- Nem.

– Drágám, anyád egy roncs. Nagyon sajnálom őt, és be kell látnod, hogy ez az egyetlen, amit te is tehetsz. Megbocsátasz neki – vágott bele Young, amikor Petra pár nap múlva rávette magát és bekopogtatott hozzá.

- Nem tudok – jelentette ki Petra.
- Ne legyél gyerek!

– Nem vagyok. Sőt. Sohasem voltam. Állandóan asszisztálnom kellett a hangulatához.

– Na látod. Ha mindig tudtad, hogy labilis, most sem kezelheted másképp.

– De elegendő van ebből! – szólalt meg Petra valamivel hangosabban. – Mit csinált itt napokon át?

– Aludt, sírt, mesélt. Aztán ugyanezt kezdte előlről. Teljesen dipressziós – mondta Young, miközben a lemezeiből rakott tornyokat bontotta le, és épített fel valószínűleg egy másik rendszer alapján új tornyokat.

– És a whiskey-készletedet felszlopalta? – kérdezte gúnyosan Petra.

– Á. Egy kortyot sem ivott. Én viszont annál többet. Évek óta nem töltött nálam senki egy napnál többet. Alkalmazkodnom kellett, bébi, érted? Miközben ezt a szót évtizedekkel ezelőtt töröltem a szótáramból!

– És miről beszélgettetek?

– Édesem, az egész életét elmesélte. Azt hiszem, csak az anyád és én tudjuk pontosan, hogy mikor mi történt vele, viszont csak én vagyok az, aki mindebből a következtetést is képes levonni.

- Ki az apám?
- Készen állsz rá?

– Elég volt a drámából, Young! – fortyant fel Petra.

– Hát jó. Te akartad – vont a vállát. – Anyád egyetlen szerelme. Aki megcsalta őt, aztán el is hagyta. Anyád viszont képtelen volt elfogadni ezt a tényt, és nem is tudott új életet kezdeni. Nem akarta elengedni a pasit, tartotta vele a kapcsolatot, és hát tárva-nyitva hagyta előtte az ajtaját. Ez az aljas pedig vissza is élt ezzel. Bár anyád állítja, hogy a pasi is szerette őt, csak hát nem volt nyugovása. Na de mindegy is. Egy rohadék a kedves édesapád. Már ne is haragudj, bébi.

– Azt is elmondta, ki az?

– Igen.

– Tudja, hogy... hogy vagyok?

– Tudja. De soha nem érdekelte. Ebből is egyértelmű, hogy anyád nem látta objektíven a helyzetet. Ez a férfi nem szerette őt.

– És tartják még a kapcsolatot?

– Nem. Amikor anyád elhagyta apádat, akarom mondani Tibor apádat, akkor tett még egy kísérletet. De a férfi elutasította a közeledését. Az végre egy akkora sokk volt az anyádnak, hogy utána már nem kereste többé őt.

– Viszont még jobban elkezdett inni.

– Hát igen, bébi. Ez pech. Tényleg sajnálom. Van az anyádban fantázia, komolyan mondom. Ha itt élne, megpróbálnám gatyába rázni.

– Szerintem inkább engem próbáljál.

– Azt tudod, hogy Pali most attól tart, az iránta érzett szerelmed is alábbhagy a hír hallatán? – kotyogott Young, aki valójában nagyon élvezte, hogy végre történik valami a faluban.

– És ezt az összefüggést hogyan sikerült neki megteremtenie?

– Azt már te is megfogalmaztad, hogy az örökséged így egészen más megvilágításba kerül. Ő meg ebből azt kombinálta ki, hogy akkor előbb-utóbb arra jutsz, talán hagyni kellene a fenébe ezt az egészet. Mit erőlködsz ezzel az étteremmel, és hát Pali se pálya.

– Egészen csodálatos, hogy ezt neked gyónja meg. Mondd, te ezt a szolgáltatásodat ki is számlázod?

Gyorsan teltek a hetek, napok karácsonyig. Petra igyekezett nem gondolni a történetekre, és az ünnepre összpontosítani.

Kidíszította az otthonukat is. Sokat volt az étteremben, egyre többet segített be Palinak. Az ünnep közeledtével egész sokan jöttek, hogy megnézzék az újranyitott helyet. Pali mindennap százszázalékosan próbált teljesíteni, és ez azzal járt, hogy szinte soha sem tudott kikapcsolni.

Petra úgy érezte, alig kap valamit a fiúból. Minden éjszaka egymás karjában aludtak el, Pali szenvedélyesen szerette őt. De Petrának kevés volt. Több együttlétre, több beszélgetésre vágyott. Tiszta pillanataiban tudta, hogy Palival akarja kárpótolni magát mindenért, ami az utóbbi időszakban történt vele, és egyértelmű volt, hogy ezt a férfi egymaga képtelen lesz ellensúlyozni.

Petra nem hívta fel az anyját, és nem vette fel neki a telefont. Zsuzsi szenteste előtt egy nappal SMS-ben kérte, hogy hívja fel legalább karácsonykor, ne legyen vele kegyetlen. Petra nem is gondolkozott el rajta.

Úgy döntöttek, az ünnepre áthívják Youngot és Pali anyját is. Az utcában vásárolták meg a fenyőjüket, potom áron, gyakorlatilag kölcsönzési díjért. Az egyik távoli szomszéd kiásta nekik számtalan fenyőfája egyikét, cserépbe tette, és már vihették is.

Díszeket nem vettek. Azt a keveset aggatta fel a fára, amit még Pestről hozott magával. Mivel a legnagyobb karácsonyfája mérete eddig nem haladta meg az ötven centit, elég hamar kifogyott a készletből. Pali végül is anyja karácsonyi dobozát fosztotta ki. Egészen ízléstelen díszekkel állított be, Petra igyekezett a fa hátuljára akasztgatni őket.

A már korábban elkészített asztaldíszeknek köszönhetően kellemes fenyőillat lengte be a házat. Petra évek óta nem érezte ezt az illatot.

– Kinyílt rá az orrod meg a szívcsakrád – világosította fel Young. – Végre minden érzékszerveddel éled az életedet. Jókat eszel, ölelsz, észreveszed, meghallod a környezeted. Látod, már engem sem szakítasz félbe, hogy hülyeségeket beszélek.

– Amióta jó előre megmondtad nekem, hogy egy titokra fény fog derülni, nem is merlek – ingatta a fejét Petra.

Petra egy szakácskönyvet ajándékozott Palinak, a neten rendelte, pár nappal karácsony előtt érkezett. Pali pedig egy kis

csomagot adott át neki a fa alatt. Amikor Petra meglátta a türkizkék csomagolást, elállt a lélegzete. Semmivel sem lehetett összetéveszteni. Ez a Tiffany kékje volt!

– Csak nem valami hamisítvány? – futott át az agyán, miközben zakatoló szívvel csomagolta ki, aztán el is szégyellte magát.

– Csak egy kis apróság. Igazság szerint a legolcsóbb ékszerek egyike ott – Pali nagyon zavarban volt. – Nagyon szerettem volna drágább dolgot venni neked, remélem, legközelebb már lesz rá lehetőségem.

– Pali, te aztán értesz a hangulatteremtéshez! – rivallt rá Young, aki szemlátomást ugyanúgy izgult, mint Pali, miközben Petra fejtegette a csomagolást a dobozról.

Egy ezüstgyűrű volt benne. Egy Tiffany. Tényleg az egyik legegyszerűbb. De Petra majdnem elsírta magát. Kívülről fújta a Tiffany honlapját. Kinézett már onnan magának fülbevalót, medált, és eljegyzési gyémántgyűrűt is. És soha senkitől semmit nem kapott onnan.

De most ettől a fiútól igen. Ki gondolta volna, hogy pont Pali lesz az, aki meglepi az egyik álmával? Milyen régen is volt az, amikor ezzel múlatta az időt, hogy különböző honlapokon szörfölt, és azt nézegette, mi mindent szeretne magának. Ruhát, cipőt, ékszert, élményt, könyvet. Pali tulajdonképpen a régi élete egy darabkáját hozta neki vissza. Amiről ő már tulajdonképpen le is mondott.

Petra persze tudta, hogy ez segítség nélkül nem ment. Nyilván Zsuzsi választotta ki a gyűrűt, ami még belefért a Pali által meghatározott árkategóriába. Talán még Young is közreműködött a rendelésnél. Mindenesetre hihetetlen volt, hogy itt az isten háta mögött egyszer csak Petra ujjára került egy Tiffany gyűrű.

– Ez még nem az eljegyzési gyűrű. Nehogy azt hidd, hogy ilyen olcsósággal szúrnám ki a szemed. Remélem, hamarosan jobban fog menni az étterem, rendbe jön az életünk, és akkor megveszek neked mindent, amit csak szeretnél! – Pali szája be nem állt, mind mindig, ha zavarban volt.

– Nagyon boldog vagyok! – mosolygott Petra, ujján a gyűrűvel. Pontosan érzekelte a pillanat szépségét. Ez a gyűrű nemcsak

azért volt fontos számára, mert Pali szerelmét bizonyította, hanem mert azt érezte, nem veszítette el teljesen a régi önmagát. Nem új életet kezdett itt hónapokkal ezelőtt, hanem csak változtatott rajta. Alkalmazkodott az új élethelyzethez, de attól a folytonosság megvan, és ő jól érzi magát. Ő Petra. Ugyanaz a lány, aki tavaly volt. És tavalyelőtt. Még Pesten. Zsuzsival és a többiekkel bandázva. Csillogó kirakatokat nézegetve, buliból buliba járva. Mennyire megnyugtató, hogy itt is teljesülhetnek az álmok. Itt van a szerelem, az új barátok.

– Hát, hogy megkedveltem Youngot is! Ő az én helyi Zsuzsim – gondolta Petra, és egészen elérzékenyült. Megpuszilgatta a vén hippit, és Kati nénit is. Boldog volt.

Míg két vendégük a fa mellett ülve beszélgetett, ő és Pali befejezték a nagy művet, az első közös alkotásukat, a karácsonyi vacsorát. A sütőtökös gesztenyekrémleveshez Petra megfőzte a gesztenyét, pár darabot félretett belőle. Póréhagymát dinsztelt vajon, hozzáadta a feldarabolt gesztenyét, sütőtököt és egy közepes méretű krumplit. Pár percig párolta, húsalaplével felengedte. Ezután belefacsarta egy narancs levét, és szerecsendió virágával ízesítette. Készre főzte, összeturmixolta, sózta-borsozta, és tejszínnel besűrítette. A félretett gesztenyékkel pedig feldíszítette.

A főétel ragus-kacsamájás muffin lett. Petra győzködte Palit, hogy még valamit főzzenek, de végül elhitte a fiúnak, hogy ha ezt a muffint a leves után valaki megeszi, már nem lesz ereje, kedve több fogáshoz. Pali a bolognai raguhoz kevés olívaolajon megpárolta a hagymát, a gerezd fokhagymát, a kockákra vágott sárgarépát és zellerszárat. A darált marhahúst két kanál sűrített paradicsommal ezen az alapon kezdte el pirítani. Sózta, borsozta, majd mikor megpirult, felengedte kevés vörösborral és paradicsompürével. Lefedve, lassú tűzön két órát főzte. Addigra pont olyan sűrű lett, mint ahogyan elképzelte. A leveles tésztát kinyújtotta, és egy nagyobb bögrével kiszaggatta. A kivajazott muffinformákba simította a kerek tésztadarabokat. A ragut belekanalazta, majd egy-egy kanál besamel mártást tett minden mélyedésbe. Ezután már csak a kacsamáj volt hátra. Zsályás vajon pirította meg a májat, aztánszétnyomkodta, sózta, borsozta, és ebből tett a besamel tetejére. A leveles tészta

maradékából egy kisebb pohárral „muffinfedelet” szaggatott, majd felvert egy tojást, és ezzel rögzítette, egy ecset segítségével, a tésztákat egymáshoz. A tészta tetejét sem feledte, hogy sütés után szép fényes, húsos muffinokat kapjon.

A laktató vacsora és néhány pohár whiskey után Young kedvet érzett a muzsikáláshoz. Csendesen gitározott, Kati néni a fotelban üldögélt, Petra pedig Pali ölébe hajtva a fejét feküdt a kanapén. Annyira idilli volt a helyzet, hogy már szinte csak egy doromboló macska hiányzott a képből. És még valami.

Amikor Young egy harminc évvel ezelőtti karácsonyát készült feleleveníteni, Petra kiment az előszobába. A cipősszekrényről felvette a mobilját, és bement vele a kamrába. Leült a kólásrekeszre, a torkában dobogott a szíve. Hatot csengett ki a telefon, máskor ilyenkor már letette volna.

– Halló? – szólt bele az anyja.

– Anyu, Petra vagyok. Boldog karácsonyt szeretnék kívánni neked – ennyit tudott mondani, aztán már rázta a zokogás.

– Kislányom! Itt vagy? Ugye nem tetted le? – kiáltott bele a kagylóba az anyja, aki szintén rögtön sírt. – Neked is nagyon boldog karácsonyt! És kérlek, bocsássál meg nekem!

Petra képtelen volt válaszolni. – Hívlak majd – nyögte ki végül, és letette a telefont.

Elképzelte anyját, aki egészen biztosan egyedül tölti az ünnepet a lakásban. Kínzó lelki-furdalást érzett, és legszívesebben azonnal elindult volna hozzá. De nem tehette ezt meg azzal a három emberrel, akik itt próbálták őt jókedvre deríteni. Majd holnap. Holnap újra telefonál, és hamarosan találkoznak.

Vége. Vége úgy érezte, hogy kicsit megnyugodott. Elillant a feszültség. Meghámozott egy narancsot, rádobta a héját a tűzhelyen a serpenyőre, ahogy apjától látta. Igen, az apjától, Kulcsár Tibortól. Az embertől, aki hajlandó volt őt a nevére venni, felnevelni és szeretni.

Visszabújt Pali mellé, és belecsókolt a nyakába: – Boldog első karácsonyt nekünk, drágám.

11. fejezet

A bicikliző angyal hazatér

Az év első heteiben szinte egyáltalán nem volt forgalom. Akadt olyan nap, amikor senki nem állt meg az étterem előtt. Pali próbálta ésszerűsíteni az alapanyag-beszerzést, hogy minél kevesebbet bukjanak rajta. A nulla forgalom ellenére egész nap az étteremben kellett lennie, hiszen nem tudhatták, mikor toppan be mégis valaki. Petra is sok időt töltött ott, mert így legalább együtt lehetek. Pali kettejüknek is úgy főzött, mintha legalábbis Michelin-csillag-adományozó szupertitkos tesztelőket gyanított volna érkezni a házba. De a Bicikliző Angyalra nem sokan voltak kíváncsiak az év elején. Petra állandóan számolt, költségvetést készített, és egyre nyugtalanabbá vált. Pali is feszültebbnek látszott, de egyelőre nem beszélt. Petra elképzelni sem tudta, ha becsődöl az étterem, mihez kezdenek. Miből fognak élni, hogyan tovább?

Nyilván Palit is kizárólag ez foglalkoztatta, és ezért sem volt hajlandó szavakba önteni az aggodalmát. Petra szerint attól tartott, ha megfogalmazza a félelmét, akkor valóra is válik.

– Pali, ez így nem megy tovább. Ha nem találunk ki valamit, felkopik az állunk. Nem élhetünk anyukád nyugdíjából hárman. Ha így haladunk, Youngtól kell kölcsönkérnünk csekkekre! – próbálta szóba hozni a problémát Petra.

– Csak a telet kell kibírni, hidd el, tavasszal fellendül a forgalom. Az embereknek nincs pénzük karácsony után, a hideg miatt ki sem mozdulnak otthonról – Pali érvelése nem volt túl biztató.

– Figyelj, ebbe nem nyugodhatunk bele. Ki kell valamit találnunk. Én már amúgy is majd megőrülök az unalomtól. És attól, hogy teljesen haszontalan vagyok. Egyébként is egy vicc, hogy hónapok óta az a foglalkozásom, hogy botcsinálta konyhalányként dolgozgatok a kezed alá. És most még ez sincs!

Pali nem válaszolt. Petra pontosan látta Pali kétségbeesését. Hogy ő ennyire képes. Tud főzni, kiszolgálni, de mást nem. Nem tudja, ezen kívül még mi a módja annak, hogy vendégeket csábítson az étterembe. Hogy pénzt csináljon.

– Attól félek, elhagysz, és visszamész Pestre – közölte egyik este Petrával. – Hagyod az egész éttermet a francba, meg engem is.

– Dehogyan teszek ilyet – nyugtatta Petra. – Hogy hagynám ott azt a férfit, aki Tiffany gyűrűt vett nekem – vigyorgott, és meg is kocogtatta a gyűrűt, amit karácsony óta nem húzott le az ujjáról.

De tudta, hogy nincs mese, segítséget kell kérnie. Segítséget, mert különben tényleg bekövetkezhet, amitől Pali tart. Túl sok mindent adott fel, és megint úgy tűnik, hogy a semmiért. Egyre többször jutott eszébe, hogy mit hagyott Pesten. Egy jól bejáratott, valójában nagyon is kényelmes életet, egzisztenciát. És miért is? Egyre többet gondolkodott el reggelente, még az ágyban fekvéskor, mi volna, ha miután Pali elmegy dolgozni, ő is elindulna a vonatállomás irányába. És vissza se nézne.

Beszélnie kellene az anyjával. Hátha van valami használható ötlete. Karácsony óta nagyot változott a viszonyuk. Most, hogy többé nem volt titka Petra előtt, nyugodtabban, őszintébben, felszabadultabban viselkedett. Végre tudtak értelmes mondatokat váltani egymással. Végre nem csak sablonbeszélgetéseket folytattak.

Beszélnie kellene Zsuzsival is. Aki hetek óta nem látogatta meg, de Petra nem haragudhatott rá. Egyiküknek sem volt kedve a fogcsikorgató hidegben nekiindulni, és órákon át utazni. És hát Petrának pénze se sok volt. Minek fájdjassa a szívét, hogy egy jó éttermet nem tud kifizetni, egy csizmát nem tud megvásárolni pillanatnyilag. Pedig Pesten ezek lettek volna a minimálígényei. Amikor telefonon beszéltek, mindig Zsuzsi csacsogott. Mesélt arról, kivel mi van, és hogy mit vett a leárazáson. Hogy talált egy alapozót, amit éjszaka is használhat. – Érted, szívem, nem kell előbb felkelnem, mint a pasi! Nem kell suttyomban sminkelnem, míg alszik. Olyan szép leszek reggel is, mint ahogy lefekvéskor hagyott. Amikor ráakadtam az alapozóra, úgy éreztem, minden álmom teljesült! Egy jó alapozó talán fontosabb is, mint hogy rám találjon az igaz szerelem – szórakoztatta Petrát. Akinek ezután nem volt kedve panaszkodni. Most már tudta, hogy rosszul tette. Meg kell mondania Zsuzsinak, hogy rosszul áll a szénájuk. Hogy baj van. Hogy semmi jel nem utal arra, hogy tavasszal jobb lesz majd a helyzet.

– Szólhattál volna előbb is! Milyen barátnő vagy te? – szúrta le Zsuzsi. – Na de én se vagyok normális. Azt képzeltem, ott élsz a legnagyobb boldogságban és nyugalomban. Rosszabb perceimben

még irigyeltelek is. Ne haragudj, hogy nem vettem észre, hogy valami nem stimmel. Most próbálj megnyugodni, tarts ki, valamit mindenképpen kitalálok! – nyugtatta Petrát.

– Már tudom, mi lesz a neve.

– A gyerekünknek? – fordult Petra felé szórakozottan Pali. Szokás szerint az étteremben üldögéltek.

– Végül is nevezhetjük gyerekünknek is – mosolygott. – Arra gondoltam, legyen a neve Bodza Bisztró. Mit szólsz?

– Bodza Bisztró? Jól hangzik.

– De hol fogunk bodzát szedni a saját szörpünkhöz?

– Miért, az is lesz?

– Mit gondoltál? Így hívod a bisztródat, és még egy saját készítésű bodzaszörpöt sem tudsz felszolgálni?

– Jó, jó. Majd nyárig elolvasom az összes receptet a neten, hogy a legjobbat főzhessem meg. Azért meg ne aggódj, hogy nem lesz hol szednünk. Sinkó bácsi hátsó kertje tele van bodzabokorral, és tudtommal még nem kapott rá arra, hogy abból is pálinkát készítsen.

– De szerintem már most nevezzük át. És rendezzünk egy névadó vacsorát, amit megint meghirdetek. Hátha néhány embernek lesz kedve hozzá. Az se érdekel, ha nem nyerünk rajta, csak történjen már végre valami!

– Bodza Bisztró. Egyre jobban tetszik. Mindjárt le is szerelem a cégért.

– Az újat viszont a névadón tegyük fel ünnepélyesen! – lelkesedett Petra. – Várj, honnan lesz egyáltalán új? Vagyis inkább miből?

– Én készítem majd a két kezemmel. Nagyon szép lesz, ne izgulj! Átnézek ahhoz is egy csomó honlapot, nehogy szégyenbe hozzalak a pesti haverjaid előtt. Nyilván ők is eljönnek majd, nem?

– Nagyon remélem!

Természetesen Petrának már most meg kellett hallgatnia, hogyan készül majd a bodzaszörp, hiszen Pali imádott recepteket ismertetni, fejben főzni, tervezgetni.

Így Petra megtudta, hogy a bodzára már a szedésakor nagyon kell ügyelni: a forgalmas utcák porától megkímélt virágokat óvatosan kell leszedni a kosárba, hogy minél kevesebb virágpor hulljon ki belőle. Megmosni sem szabad! 40-50 fej bodzából úgy 8-9 liter szörp lesz. Az elkészítéséhez körülbelül négy kiló cukorra van szükség, három és felet kell feloldani öt liter vízben, és felforralni. A maradék fél kiló cukorból pedig karamell készülhet, amit fel kell önteni egy liter hideg vízzel. A feloldódott karamellt elkeverjük a cukros vízzel, és ha kihűlt, ebbe kell helyezni továbbra is nagyon óvatosan a virágokat és öt darab, jól megmosott citromot felkarikázva. Öt napon át áztatjuk, lefedve, és mindennap alaposan megkevergetjük. Az ötödik napon gézen át leszűrjük, üvegekbe töltjük, és mivel nem tartalmaz tartósítószer, hűtve tároljuk.

– Szia, Petra, amikor tudsz, hívd vissza, kérlek. Kösz! Gyuri – állt az üzenetben, amikor Petra a szokásos napi pár percre bevitte a kamrába a telefonját, hogy megérkezessenek az SMS-ek. El sem tudta képzelni, mit akarhat a fiú. Hónapok óta nem beszéltek, karácsonykor is csak egy semmitmondó üzenetet váltottak. És Zsuzsi se emlegette mostanában.

Nem hívta fel rögtön. Sőt, órákon át nem hívta vissza. Aztán eszébe jutott, hogy Gyuri akár érzékelhette is, hogy Petra mikor kapta meg az üzenetét.

– Gyuri? Itt Petra. Kerestél – izgult, vajon hogy fogadja a fiú.

– Szia! Azt a mindenit, de jó hallani a hangodat!

– Én is örülök, hogy beszélünk – füllentette.

– Figyelj, nem fogom kerülgetni a forró kását. Arról van szó, hogy Zsuzsi tanácsomat kérte, hogyan segíthetne nektek fellendíteni az üzletet.

Petra zavarba jött, és dühös is lett. Számon fogja kérni Zsuzsin, hogy miért kotyogta ki a nyomorukat. Mi köze Gyurinak ehhez az egészhez? Már csak arra van szüksége, hogy sajnálja!

– Nagyon mérges vagyok, Petra, hogy nekem nem szóltál. Nem hiszem el, hogy nem érzed, bármiben számíthatsz rám. Nem haraggal váltunk el. Jó, én nagyon csalódott voltam, hogy nem jött össze az elképzelésem, de aztán túltettem magam rajta. És annyira ismerhetsz, hogy tudom a prioritásokat, nem rendelem fölé az

érzéseimet, önös érdekeimet annál fontosabb dolgoknak. Miért nem szóltál, hogy szarban vagy?

Petra nem tudott mit válaszolni.

– Na jó, mindegy is – folytatta Gyuri. – A terv a következő. A Bicikliző Angyal...

– Már Bodza Bisztró – Petra végre meg tudott szólalni.

– Bodza Bisztró? Hát ez szuper. Ez a Bicikliző Angyal amúgy is rémes volt. Szóval a Bodza Bisztrónak pillanatnyilag nemcsak az a problémája, hogy tél van, hanem az is, hogy kizárólag a helyi lakosok kénye-kedvének van kitéve. A cél meghódítani a tágabb környezetet. Szerintem jelenleg felesleges például egy ötven kilométeres vonzáskörzetben gondolkodni. A feladat az, hogy rávegyük a fővárosiakat, hogy odalátogassanak. Természetesen nem mindet, csak a sznobokat. Akiknek az a hobbijuk, hogy felfedezzék az ország jó minőséget nyújtó eldugott kis éttermeit. Hogy sikk legyen hozzátok járni. Láttam, hogy van már honlap. Egész jó. Ki csinálta?

– Young.

– Akkor gyorsan át kellene írni a nevet Angyalról Bodzára. Vannak fotóitok különféle rendezvényeitekről?

– Van pár.

– Akkor azokból készítenek még összeállítást, hogy látszódjon, micsoda élet zajlik nálatok. Mindenkinek kedve legyen odamenni.

– És szerinted ettől lesz?

– Majd én teszek róla. Két hét múlva szombat alkalmas lenne nektek egy nagyobb étkeztetésre?

– Persze. Bármilyen időpont jó. Miért?

– Bloggerek érkeznek, nekik kellene egy ételsort felszolgálni.

– Bloggerek? Ki hívja őket?

– Én intézem. Mindenki ott lesz, aki számít. Az összes menő gasztro- és életmódblogger. Viszik majd a híreket! De nagyon ki kell tennetek magatokért. Mikorra tudod átküldeni a tervezett menüsört?

– Hát, holnapra?

– Rendben. Várom.

– Gyuri!

- Igen?
- Nagyon köszönöm, hogy segítesz.
 - Nincs mit. És máskor téled várom a telefont, ha bajban

vagy.

Pali hamar belátta, hogy nem duzzoghat, amiért Gyuri ajánlotta fel a segítségét. Petra kinyomtatta neki a Gyuri által átküldött vendéglistát, és Pali nekiállt a weboldalak tanulmányozásának. Ki akarta következtetni, milyen az ízlésük, hova járnak, mire vágnak a divatos bloggerek.

Majdnem mindenki elfogadta Gyuri meghívását, Petra el sem tudta képzelni, a fiú mivel kecsegtethette a vendégeket. Csodaszép meghívót terveztetett, buszt szervezett. Előre kikötötte, ez mind az ő hozzájárulása a sikerhez. Az alapanyagok beszerzéséhez is felajánlott pénzt, de Petra nem fogadta el. Fogalma nem volt, miből teremtik elő, de tudta, Pali azt már nem viselné el, hogy Gyuri ezt is finanszírozza.

Zsuzsi és Petra anyja is felajánlották a segítségüket, együtt érkeztek már pénteken. Anyja úgy szorította magához Petrát, mint utoljára talán általános iskolás korában, amikor a kéthetes táborokból hazaérkezett. Petra is boldog volt, hogy látja őt, és őszintén tudta viszonzni az ölelését. – Talán még minden rendbe jöhet, talán egyszer apuról és az igazi apámról is tudunk majd beszélgetni – gondolta.

Gizi néni, Pali anyja, Young – mindenki hadrendbe állt. Zsuzsi drapp-lila kötényeket csináltatott Bodza Bisztró felirattal, mindenkinek kiosztott egyet. Stílusban hozzáillő szalvétákat, ültetőket, tányéralátéteket hozott, és a menükártyákat is megterveztetette.

Young egy hokedlin ülve krumplit pucolt. Óriási hajzuhatagát kontyba rendezték, és hálót húztak rá. Pali és Zsuzsi vezényeltek, mindenki a kezük alá dolgozott. Gyuri óránként telefonált, hogy érdeklődjön, hogy állnak. Ő is izgult.

A bloggerbusz pontosan érkezett. Petra már elszokott attól, hogy egyszerre ennyi fiatalat lásson. Mivel többüket újságból, tévéből ismerte, egészen megilletődött. Nem hitte volna, hogy az ország legmenőbb bloggerei tényleg tiszteletüket teszik náluk. Perceknek tűntek az órák, szinte önkívületben dolgoztak. Gyuri vállalta a

szóvivő szerepét. Mint a Bodza Bisztró PR-menedzsere, bemutatta a kis csapatot. A rokonszenves párt, Palit és Petrát. Akik átvették Petra apjának örökségét. Petra, a Budapestről érkezett, ízig-vérig városi lány. Aki háta mögött hagyta Pestet, és ezen a napon az első baracklekvárját is meg lehet majd kóstolni. És Pali, a szenvedélyes szakács, aki nemcsak főzni szeret, és tud is, de rajong a veterán autókért. Na ebben volt egy kis csúsztatás, de hát mindent a célért.

Bemutatta Youngot is. A Bükk Rumcájszát, aki Woodstockot is megjárta. És kiváló zenész! Young csak erre várt. Már ugrott is, és muzsikált. Zenélt, énekelt, flörtölt, ha nagyon kéri, tán tenyéből is jósol. Szórakoztatta a közönségét. Petrának előkészítettek jó néhány lekváros üveget ajándékba, mellékelve Gizi néni eredeti, levendulával bolondított receptjét.

A bloggernap jól sikerült, a vendégek felszabadultak voltak, Gyuri pedig dörzsölte a tenyerét. Petra nagyon hálás volt neki, és efelől többször biztosította is. Amikor Gyuri végre mindenkit beterelt a buszba, és kiosztotta a süteménnyel teli ajándécsomagokat, kezét rázott Palival. A két férfi békejobbot nyújtott, elismerve egymást és egymás tehetségét. A sikertől annyira felvillanyozódott a vendéglátó csapat, hogy a buli istenigazából ekkor vette kezdetét. Zsuzsi rávette Youngot, hogy azon az estén neki zenéljen. Rögtön meg is ragadta a mikrofont, és le se tette egész este. Különbejáratú karaokeestet kapott, szolgálataiért cserébe. Pali átszaladt még egy kis pálinkáért Sinkó bácsihoz, hogy a maradék feszültség is elillanhasson.

Anyja rögtön észrevette az aggodalom jeleit Petra arcán. – Hetek óta egy kortyot sem iszom, kislányom. Mindent elkövetek, hogy normális életet élhessek – súgta neki.

Zsuzsi annyira hangosan énekelt, hogy egyre többen nyitottak be az ajtón. Aki arra gyalogolt, mind kíváncsi lett, miféle mulatság folyik az étteremben. Hamar híre ment a faluban a spontán bulinak, amit a Bodza Bisztróban tartanak.

Az első bejegyzés már másnap felkerült. A blogger nemcsak az oldalán, hanem a Facebook-üzenőfalán is közzétette az élményeit. Fotók, hosszú beszámoló, a menüsor részletes elemzése. Kép Petráról és Paliról, a kedves vendéglátókról, és a saját kezűleg készített cégerről. Mindenkinnek csak ajánlani tudja a Bükkben

található Bodza Bisztrót. És micsoda öröm, hogy bár a főváros a gasztronómia fellelegvára, egyre több kiváló étterem nyílik vidéken is. Erdemes utazni érte. A blogger még azt is megtette, ami eddig Petráéknak eszébe sem jutott: kirándulási javaslatokkal állt elő – ha már egyszer úgyis arra járnak...

Egy héten belül mindenki írt az eseményről. És egy héten belül az időjárás is megenyhült. Elkezdtek szállingózni az első fecskék, vagyis az első fővárosi vendégek. Akik mind egy szálig különböző blogokra hivatkoztak. Volt, aki telefonon foglalt asztalt, biztosítva a helyét. Pali nem akart hinni a fülének.

Megindult az élet a Bodza Bisztróban. Mindig állt autó a bejárat előtt. Petra és Pali egész nap dolgozott, Kati néni besegített, és Young életében is új időszak következett.

Mivel a bloggerek arról is tájékoztatták a közönséget, hogy egy amerikai torzonborz hippi a bisztró muzsikusa, őt is igényelte minden odalátogató. Young munkába állt. Fizetésért. Állította, hogy ilyen még sohasem történt vele. Soha nem dolgozott két egymást követő napon. Ahhoz képest viszont kifejezetten lelkes volt.

– Felfogod, ami történik? Szerinted elhihetjük, hogy ez így marad? – kérdezte Pali Petrát, amikor egyik reggel kéz a kézben bandukoltak az otthonuktól a bisztró felé.

– Igazság szerint tényleg olyan most, mint egy filmben – nevetett rá Petra. – De minden erőnkkel azon leszünk, hogy jó éttermet csináljunk. Én továbbra is lelkes leszek, te pedig továbbra is profi. El kell higgyük, hogy viszik a hírünket. És hogy jók vagyunk. Akkor minden működni fog.

Alighogy megérkeztek, egy autó állt meg az épület előtt. Egy köpcös, szakállas férfi nyitott be az ajtón, kezében egy papundeklibe csomagolt tárggyal.

– Kulcsár Petrát keresem, jó napot kívánok.

– Én vagyok, jó napot kívánok, miben segíthetek?

– Arról lenne szó, hogy én láttam a kedvenc blogomon, hogy van ez az étterem. Rögtön fel is mentem a hely honlapjára, utánanézni, hogy pontosan mi ez, hol is van. A bisztró történetét olvasva értesültem, hogy ön elhunyt édesapjától örökölte meg a helyet. És hogy az eredeti neve nem Bodza, hanem Bicikliző Angyal, egy

festmény után. Egy kép után, amit az édesapja egy újságban látott – itt megköszörülte a torkát a férfi. – Az a helyzet, hogy azt a képet én festettem. Ebben teljesen biztos vagyok, stimmel, hogy körülbelül mikor nevezte el így az ön édesapja az éttermét, és én mikor festettem azt a képet. Ezen a felismerésen én annyira megdöbbsentem, hogy mondtam a feleségemnek, valamit reagálnom kell. Nekünk találkozoznunk kell. Önnek és nekem.

– Hát nem is tudom, hogy mit mondjak. – Petra zavarban volt, Pali is mellette állt, de ő sem tudott megszólalni a megindultságtól.

– Úgyhogy most itt vagyok – folytatta az ismeretlen férfi. – És elhoztam önöknek azt a festményt. Vagyis nem pont azt, mert azt már régen eladtam, de egy másik olyat, amelyen ez a motívum szerepel – már fejtette is le a csomagolást, és láthatóvá vált a kép. – Szeretném ezt önnek ajándékozni. Ismeretlen édesapja emlékére. Remélem, szerencsét fog hozni – ezzel átnyújtotta Petrának a festményt, amelyen az angyal egy kis falu felett biciklizett. És a kép egyik sarkában egy kislány sétált hazafelé egy macskával.

Tartalom

- [1. FEJEZET – Apa](#)
- [2. FEJEZET – Forever young](#)
- [3. FEJEZET – Gyümölcsöző kapcsolatok](#)
- [4. FEJEZET – Dönteni kell](#)
- [5. FEJEZET – Őszi menü](#)
- [6. FEJEZET – A garázsvásár](#)
- [7. FEJEZET – Szállóvendég a garzonban](#)
- [8. FEJEZET – Ha egy üzlet beindul](#)
- [9. FEJEZET – Étterem és érzelem](#)
- [10. FEJEZET – Meglepetés karácsony előtt](#)
- [11. FEJEZET – A bicikliző angyal hazatér](#)

Kiadta a Shopline Nyrt. együttműködő partnere, a XXI.
Század Kiadó
Szerkesztette Libor Anita

Papp Diána 1976-ban született Budapesten. A ráckevei Ady Endre Gimnáziumban érettségizett, az ELTE Tanárképző Főiskolai Karán magyar–német szakon diplomát szerzett. Újságírói pályafutását a *Népszavánál* kezdte, majd több női magazinnak is dolgozott. Később a *JOY* vezető szerkesztője lett. Jelenleg a *Nők Lapjánál* dolgozik vezető szerkesztőként, a lapban rendszeresen jelennek meg cikkei, publicisztikái. 2012 májusában jelent meg első regénye, a *Szerdán habcsók*. A *Bodza Bisztró* a második könyve.